Emilio Salgari

CORSARUL NEGRU

Emilio Salgari

CORSARUL NEGRU

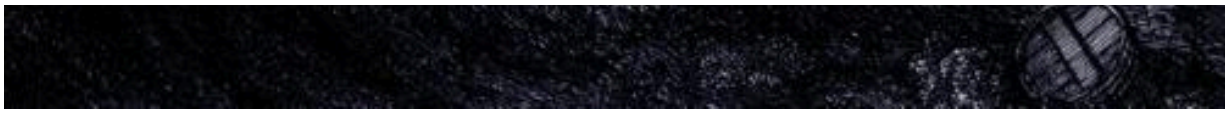

amalgama

Emilio Salgari

CORSARUL NEGRU

Traducere de
Nicolae Constantinescu

amalgama
2019

Copertă: Virgiliu Păcureț
Versiune digitală: Andreea Constantinescu
Ilustrație copertă: Wenceslaus Hollar

ISBN ePub iBooks: 978-606-8679-82-2
ISBN ePub Google play: 978-606-8679-83-9

email: editura@amalgama.ro
www.amalgama.ro

Toate drepturile asupra prezentei ediții aparțin editurii amalgama.

Vă recomandăm și

Sun Tzu - *Arta războiului*

Niccolò Machiavelli - *Principele*

Arthur Schopenhauer, Friedrich W. Nietzsche - *Lecturi esențiale*

Inazo Nitobé - *BUSHIDO, SUFLETUL JAPONIEI*

Platon - *Apărarea lui Socrate*

Etienne de la Boétie - *Discurs despre servitutea voluntară*

Laozi - *Dao De Jing - Cartea căii și a virtuții*

*** - *Arta războiului prin 36 de stratageme*

David Lindsay - *Călătorie în Arcturus*

Howard Phillips Lovecraft - *Mitul lui Cthulhu*

Abu Ra-Shin - *Cele mai frumoase basme și povestiri egiptene*

Guy de Maupassant - *Mont-Oriol*

Alexandre Dumas - *Cei Patruzeci și Cinci*

Honoré de Balzac - *Eugenie Grandet*

Alexandre Dumas fiul - *Capriciile iubirii*

Panait Istrati - *Chira Chiralina*

Antoine de Saint-Exupéry - *Micul prinț*

Xavier de Montépin - *Masca Neagră*

Charles Deslys - *Zingara*

Jules Verne - *O dramă în Livonia*

Abraham Merritt - *Monstrul de metal*

Philip F. Nowlan, Abraham Merritt - *Armageddon 2419 A.D. și alte povestiri SF*

Nicolae Constantinescu - *Înainte de război și alte povestiri SF*

****** - Năzdrăvăniile lui Nastratin Hogea***

****** - Pildele lui Esop***

Ioana Maroșan - *Salate pentru fiecare zi*

Bogdan Alexandru Groza - *Rețete de post - Rețete sănătoase*

Victor Hugo - *Cosette și Gavroche*

I
DOI ÎNTORŞI DIN MORŢI

O voce tunătoare, care avea un fel de vibraţie metalică, răsună peste întinsul mării tenebroase, rostind aceste cuvinte ameninţătoare:

— Ei! Voi din barcă! Opriţi-vă sau vă scufund!

Mica ambarcaţiune, în care se aflau doar doi oameni, înainta grăbită pe apele de culoarea cernelii, vrând să se depărteze cât mai repede posibil de mal, de teama unui mare pericol. Se opri brusc, cei doi marinari traseră vâslele şi se ridicară în acelaşi timp, privind cu îngrijorare o umbră mare, care părea să se fi ivit brusc în faţa lor deasupra valurilor.

Amândoi aveau cam patruzeci de ani; trăsăturile colţuroase, energice, deveneau şi mai dure din cauza bărbii dese şi aspre, care probabil că nu făcuse niciodată cunoştinţă cu pieptenele sau cu peria.

Pe cap avea fiecare o pălărie din fetru cu extremităţile zdrenţuite, atârnânde. Un fel de cazacă de flanelă ruptă, decolorată, fără mâneci le acoperea bustul; la brâu, aveau înfăşurată o centură din stofă roşiatică, în care ţineau două pistoale mari şi vechi. Purtau pantaloni scurţi şi zdrenţuiţi şi picioarele goale erau pline de noroi.

Aceşti doi oameni, pe care i-ai fi putut lua drept doi condamnaţi la galere evadaţi, văzând forma mare şi întunecată ce se detaşa pe fundalul cerului spuzit de stele, se priviră îngrijoraţi.

— Auzi, Carmaux, tu, care vezi mai bine decât mine, uită-te mai atent ce-i, spuse cel care părea puţin mai tânăr decât celălalt. Să nu fi încurcat-o de-a binelea! Ce vezi?

— Văd, prietene Van Stiller, că e o corabie, la o depărtare de două-trei bătăi de pistol de noi. Dar n-aş putea spune dacă vine de la Tortuga sau din colonia spaniolă.

— Hm! Să fie de-ai noştri? Mă îndoiesc. Nu ştiu dacă ar fi îndrăznit să se aventureze până aici, în bătaia tunurilor forturilor, riscând să întâlnească o escadră de nave mari, escortând galioanele încărcate cu aur...

— Oricum, cei de la bordul ei ne-au văzut şi nu ne vor lăsa să fugim. Dacă vom încerca, cu o lovitură de mitralii, ne-ar trimite urgent direct la Belzebut.

Chiar în acel moment, vocea dinainte răsună din nou în întuneric, şi mai puternică, şi mai poruncitoare decât prima dată:

— Cine-i acolo?

— Dracu'! bombăni cel care se numea Van Stiller, în timp ce camaradul lui răspunse cât putu de tare:

— Cine are cutezanţa să ne întrebe? Acel curios să vină la noi şi îi vom răspunde cu focuri de pistol.

În loc să-l enerveze pe cel care vorbise din înaltul corabiei, această sfidare păru să-i provoace o mare mulţumire, pentru că replică:

— Curajoşii să se apropie şi să-i îmbrăţişeze pe „fraţii de pe coastă“.

Cei doi oameni din barcă chiuiră în acelaşi timp de bucurie, repetând:

— Fraţii de pe coastă!

— Să mă-nghită marea, adăugă Carmaux, dacă nu recunosc vocea asta!

— Cine crezi că e? întrebă însoţitorul lui, care, apucând iar vâslele, le manevra cu înfrigurare.

— Printre vitejii din Tortuga, continuă Carmaux, un singur om e în stare să înfrunte atât de aproape forturile spaniole.

— Cine? întrebă din nou Van Stiller.

— Corsarul Negru.

— Pe tunurile din Hamburg! exclamă Van Stiller, care, când trântea câte o înjurătură, evoca deseori câte ceva din ţara lui de origine... El, aici!

— Ce tristă veste pentru acest viteaz, când va afla că fratele lui a murit! murmură Carmaux, oftând.

— Poate spera că va ajunge la timp să-l scoată din mâinile spaniolilor.

— Da, probabil.

— E al doilea frate pe care i-l omoară.

— Da, al doilea. Doi fraţi, amândoi morţi în ştreang.

— Se va răzbuna, Carmaux.

— Sper, iar noi vom fi cu el să-l ajutăm. Ziua în care îl voi vedea sugrumat pe acel blestemat guvernator din Maracaibo va fi, cu siguranţă, cea mai frumoasă din viaţa mea; atunci voi scoate din pantaloni cele mai frumoase două smaralde cusute acolo. Voi primi pe ele cel puţin o mie de piaştri, pe care îi vom face praf cu ai noştri.

— Gata, am ajuns! Ţi-am spus eu. E corabia Corsarului Negru.

Nava, care nu putea fi zărită la început decât vag, se afla atunci la câteva vâsle de barca celor doi.

Era una dintre acele nave uşoare de cursă, pe care o adoptaseră piraţii din Tortuga ca să vâneze grelele galioane spaniole ce transportau în Europa comorile din America Centrală, din Mexic şi din regiunile ecuatoriale. Veliere bune, echipate cu o arboradă înaltă ca să poată profita de cea mai uşoară briză, carena lor era lungă şi subţire, prova, foarte ridicată, conform sistemului naval al timpului, şi, mai ales, erau înarmate formidabil.

Douăsprezece tunuri îşi arătau gurile negre printr-un şir dublu de saborduri; iar în castelul din faţă şi cel din spate erau plasate tunuri mari de vânătoare, destinate să măture cu foc de mitralii puntea navelor inamice.

Vasul corsarilor se oprise să aştepte apropierea bărcii; dar, la proră, lumina unui felinar îţi permitea să vezi zece-doisprezece oameni care, înarmaţi cu puşti, erau gata să tragă la cel mai mic incident suspect.

Cei doi bărbaţi din barcă ajunseră lângă velier şi apucară o frânghie aruncată de cei de sus; apoi, după ce-şi legară barca, traseră vâslele; şi, cu ajutorul scării coborâte, urcară curând pe punte.

În timp ce doi oameni din echipaj îndreptau armele spre ei, un al treilea îi lumina cu felinarul.

— Cine sunteţi?

— Pe Belzebut, proteguitorul meu! exclamă Carmaux. Chiar nu ne mai recunoaştem prietenii?

— Să mă-nghită rechinii, izbucni omul cu felinarul, dacă ăsta nu-i biscaianul Carmaux! Cum, mai eşti în viaţă! În Tortuga se spune c-ai murit! Ia uite! Cred că celălalt e alt înviat din morţi! Nu eşti Van Stiller, hamburghezul?

— În carne şi oase! exclamă acesta.

— Ai scăpat şi tu?

— Păi, moartea nu m-a vrut! Şi mi-am zis că e mai bine să mai trăiesc câţiva ani.

— Dar şeful?

— Tăcere! spuse Carmaux.

— Poţi vorbi. E mort, nu-i aşa?

— Bandă de corbi! Aţi terminat cu croncănitul? strigă vocea stridentă care răsunase prima dată.

— Pe toate tunetele din Hamburg! Corsarul Negru! exclamă Van Stiller, în timp ce Carmaux striga din toate puterile:

— Sunt aici, căpitane!

Un om coborât de pe puntea comandantului se apropia de ei cu o mână aşezată pe mânerul pistolului de la centură.

Era îmbrăcat complet în negru, cu o eleganţă contrară obiceiurilor piraţilor, care, mai ocupaţi să se îngrijească de arme decât de alegerea hainelor, se mulţumeau, în general, cu o pereche de pantaloni şi o cămaşă.

Purta un fel de cazacă din mătase neagră împodobită cu dantelă de aceeaşi culoare; pantalonii erau şi ei tot din mătase neagră, cu o bantă lată cu franjuri. În picioare avea cizme de călărie, iar pe cap, o pălărie mare de fetru, împodobită cu o pană lungă şi neagră, care îi cădea pe umeri.

În realitate, era ceva funebru în aspectul acelui om îmbrăcat din cap şi până-n picioare în negru, a cărui faţă, de o paloare de marmură, era împodobită cu o barbă neagră, puţin creaţă, tăiată ca cea a lui Hristos, şi care, în umbra borurilor largi ale pălăriei, contrasta în mod ciudat cu galoanele negre de la guler.

Dar trăsăturile erau de o rară frumuseţe: un nas drept, două buze fine şi roz precum coralul, o frunte lată traversată de un cută uşoară, care îi dădea un caracter melancolic, ochi negri cu gene lungi, prin care, uneori, trecea un fulger care băga fiori în cei mai îndrăzneţi piraţi din golf.

Era înalt, zvelt, elegant. După mâinile fine, recunoşteai cu uşurinţă omul de condiţie bună şi făcut să comande.

Cei doi oameni din barcă, văzându-l că se apropie, se uitară unul la altul cu o oarecare nelinişte.

— Cine sunteţi? îi întrebă el, oprindu-se la doi paşi de ei, cu mâna pe pistol.

— Suntem doi piraţi din Tortuga, doi „fraţi de pe coastă“, răspunse Carmaux.

— De unde veniţi?

— De la Maracaibo.

— Aţi scăpat din mâinile spaniolilor?

— Da, comandante.

— Care era corabia voastră?

— Corabia Corsarului Roşu.

Auzind aceste vorbe, Corsarul Negru tresări, apoi păstră un moment tăcerea, privindu-i fix pe cei doi piraţi.

— Vasul fratelui meu, spuse el, cu un tremur în glas.

După care, prinzându-l brusc pe Carmaux de braţ, îl trase spre castelul de la pupă.

Ajuns acolo, ridică brusc capul spre un om care stătea în picioare lângă banca comandantului, în aşteptarea unui ordin:

— Morgan, păstrăm acelaşi curs, îi spuse Corsarul Negru. Oamenii să stea lângă arme, artileria să aibă fitilul aprins şi să mă informezi cum observi ceva.

— Da, comandante. Nicio corabie, nicio şalupă nu se vor apropia de noi fără să fii anunţat.

Corsarul Negru, ţinându-l pe Carmaux de braţ, coborî cu el în careul din spate şi intră într-o cabină mică, mobilată cu eleganţă şi luminată de o lampă aurită, deşi la bordul corăbiilor de piraţi era interzis de obicei să mai fie lumină după nouă seara.

Corsarul Negru îi făcu semn lui Carmaux să stea jos şi îi spuse:

— Acum, vorbeşte.

— La ordinele tale, comandante.

Dar, în loc să-l interogheze, Corsarul Negru, cu braţele încrucişate, se mulţumea să-l privească fix. Faţa lui era foarte palidă şi ofta întruna.

De două ori, deschisese gura să vorbească, dar o închisese imediat, de teamă să nu pună o întrebare al cărei răspuns avea să fie dureros.

Făcu totuşi un efort şi spuse cu o voce înfundată:

— Mi l-au ucis, nu-i aşa?

— Pe cine?

— Pe fratele meu, cel numit Corsarul Roşu.

— Da, comandante, răspunse Carmaux.

— L-au ucis aşa cum l-au ucis şi pe celălalt frate al meu, Corsarul Verde.

Un strigăt răguşit, de o sălbăticie cumplită, urmă acestor cuvinte. Carmaux îl văzu pe Corsar albindu-se la faţă şi ducând mâinile la inimă, apoi se lăsă să cadă pe un jilţ, ascunzându-şi faţa sub pălărie. După ce rămase aşa câteva minute, suspinând, se ridică brusc, ca şi cum i-ar fi fost ruşine de această slăbiciune. Ai fi zis că emoţia îi dispăruse. Faţa lui părea calmă şi fruntea senină; dar, în adâncul ochilor, stăruia o strălucire înspăimântătoare. Înconjură de două ori cabina ca să-şi recapete liniştea deplină, apoi se aşeză şi întrebă:

— L-au împuşcat?

— Nu, spânzurat.

— Spânzurat! Eşti sigur?

— L-am văzut cu ochii mei agăţat de spânzurătoarea înălţată în Piaţa Granada.

— Când l-au ucis?

— Chiar astăzi, puţin după prânz.

— A murit cu bravură, nu-i aşa?

— Corsarul Roşu nu putea să moară decât ca un brav. Trebuie să-ţi spun că, înainte să moară, a avut forţa sufletească să-l scuipe în faţă pe guvernator, care a vrut să asiste la supliciu.

— Guvernatorul! Acel câine de Van Guld!

— Da, ducele flamand, care comandă la Maracaibo.

— Iar el, mereu el! Îmi poartă o ură feroce. Unul dintre fraţii mei ucis prin trădare şi al doilea din ordinul lui!

— Erau cei mai îndrăzneţi corsari din golf, aşa că era normal să-i urască.

— Dar mă voi răzbuna! strigă Corsarul Negru. Nu, nu voi muri fără să-l fi ucis pe acest Van Guld şi întreaga lui familie, şi voi da foc oraşului pe care îl guvernează. Maracaibo, mi-ai fost fatal, şi eu îţi voi fi fatal ţie! Chiar dacă ar fi să iau cu mine toţi piraţii din Tortuga, toţi corsarii din Santo Domingo şi Cuba, n-am să-ţi las piatră pe piatră! Acum, prietene, spune-mi totul cu de-amănuntul. Cum v-au prins?

— Nu prin forţa armelor, ci prin trădare, când eram fără apărare, povesti Carmaux. După cum ştii, comandante, fratele tău se îndreptase spre Maracaibo să răzbune moartea Corsarului Verde, după ce jurase, ca şi tine, să-i facă felul ducelui flamand. Eram optzeci de inşi hotărâţi să înfruntăm totul, chiar şi o escadră, dar nu ne gândisem şi la vremea rea. La intrarea în golful Maracaibo, s-a dezlănţuit un uragan cumplit care, după ce ne-a împins corabia spre pragurile înalte, ne-a distrus-o complet. Numai douăzeci şi şase dintre noi au reuşit să ajungă pe coastă, dar într-o stare jalnică, fără arme, incapabili să opună, în caz de nevoie, cea mai mică rezistenţă. Fratele tău, îmbărbătându-ne, ne-a condus prin mlaştină, în speranţa că vom scăpa de spanioli, care ar fi putut să ne zărească şi să pornească în căutarea noastră. Credeam că vom putea găsi refugiu sigur în desişul pădurilor, dar chiar atunci am căzut într-o ambuscadă. Trei sute de spanioli, conduşi de Van Guld în persoană, ne-au luat prin surprindere, ne-

au prins ca într-un cerc de fier, i-au ucis pe cei care încercau să se apere şi pe ceilalţi i-au dus prizonieri la Maracaibo.

— Şi fratele meu se număra printre ei?

— Da, comandante. Nu că s-ar fi lăsat prins fără să se opună, pentru că, deşi avea doar un simplu pumnal, s-a apărat ca un leu; dar flamandul, care îl recunoscuse, în loc să-i ia viaţa cu pistolul sau sabia, dăduse ordin să fie cruţat. Duşi la Maracaibo, după ce am fost supuşi brutalităţii soldaţilor şi populaţiei, am fost condamnaţi la spânzurătoare. Ieri dimineaţă, eu şi prietenul meu Van Stiller, mai băftoşi decât camarazii noştri, am putut să evadăm, sugrumându-ne gardienii. Din coliba unui indian, unde ne refugiasem, am putut să vedem supliciul fratelui tău şi al curajoşilor lui piraţi. Apoi, ieri-seară, cu ajutorul unui negru, ne-am urcat într-o ambarcaţiune, cu intenţia să traversăm Golful Mexic ca să ajungem la Tortuga. Asta e tot, comandante.

— Fratele meu e mort! spuse Corsarul Negru cu un calm înspăimântător.

— L-am văzut aşa cum te văd.

— Corpul lui poate că încă mai atârnă în ştreang?

— Îl ţin acolo trei zile.

— După care, poate că va fi aruncat în cine ştie ce cloacă.

— Probabil, comandante.

Corsarul se ridică brusc şi se apropie de pirat.

— Te numeri printre fricoşi? întrebă el.

— Nu mi-e frică nici de Belzebut!

— Aşadar, nu ţi-e teamă de moarte?

— Nu.

— M-ai urma?

— Unde?

— La Maracaibo.

— Când?

— Chiar în noaptea asta.

— Ca să asediezi oraşul?

— Nu, pentru că nu suntem destul de numeroşi. Dar, mai târziu, Van Guld va auzi de noi. Vom merge numai noi doi şi camaradul tău.

— Numai noi trei? întrebă Carmaux, uimit.

— Da, numai noi trei.

— Ce-ai de gând să faci?

— Să iau de-acolo cadavrul fratelui meu.

— Ei, comandante, rişti să fii prins!

— Îl cunoşti pe Corsarul Negru? Ştii cine e?

— Da, bineînţeles. E cel mai brav şi mai curajos dintre toţi piraţii din Tortuga.

— Atunci, du-te să mă aştepţi pe punte şi spune-le să ne pregătească o şalupă.

— Nu-i nevoie, comandante, avem barca noastră, o adevărată barcă de curse.

— Bine! Du-te!

II
O EXPEDIŢIE ÎNDRĂZNEAŢĂ

Carmaux se grăbise să execute ordinul, ştiind că era imprudent să tragi de timp când Corsarul îţi cerea să faci ceva.

Van Stiller îl aştepta lângă tambuchi, împreună cu şeful echipajului şi câţiva piraţi, care, aflând de la el despre sfârşitul nefericit al Corsarului Roşu, îşi exprimau dorinţa să se răzbune pe spaniolii din Maracaibo şi îndeosebi pe guvernatorul oraşului. Când află că trebuia să pregătească ambarcaţiunea ca să revină pe acelaşi ţărm de care se putuse depărta ca prin minune, hamburghezul îşi manifestă pe faţă temerile:

— Să ne întoarcem! exclamă el. Acolo or să ne rămână oasele, Carmaux!

— Aş! De data asta, nu mergem singuri.

— Da! Şi cine ne va însoţi, mă rog frumos?

— Corsarul Negru.

— El! Atunci nu mă mai tem de nimic. Diavolul ăsta de om face cât o sută de piraţi.

— Dar o să meargă singur.

— N-are importanţă! Cu el, n-ai de ce te teme. Vrea să ne întoarcem la Maracaibo?

— Da, dragul meu. Şi vom fi fericiţi să ducem la bun sfârşit această treabă. Hei, şef de echipaj, dă ordin să fie puse în barcă trei puşti, muniţii, o pereche de săbii de abordaj şi ceva de-ale gurii. Nu se ştie ce se poate întâmpla şi când vom ajunge înapoi.

— Totul e pregătit, răspunse şeful echipajului. Şi am avut grijă să pun şi tutun.

— Mulţumesc, prietene. Eşti perla şefilor de echipaj.

— Iată-l! exclamă Van Stiller.

Corsarul îşi făcuse apariţia pe punte. Purta acelaşi costum funebru, dar avea la şold o sabie lungă şi, la centură, în afara celor două pistoale, unul

dintre acele pumnale pe care spaniolii le numeau atunci „mizericordii“. Pe braţ avea o mantie largă, neagră ca şi hainele.

Se apropie de un om aflat pe bancheta comandantului, probabil secundul lui, cu care schimbă câteva cuvinte, apoi se adresă celor doi piraţi:

— Să mergem!

— Suntem gata, răspunse Carmaux.

Coborâră toţi trei în mica ambarcaţiune adusă acum sub pupă. Corsarul se înfăşură în mantie şi se aşeză la proră, iar ceilalţi doi piraţi apucară vâslele şi începură să manevreze cu vigoare.

Corabia îşi stinsese brusc felinarele şi îşi orientase pânzele în aşa fel încât să se deplaseze destul de aproape de barcă ca să o poată proteja în cazul unei intervenţii neaşteptate.

Corsarul, culcat pe jumătate la proră, cu capul sprijinit pe un braţ, păstra tăcerea, iar privirea, vioaie şi pătrunzătoare, ca de vultur, scruta orizontul întunecat, încercând să descopere coasta americană învăluită în tenebre.

Din când în când, întorcea capul spre corabia lui, care îl urma la distanţă, apoi revenea cu faţa spre coastele sudice.

Van Stiller şi Carmaux vâsleau voiniceşte, făcând parcă să zboare barca uşoară; niciunul dintre ei nu părea preocupat că se întorceau pe acel ţărm populat cu duşmanii lor, pentru că aveau o mare încredere în curajul omului care îi însoţea. Numele lui era de ajuns să bage spaima în toate oraşele maritime din marele golf mexican.

Cei doi piraţi vâsleau de aproape o oră. Deodată, Corsarul, care până atunci stătuse nemişcat, se ridică brusc. O lumină, care nu putea fi confundată cu cea a unei stele, lucea la nivelul apei, spre sud-vest.

— Maracaibo? spuse Corsarul, cu un accent care trăda un sentiment de furie reţinută.

— Da, răspunse Carmaux.

— La ce distanţă?

— Aproximativ trei mile, căpitane.

— Atunci, vom putea ajunge acolo pe la miezul nopţii.

— Da.

— Există vreo ambarcaţiune de pază?

— Cea a vameşilor.

— Va trebui s-o evităm.

— Cunoaştem un loc unde putem trage la mal liniştiţi şi ascunde barca printre manglieri.

— Foarte bine! Înainte!

— O vorbă, căpitane!

— Spune!

— Cred că ar fi prudent ca vasul tău să nu se apropie mai mult de coastă.

— A virat deja la bord şi ne va aştepta în larg, răspunse Corsarul.

Apoi, după un moment de tăcere, adăugă:

— E adevărat că în golf se află o escadră?

— Da, cea a contraamiralului Toledo, care veghează asupra oraşului Maracaibo şi a Gibraltarului.

— A, le e teamă! Dar Olonezul e în insula Tortuga, gata să-mi dea o mână de ajutor; iar noi doi am veni de hac acestei escadre. Răbdare! Peste câteva zile, Van Guld va vedea de ce suntem în stare.

Acestea fiind zise, Corsarul se înfăşură din nou în mantie şi îşi trase pălăria pe ochi; apoi se aşeză, îndreptându-şi privirea spre punctul luminos care indica intrarea în port.

Barca îşi continua cursa, virând, ca să evite vasul vamal, ce ar fi oprit-o şi i-ar fi arestat.

După o jumătate de oră, coasta golfului devenise perfect vizibilă, pentru că acum se afla la o distanţă de numai trei-patru ancabluri. Plaja se ridica în pantă lină, plină de manglieri, arbori acvatici cu rădăcini aeriene.

Dincolo de ei, puteai vedea o vegetaţie densă, care îşi profila pe cerul înstelat vârfurile frunzoase.

Carmaux şi Van Stiller, încetinindu-şi mişcările, întorseseră capul să vadă coasta. Înaintau cu mare precauţie, făcând cât mai puţin zgomot şi privind cu atenţie în toate părţile, de teamă să nu fie surprinşi.

Corsarul Negru pusese în faţa lui cele trei puşti, ca să salute, dacă era cazul, cum se cuvine prima şalupă ce ar fi vrut să se apropie prea mult de el.

Probabil că era aproape miezul nopţii când barca trase la mal în mijlocul manglierilor, între rădăcini, astfel încât o ascundeau pe jumătate.

Corsarul sări sprinten jos din ambarcaţiune şi o legă de o creangă.

— Lăsaţi puştile, le spuse oamenilor săi. Aveţi pistoale?

— Da, căpitane, răspunse hamburghezul.

— Ştiţi unde ne aflăm?

— La zece-douăsprezece mile de Maracaibo.

— Oraşul e în spatele pădurii?

— Da, la liziera acestei mari păduri.

— Am putea intra în noaptea asta?

— Imposibil, căpitane. Pădurea e foarte deasă şi n-o putem străbate decât până mâine-dimineaţă.

— Aşadar, vom fi forţaţi să aşteptăm până mâine-seară?

— Da, dacă nu vrei să rişti să intri ziua în Maracaibo.

— Ar fi imprudent să ne arătăm în plină zi în oraş, spuse Corsarul, ca şi cum şi-ar fi vorbit lui însuşi. Ah! Dacă aş avea aici vasul meu mare, gata să ne sprijine şi să ne ia la bord în caz de eşec, n-aş ezita să mă aventurez! Dar *Folgore* pluteşte acum pe apele marelui golf.

Apoi, după un moment de tăcere:

— Dar voi mai putea găsi cadavrul fratelui meu?

— Ţi-am spus, căpitane, răspunse Carmaux, că trebuie să rămână expus timp de trei zile în Piaţa Granada.

— Atunci avem timp. Cunoaşteţi pe cineva la Maracaibo?

— Da, un negru, cel care ne-a dat barca să fugim. Locuieşte la marginea pădurii, într-o colibă izolată.

— Nu ne va trăda?

— Răspundem pentru el.

— Atunci, să mergem!

Trecură dincolo de mal. Carmaux mergea înainte, în spatele lui corsarul şi la urmă Van Stiller. Pădurea se afla chiar în faţa lor, învăluită în întuneric, ca o grotă imensă. Trunchiuri de toate formele şi toate dimensiunile erau pline cu un frunziş atât de des, încât era imposibil să zăreşti bolta înstelată.

Lianele atârnau peste tot din copaci, înlănţuindu-se în aer şi şerpuind pe pământ, împiedicând mersul celor trei bărbaţi, obligaţi tot timpul să facă ocoluri ca să evite rădăcinile răsucite şi trunchiurile curbate sau culcate la pământ, care le barau trecerea.

Prin mijlocul a mii de tije care formau acel desiş treceau, ici şi colo, fulgere vagi, linii luminoase care, la diferite intervale, proiectau lumini ciudate, când dansând la nivelul solului, când intersectându-se printre frunze. Acele raze mişcătoare, care brusc se stingeau ca să se reaprindă imediat după aceea, având un aspect fantastic, se datorau unor muşte mari fosforescente, obişnuite în acele regiuni, care răspândeau uneori o lumină atât de puternică, încât puteai să citeşti scrisul cel mai mărunt, şi era de

ajuns să pui una dintre aceste insecte într-un mic vas de cristal ca să luminezi în chip mulţumitor o cameră.

Cei trei piraţi mergeau înainte, fără zgomot, cu mare atenţie; pentru că trebuia să le fie teamă nu doar de prezenţa oamenilor, ci şi de cea a celorlalţi locuitori ai pădurii, precum jaguarii şi şerpii veninoşi.

După vreo două mile, Carmaux, care mergea în faţă, se opri brusc, încărcându-şi repede un pistol.

— Jaguar, şarpe sau om? întrebă Corsarul, fără să-şi manifeste nici un fel de teamă.

— Poate fi un om sau un jaguar, răspunse Carmaux. În ţinutul ăsta, nu eşti niciodată sigur de nimic.

— Unde a trecut?

— La douăzeci de paşi de noi.

Corsarul se aplecă spre pământ, ca să asculte cu atenţie, ţinându-şi respiraţia; şi percepu, la o oarecare distanţă, un foşnet uşor de frunze, care nu putea fi auzit decât de o ureche fină ca a lui.

— Ar putea fi un animal, spuse el, ridicându-se. Nu ne speriem noi de atâta lucru! Luaţi-vă săbiile şi urmaţi-mă.

Se dădu după trunchiului unui copac imens, care se ridica printre palmieri; apoi, pătrunse într-un mic desiş, unde începu să tragă cu urechea.

Foşnetul frunzelor încetase; dar putu să distingă un mic zgomot metalic, apoi un clinchet scurt, ca şi cum ar fi fost armată o puşcă.

— Atenţie! spuse el, întorcându-se spre însoţitorii săi. Acolo e cineva care ne spionează şi aşteaptă momentul potrivit să tragă asupra noastră.

— Să ne fi văzut debarcând? murmură Carmaux. Spaniolii ăştia au spioni peste tot.

Corsarul, ţinând într-o mână sabia şi în cealaltă unul dintre pistoale, ieşi, făcând cât mai puţin zgomot, din desişul unde intrase. Curând, Carmaux şi Van Stiller îl văzură avântându-se şi sărind asupra unei forme umane care se ridicase din mijlocul unui tufiş vecin.

Atacul Corsarului fusese atât de brusc şi de impetuos, încât omul aflat acolo, lovit peste faţă cu garda sabiei, căzuse cu picioarele în sus.

Carmaux şi Van Stiller veniră şi ei în fugă. Şi, în timp ce primul lua de jos puşca scăpată din mâna omului, mai înainte de a fi putut s-o folosească, al doilea îi punea pistolul în gât spunând:

— Dacă faci vreo mişcare, eşti un om mort.

— E unul dintre duşmanii noştri, spuse Corsarul, care se lăsase în jos.

— Un soldat al acelui blestemat de Van Guld, întări Carmaux. Ce făcea ascuns aici? Aş fi tare curios să aflu.

Spaniolul, ameţit de lovitura Corsarului, începea să-şi revină, încercând să se ridice.

— Mii de draci! murmură el cu o voce tremurătoare. Am căzut în mâinile fiilor diavolului?

— Ai ghicit, băiete, pentru că aşa aveţi voi obiceiul să ne numiţi pe noi, piraţii, îi răspunse Carmaux.

Şi, văzând că această declaraţie provocase un şoc puternic spaniolului, adăugă:

— O, nu te speria chiar aşa, nu încă. Las-o pe mai târziu. Pentru atunci când vei dansa în gol un fandango disperat, cu o cravată de cânepă în jurul gâtului.

Apoi, se întoarse spre Corsar, care privea în tăcere prizonierul:

— Să-i iau piuitul cu un glonţ? îl întrebă el.

— Nu, răspunse căpitanul.

— Vrei să-l spânzurăm de un copac?

— Nici.

— Poate că e unul dintre cei care v-au spânzurat fratele, Corsarul Roşu.

La aceste cuvinte, un fulger cumplit trecu prin ochii căpitanului, care se stăpâni totuşi şi spuse cu o voce înăbuşită:

— Nu, nu vreau să moară. Viu, ar putea să ne fie de folos.

— Atunci să-l legăm bine, spuse Carmaux.

Şi, cei doi piraţi, desfăcându-şi centurile, le folosiră ca să lege braţele spaniolului, care nu îndrăznea să opună nicio rezistenţă.

— Acum, ia să vedem puţin cine eşti, vorbi din nou Carmaux, scoţând amnarul să aprindă o bucată de fitil de tun pe care îl avea în buzunar, apropiindu-l de faţa prizonierului.

Nefericitul era un bărbat de vreo treizeci de ani, înalt şi slab, precum ilustrul său compatriot Don Quijote, cu o faţă colţuroasă, o barbă roşcată şi ochi cenuşii, în acel moment foarte dilataţi de spaimă.

Purta un surtuc din piele galbenă, nişte pantaloni largi şi scurţi în dungi negre şi roşii şi cizme înalte din piele neagră. Pe cap avea o cască din fier împodobită cu o pană veche, ruptă, iar la centură îi atârna o sabie lungă, cu o teacă roasă de rugină.

— Pe Belzebut, comandante! exclamă Carmaux. Dacă ăsta e unul dintre vitejii guvernatorului din Maracaibo, părerea mea e că nu prea le dă de mâncare; pentru că arătarea asta e slabă ca o scrumbie afumată. Cred şi eu, căpitane, că nu merită să-l spânzurăm.

Apoi, atingând prizonierul cu vârful sabiei:

— Dacă ţii la viaţa ta, vei vorbi.

— O! exclamă spaniolul pe un ton ironic şi nepăsător. De mult timp nu mai ţin la viaţa mea. Chiar dacă aş scăpa viu din mâna voastră, după ce vă voi spune ce doriţi să ştiţi, ce-mi va mai asigura zilele viitoare?

— Ei, spaniolul are curaj! interveni Van Stiller.

— Da, iar după o astfel de replică merită să-l cruţăm spuse Corsarul. O să vorbeşti, nu-i aşa?

— Nu, răspunse cu fermitate prizonierul.

— Dar ţi-am promis că vei trăi.

— Dar cine îmi garantează că sunteţi sinceri?

— Cine? Ştii cine sunt?

— Un pirat.

— Da, dar unul al cărui nume e Corsarul Negru.

— O, pe Sfânta Fecioară din Guadelupa! exclamă spaniolul, înspăimântat. Corsarul Negru aici! Ai venit să ne extermini pe toţi şi să-ţi răzbuni fratele, Corsarul Roşu?

— Da. Dacă nu vorbeşti, vă voi extermina pe toţi; şi nu voi lăsa piatră pe piatră din oraşul vostru.

— Pe toţi sfinţii! exclamă iar spaniolul, care nu-şi mai revenea din stupoare.

— Vei vorbi? întrebă Corsarul.

— E inutil, pentru că, oricum, sunt pierdut.

— Corsarul Negru e un gentilom, şi un gentilom îşi respectă cuvântul dat, replică prompt căpitanul cu un accent solemn.

— Atunci, întrebaţi-mă.

III
PRIZONIERUL

La un semn al căpitanului, Van Stiller şi Carmaux aşezaseră prizonierul la poalele unui copac, fără să-i dezlege mâinile, chiar dacă erau acum siguri că nu va avea gândul nebunesc să fugă.

Corsarul se aşează în faţa lui, pe o rădăcină enormă care ieşea din pământ, ca un şarpe uriaş, iar cei doi piraţi, nu prea convinşi că acel om era singur, se postară de o parte şi de alta, ca să observe împrejurimile pe o oarecare distanţă.

— Cadavrul fratelui meu mai atârnă încă în ştreang? întrebă Corsarul.

— Da, răspunse prizonierul. Guvernatorul a ordonat să fie lăsat acolo trei zile şi trei nopţi, înainte de a fi aruncat în pădure, hrană fiarelor sălbatice.

— Crezi că e posibil să-l iau de-acolo?

— Poate, pentru că în timpul nopţii veghează o singură santinelă în Piaţa Granada, cei cincisprezece spânzuraţi nefiind în stare să evadeze.

— Cincisprezece? repetă Corsarul cu o voce sumbră. Acest crunt Van Guld n-a cruţat niciunul!

— Niciunul.

— Şi nu se teme de răzbunarea piraţilor din Tortuga?

— Maracaibo e bine echipat cu trupe şi tunuri.

Pe buzele Corsarului apăru un zâmbet dispreţuitor.

— Ce ne pasă nouă de tunuri! exclamă el. Săbiile noastre de abordaj sunt mult mai valoroase. Asta s-a putut vedea foarte bine când am dat asaltul la Campeche, în Florida, şi în alte lupte.

— Adevărat, dar Van Guld crede că e în siguranţă la Maracaibo.

— A, da? Ei bine, vom vedea după ce mă voi înţelege cu Olonezul.

— Cu Olonezul! exclamă spaniolul, căruia acest nume îi provoca o mare spaimă.

— Ce făceai în pădure? întrebă Corsarul, după un moment de tăcere.

— Supravegheam plaja.

— Singur?

— Da, singur.

— Înseamnă că se aşteaptă o surpriză din partea noastră?

— N-am de ce să neg. În golf fusese semnalată o corabie suspectă.

— Corabia mea.

— Iar guvernatorul s-a grăbit să ia măsuri de precauţie. În acelaşi timp, a trimis un emisar la Gibraltar, să-l anunţe pe amiral.

— A! exclamă Corsarul, care rămase un moment pe gânduri.

Apoi dădu brusc din umeri, cu un aer de profund dispreţ.

— Nicio primejdie! spuse el. Voi fi la bordul corabiei mele *Folgore* mai înainte ca vasele amiralului să sosească la Maracaibo.

După aceea, Corsarul se ridică brusc, fluieră ca să-i cheme la el pe cei doi piraţi care stăteau de pază şi le spuse:

— Plecăm.

— Ce facem cu omul ăsta? întrebă Carmaux.

— Îl luăm cu noi. Şi aveţi grijă să nu fugă. Răspundeţi cu viaţa pentru el.

— Pe toate tunetele din Hamburg! exclamă Van Stiller. O să-l ţin de centură, ca să nu-i treacă prin cap gândul să-şi ia picioarele la spinare.

Începea să se crape de ziuă, iar zorii, aşa cum se întâmplă întotdeauna în acele regiuni, risipeau cu repeziciune întunericul. Licăririle roz care îmbujorau cerul alunecau treptat sub ramurile copacilor giganţi ai pădurii, unde, de peste tot, se auzeau trilurile plăcute ale păsărilor şi ţipetele stridente ale maimuţelor, care săreau cu zecile pe crengi, în timp ce alte păsări, graţioase, zburătăceau ici şi colo.

Lumina matinală, pătrunzând în desişuri, se revărsa peste mulţimea florilor, care se deschideau, splendide, răspândind în aer parfumuri suave.

Obişnuiţi cu astfel de spectacole, piraţii nu păreau să remarce nimic din acea fermecătoare trezire a naturii. Mergeau, grăbind pasul cât de mult le permiteau obstacolele, nerăbdători să scape de acel adevărat haos vegetal.

Corsarul, înfăşurat în mantia lui largă, cu pălăria trasă pe frunte, cu capul în jos, mâna stângă pe mânerul sabiei, mergea în tăcere, în spatele lui Carmaux, fără să pară atent la însoţitorii lui, ca şi cum ar fi fost singur în pădure.

Cei doi piraţi, respectându-i tăcerea, evitau să-i adreseze vreo vorbă şi se mărgineau să schimbe, din când în când, câteva cuvinte, cu glas scăzut,

ca să se consulte în privinţa direcţiei în care mergeau.

Două ore mai târziu, Carmaux, după ce păru că examinează foarte atent împrejurimile locului unde se aflau, se opri, indicându-i lui Van Stiller un anumit pâlc de copaci.

— Dacă nu mă înşel, pe-aici este, spuse el.

Aproape în aceeaşi clipă, la o oarecare distanţă de acolo, se făcu auzit sunetul armonios al unui instrument.

— Ce-i asta? întrebă Corsarul, care se opri brusc, ridicând capul şi desfăcându-şi mantia.

— E flautul lui Moko, răspunse Carmaux, zâmbind.

— Cine e Moko?

— Negrul care ne-a ajutat să fugim. Coliba lui e în mijlocul copacilor de colo. Probabil că în acest moment e ocupat cu elevii lui.

— Elevi?

— Da, e îmblânzitor de şerpi.

— A, înţeleg! Dar cântecul fluierului ar putea să ne trădeze.

— I-l voi lua şi-i vom trimite elevii la plimbare în pădure.

Corsarul făcu semn să înainteze. Dar, dintr-un fel de mişcare instinctivă, trase sabia, ca şi cum s-ar fi temut de vreo surpriză.

Carmaux intrase deja printre copaci, pe o cărare abia vizibilă; apoi se oprise, ţipând de spaimă.

În faţa unei colibe făcute din crengi împletite şi acoperită cu frunze mari de palmier, stătea un negru cu o statură herculeană. Era unul dintre cele mai frumoase specimene din rasa africană: înalt, cu umeri laţi, pieptul mare şi membre musculoase. Deşi avea buze groase, un nas turtit şi obrajii proeminenţi, faţa nu avea acea expresie încrâncenată şi feroce pe care o au deseori negrii. Expresia feţei exprima bunătatea, ceva ingenuu, copilăresc.

Aşezat pe trunchiul unui copac culcat la pământ, negrul sufla într-un tub de bambus, din care făcea să iasă sunete languroase, în timp ce, în faţa lui, se agitau nouă-zece şerpi dintre cele mai periculoase specii din America Meridională.

Auzind strigătul lui Carmaux, negrul îşi îndreptă spre el ochii mari, care aveau o lucire blândă de porţelan, şi se ridică foarte mirat, luând fluierul de la gură.

— Cum! exclamă el, mirat. Tu eşti? Tot aici? Te credeam de mult în golf, departe de spanioli.

— Da, eu sunt, răspunse Carmaux. Dar să mă ia dracu' dacă îndrăznesc să mă apropii de tine printre tovarăşii tăi!

— Şerpii mei nu fac rău prietenilor mei, răspunse negrul, zâmbind. Dar, stai o clipă, prietene alb, să-i trimit la culcare.

Drept pentru care, apucă un coş din stuf, unde puse şerpii pe rând, fără ca vreunul să lase impresia că se împotriveşte; apoi închise capacul, peste care aşeză o piatră mare.

— Acum, prietene alb, poţi intra fără teamă în colibă. Eşti singur?

— Nu, l-am adus pe căpitanul vasului meu, fratele Corsarului Roşu.

— Corsarul Negru! El aici! exclamă negrul. Maracaibo se va cutremura.

— Tăcere, prietene. Pune-ţi coliba la dispoziţia noastră şi n-ai să regreţi.

Corsarul, urmat de Van Stiller şi de prizonier, îşi făcu şi el apariţia. După ce-l salută pe negru cu un semn al mâinii, intră cu Carmaux în colibă.

— Ăsta e omul care te-a ajutat să fugi? întrebă el.

— Da, căpitane.

— Îi urăşte pe spanioli?

— La fel ca noi.

— Cunoaşte bine Maracaibo?

— Cum cunoaştem noi Tortuga.

În timp ce vorbea, Corsarul îl examina cu atenţie pe robustul fiu al Africii, părând să-i admire forţa musculară. „Un om care ne-ar putea fi folositor“, îşi spuse el.

Zări, într-un colţ al colibei, un scaun făcut din câteva crengi doar curăţate, se aşeză şi căzu iar pe gânduri.

Între timp, negrul se grăbise să aducă turte de manioc, banane şi alte fructe din pădure, adăugând o tigvă plină cu *pulque*, băutură fermentată extrasă din agavă.

Cei trei piraţi, care, din ajun, nu mai mâncaseră nimic, se înfruptară din aceste merinde, fără să-l uite pe prizonier. Apoi, aşezându-se pe grămezi de frunze proaspete, aduse de negru în colibă, şi simţindu-se în siguranţă, adormiră liniştiţi.

Moko, însărcinat să-l supravegheze pe prizonier, îl legă mai bine şi îl păzi până spre seară, când se treziră oaspeţii lui.

În acel moment, Corsarul se ridică, mai palid la faţă, cu privirea mai întunecată decât de obicei. Se plimbă de două-trei ori în jurul colibei cu un

pas sacadat, apoi, intrând şi oprindu-se în faţa prizonierului, îi spuse:

— Deşi am dreptul să te spânzur de primul copac din pădure, ţi-am promis că te voi lăsa în viaţă. De aceea, vreau să-mi răspunzi cu sinceritate. Crezi că pot să intru fără să fiu observat în palatul guvernatorului?

— Vrei să te duci să-l asasinezi, ca să răzbuni moartea Corsarului Roşu?

— Să-l asasinez! exclamă piratul, enervat. Nu, eu lupt, nu ucid ca un trădător. Sunt gentleman. Un duel între noi doi, nu un asasinat.

— Guvernatorul e bătrân şi tu eşti tânăr. De altfel, nu vei putea intra la el fără să fii arestat de soldaţii care îl păzesc.

— Ştiu că e un om curajos.

— Ca un leu.

— Foarte bine! Voi şti să-l găsesc curând.

Corsarul se întoarse apoi spre cei doi piraţi, care se sculaseră şi ei.

— Vei rămâne aici să-l păzeşti pe acest om, îi spuse el lui Van Stiller.

— Negrul va fi de ajuns, căpitane.

— Nu, negrul e puternic ca un Hercule, îmi va fi de mare ajutor pentru transportarea cadavrului fratelui meu. Haidem, Carmaux! Vom bea o sticlă de vin de Spania la Maracaibo.

— Mii şi mii de rechini! La ora asta, căpitane?

— Ţi-e cumva teamă?

— Teamă! exclamă Carmaux. A, sigur că nu! Cu tine, căpitane, m-aş duce şi-n iad după Aghiuţă! Doar că s-ar putea să fii recunoscut.

Corsarul zâmbi dispreţuitor.

— Vom vedea, spuse el. Să mergem.

Şi ieşiră, însoţiţi de Moko.

IV
UN DUEL ÎNTRE PATRU PEREŢI

Maracaibo, deşi avea doar o populaţie de aproximativ zece mii de locuitori, era atunci unul dintre cele mai importante oraşe spaniole de pe coastele Mării Antilelor.

Situat într-o poziţie foarte avantajoasă, în golful şi la intrarea lacului cărora le-a dat numele, devenise repede principalul antrepozit al producţiilor ţinuturilor bogate din Venezuela.

Spaniolii îl înzestraseră cu o fortăreaţă puternică, îl înarmaseră cu un număr mare de tunuri şi, în cele două insule care îl despărţeau de golf, întreţineau o garnizoană numeroasă, de teama unei năvale redutabile a piraţilor din Tortuga.

Primii ocupanţi construiseră acolo locuinţe frumoase. Mai târziu, chiar adevărate palate, concepute de arhitecţi veniţi din Spania să se căpătuiască în Lumea Nouă; şi puteai găsi acolo multe locuri de reuniuni publice, unde se adunau proprietarii bogaţi ai minelor şi familiile lor şi unde se dansa în toate anotimpurile fandango şi bolero.

Când Corsarul şi cei doi însoţitori ai săi, Carmaux şi negrul, intrară în Maracaibo, fără să atragă atenţia cuiva, străzile erau încă pline şi tavernele înţesate de cei care beau vin adus de pe continent; pentru că spaniolii stabiliţi în colonii nu renunţaseră să se delecteze cât mai des posibil cu un pahar de vin de Malaga sau de Xeres.

Corsarul încetinise pasul. Cu pălăria trasă pe ochi, înfăşurat în mantie, deşi seara era destul de caldă, cu mâna stângă proptită mândru de garda sabiei, observa cu atenţie dispoziţia străzilor sau a caselor, vrând parcă să şi-o întipărească bine în minte.

Ajuns în Piaţa Granada, situată în centrul oraşului, se opri, sprijinindu-se de colţul unei case, ca şi cum ar fi fost cuprins de o slăbiciune bruscă.

De altfel, de acolo putea să vadă un spectacol în stare să-i producă fiori celui mai insensibil om de pe pământ.

De cincisprezece spânzurători, ridicate în semicerc în faţa palatului, pe care flutura steagul spaniol, erau atârnate tot atâtea cadavre. Toate aveau picioarele goale, hainele zdrenţuite, cu excepţia unuia care purta o haină de culoarea focului şi avea în picioare cizme lungi de marinar.

Deasupra acestor spânzurători, se roteau în aer vulturi negri care, însărcinaţi cu curăţenia publică în oraşele din America, păreau să aştepte ca putrefacţia cadavrelor să le permită ciopârţirea lor.

Carmaux, care se apropiase de Corsar, îi spuse cu o voce alterată de emoţie:

— Iată-i pe camarazii noştri.

— Da, bombăni Corsarul. Cer răzbunare şi o vor avea curând.

Se îndepărtă de zid cu un efort violent şi, lăsând capul în piept, vrând parcă să nu se vadă emoţia mare care îi schimba trăsăturile feţei, mergând cu paşi grăbiţi, intră într-o *posada*, un fel de han, unde se adunau noctambulii să golească în voie multe sticle cu vin.

Se apropie de o masă şi se trânti pe un taburet, fără să ridice capul, în timp ce Carmaux striga:

— Ei, hangiule! Adu o sticlă din cel mai bun vin de Xeres şi ai grijă să nu fie botezat, că altfel nu răspund de urechile tale! Aerul din golf m-a însetat atât de tare, încât aş fi în stare să golesc toată provizia.

La acest apel, hangiul veni fuguţa cu sticla cerută.

Carmaux umplu trei pahare; dar Corsarul, cufundat mai departe în gândurile lui triste, nu se gândea să-l golească pe al lui.

— Mii şi mii de rechini! murmură Carmaux la urechea negrului. Căpitanul nu-i în toane bune şi n-aş vrea să fiu în pielea spaniolilor. Ciudată cutezanţă să vii aici, pe legea mea! Dar nimic nu-l sperie.

Vorbind astfel, se uită în jur şi întâlni, nu fără oarecare spaimă, privirea a cinci-şase indivizi, înarmaţi cu *navaja*[1], care se uitau la ei cu mare atenţie.

— Cine-s ăia? îl întrebă el pe negru.

— Nişte basci în serviciul guvernatorului.

— Dacă au impresia că ne sperie cu cuţitele lor, se înşală!

Bascii îşi aruncaseră ţigările şi, după ce goliră câteva pahare de Malaga, începură să vorbească destul de tare ca să fie auziţi de Carmaux.

— I-aţi văzut pe spânzuraţi? întrebă unul.

— Da, am fost să-i văd, răspunse altul. Frumos spectacol ne oferă ticăloşii ăştia! Unul, mai ales, e tare caraghios cu limba lui de un cot care îi iese din gură.

— E Corsarul Roşu, spuse al treilea. I-au pus între buze o ţigară, care îl face şi mai caraghios.

— Mie îmi vine să-i pun o umbrelă în mână, ca să se poată apăra mâine de razele de soare, interveni primul. În felul ăsta...

Sinistrul zeflemitor nu putu să spună mai mult. Carmaux, indignat de aceste vorbe, se ridicase mai înainte să poată fi reţinut de Corsarul Negru şi, lovind puternic cu pumnul în masa vecină, făcând să sară sticlele şi paharele, strigă:

— Mii de tunete! Cei care îşi bat joc de morţi poate că nu sunt în stare s-o facă şi de cei vii.

Cei cinci meseni, stupefiaţi de intervenţia furioasă a acelui necunoscut, se ridicaseră brusc, ducând mâna la *navaja*. Apoi, unul dintre ei, probabil cel mai curajos, întrebă, încruntându-se:

— Cine eşti, *caballero*?

— Un om care respectă morţii, dar care, la o adică, ştie să ţină piept celor vii.

La acest răspuns, pe care ceilalţi păreau a-l considera drept o fanfaronadă, bascii începură să râdă, ceea ce spori şi mai mult furia piratului.

— Aşa! exclamă el, pălind.

Apoi, după ce se uită la Corsar, care nu făcuse nicio mişcare, ca şi cum acea altercaţie nu l-ar fi privit în niciun fel, întinse mâna spre omul care îl întrebase şi îl împinse brusc, strigând:

— Lupul de mare îi va înghiţi pe lupişorii de uscat!

Omul, care căzuse cu spatele pe masă, se ridică cu vioiciune, scoţând de la centură un cuţit mare, pe care îl desfăcu brusc, apoi înaintă spre Carmaux să-l lovească. Negrul, care până atunci se comportase ca un simplu spectator, se ridică la un semn al Corsarului şi, ridicând între cei doi adversari un scaun greu, îi strigă omului înarmat:

— Opreşte-te sau te pocnesc!

Văzând că intervenise acel negru enorm, cu o putere musculară de temut, bascii se trăseseră înapoi să nu fie loviţi de scaunul care descria în aer cercuri ameninţătoare.

Cincisprezece-douăzeci de clienţi, aflaţi în sala vecină, auzind zgomotul disputei, se grăbiseră să se apropie, precedaţi de un bărbat gras, înarmat cu o sabie lată, pe cap cu o pălărie mare, cu panaş, înclinată pe o ureche, şi pieptul acoperit cu o platoşă veche din piele de Cordoba.

— Ce se-ntâmplă aici? întrebă acest bărbat pe un ton semeţ, scoţând arma cu un gest dramatic.

— Se întâmplă, dragă *caballero*, ceva ce nu te priveşte, îi răspunse Carmaux, înclinându-se ironic.

— A, pe toţi sfinţii! strigă celălalt. Se vede bine că nu-l cunoşti pe don Gamara y Miranda, conte de Badayoz, nobil de Camargua şi viconte...

— Al casei diavolului! izbucni Corsarul, care se ridicase brusc şi îl privea în ochi pe fanfaron.

Seniorul de Gamara şi de alte multe locuri, care, la început roşu ca racul, pălise la faţă, spuse cu o voce răguşită:

— Pe toate vrăjitoarele din iad! Nu ştiu ce mă opreşte să te trimit pe lumea cealaltă, ca să-i ţii tovărăşie acelui câine de Corsar Roşu şi celor paisprezece tâlhari care arată atât de bine în Piaţa Granada!

Acum Corsarul păli la faţă. Cu un gest, îl respinse pe Carmaux, care se pregătea să se repeadă la acel încrezut, îşi scoase mantia, pălăria şi trase sabia, spunând:

— Câine eşti şi sufletul tău blestemat va merge să ţină tovărăşie sufletelor spânzuraţilor.

După care, făcând semn celorlalţi să se dea deoparte, luă poziţie de luptă în faţa omului cu platoşă, cu o siguranţă menită să-şi tulbure adversarul.

— Între noi doi, conte al casei diavolului! exclamă el, cu dinţii strânşi. Curând vom avea aici un mort.

Omul, care luase şi el poziţie de luptă, se răzgândi.

— Un moment, spuse el. Când încrucişezi sabia cu cineva, ai dreptul să cunoşti numele adversarului.

— Sunt mai nobil decât tine, asta trebuie să-ţi fie de ajuns.

— Ba nu! Vreau să-ţi ştiu numele.

— Vrei! Fie, mai ales că nu-l vei putea spune nimănui.

Şi, apropiindu-se, Corsarul murmură două cuvinte la urechea omului, care, neputând să-şi reţină un strigăt de spaimă, făcu doi paşi înapoi, ca şi cum ar fi vrut să se refugieze printre spectatori, repetând numele pe care tocmai îl auzise. Dar, Corsarul, care luase iar poziţie de luptă, îl ataca ca să-l oblige să se apere.

Clienţii formaseră un cerc larg în jurul luptătorilor. Negrul şi Carmaux, care se aflau în primul rând, păreau să nu aibă nici cea mai mică îndoială în

privinţa rezultatului acestui duel, mai ales cel de-al doilea, care ştia de ce era în stare mândrul pirat.

Spaniolul, care nu întârzie să recunoască că se afla în faţa unui luptător hotărât să-l străpungă la prima greşeală, se strădui să folosească toate resursele, ca să pareze toate loviturile.

De altfel, nu era un adversar de dispreţuit. Înalt, puternic şi foarte robust, avea o mână viguroasă, privirea subtilă şi, neobosit, era în stare să opună o lungă rezistenţă.

În realitate, Corsarul, suplu, abil, nu-i lăsa o clipă de odihnă. Sabia lui, tot timpul ameninţătoare, scânteia în toate direcţiile, lovind arma adversarului cu o ardoare din ce în ce mai mare.

După trei-patru minute de luptă, fanfaronul, vizibil ostenit, începu să dea înapoi; simţindu-se incapabil să răspundă nenumăratelor atacuri ale Corsarului, îşi pierduse calmul de la început.

Corsarul nu părea deloc obosit. Mişcându-se cu o agilitate de jaguar, câştigând mereu teren, îşi înghesuia rivalul cu o vigoare crescândă; era calm în îndârjirea lui, dar cu o privire care îi trăda mânia, îndreptată ţintă asupra adversarului, vrând parcă să-l tulbure.

Rândurile spectatorilor se desfăcuseră, ca să lase câmp liber spaniolului, care continua să dea înapoi şi, curând, ajunse cu spatele la peretele sălii.

Livid, cu faţa plină de sudoare, strigă cu o voce sufocată:

— Destul!

— Nu, răspunse Corsarul, cu un accent sinistru. Secretul meu trebuie să moară odată cu tine.

Spaniolul încercă un atac disperat. Îşi luă elan şi se aruncă brusc înainte, lovind de mai multe ori la rând.

Corsarul, tare ca stânca, pară calm.

— Acum te voi ţintui de perete, spuse el.

Spaniolul, în culmea spaimei, înţelegând că era pierdut, începu să strige:

— Ajutor! Ajutor! E Co...

Dar nu apucă să-şi ducă fraza până la sfârşit. Sabia Corsarului, după ce-i străpunse pieptul, se rupse lovind peretele.

Spaniolul căzu, privindu-şi îngrozit adversarul, şi rămase nemişcat, cu ochii închişi.

Carmaux se aplecă să ia sabia scăpată din mâna învinsului şi i-o întinse învingătorului:

— O adevărată lamă de Toledo, îi spuse el. Cealaltă s-a rupt.

Căpitanul primi arma fără să spună nimic, îşi luă mantia şi pălăria şi, după ce aruncă un dublon de aur pe masă, ieşi, urmat de Carmaux şi de negru, fără ca cineva să îndrăznească să-i aţină calea.

V
PE STRĂZI

Când Corsarul şi însoţitorii săi ajunseră în Piaţa Granada, întunericul era destul de intens ca să nu poţi distinge clar o persoană la mai bine de douăzeci de paşi.

Peste piaţă se aşternuse tăcerea, tulburată doar de ţipetele lugubre ale unui vultur aşezat pe spânzurători. Nu se auzeau nici măcar paşii santinelei din faţa palatului guvernatorului, a cărei siluetă masivă şi întunecată se ridica la mică distanţă.

Mergând pe lângă zidurile caselor şi trecând de la un trunchi de palmier la altul, Corsarul, Carmaux şi negrul înaintau încet, trăgând cu urechea, cu privirea atentă şi mâna pe arme, încercând să se strecoare neobservaţi până lângă spânzurători.

Dacă, din când în când, auzeau sau li se părea că aud un zgomot, se ascundeau la adăpostul unei porţi mari sau sub un copac, aşteptând să se facă iar linişte. Foarte aproape de ţintă, Corsarul zări o formă omenească agitându-se la colţul palatului.

— Mii şi mii de rechini! bombăni Carmaux. Santinela ne va stingheri tare mult.

— Aş! replică negrul. Moko e puternic, va scăpa de soldat.

— O să-i spinteci burta, prietene negru.

Negrul răspunse, zâmbind:

— Moko e şiret şi ştie să se târască precum prietenii lui, şerpii.

— Ei bine, du-te, îi spuse Corsarul. Chiar aş vrea să am o dovadă a curajului tău.

— O vei avea curând, stăpâne. Moko o să-l apuce pe acel om cum apuca pe vremuri caimanii din lagună.

În timp ce vorbea astfel, negrul scoase o curea lungă şi subţire, înfăşurată în jurul şoldurilor, care se termina cu un laţ, adevărat lasou,

asemenea celor folosite de mexicani când prind taurii sălbatici, şi se depărtă fără zgomot.

Corsarul, ascuns împreună cu Carmaux după trunchiul unui palmier, îl urmărea pe cât posibil cu privirea, admirând curajul negrului care, într-un fel, dezarmat, avea să înfrunte un om bine înarmat şi cu siguranţă hotărât.

— Ei! exclamă Carmaux. Negroteiul are putere-n el!

Corsarul dădu din cap fără să răspundă, observându-l cu atenţie pe negru, care, acum, înainta târându-se pe pământ, ca un şarpe, în direcţia palatului.

Soldatul, înarmat cu halebardă şi sabie, îndepărtându-se de colţul palatului, se apropia de portic. Văzând că întoarce spatele, Moko se târî mai repede; şi, când ajunse la câţiva paşi de soldat, se ridică brusc, învârti cureaua şi o azvârli cu o mişcare sigură.

Se auzi un şuierat uşor, apoi un strigăt sugrumat, iar soldatul căzu la pământ, dând drumul halebardei şi agitând braţele şi picioarele.

Moko, ca o fiară sălbatică, se aruncă brusc asupra lui, îl legă zdravăn cu centura de lână, apoi, luându-l pe sus ca pe un copil, îl aşeză la picioarele căpitanului, spunând, cât se poate de calm:

— Iată-l!

— Eşti un om curajos, răspunse Corsarul. Leagă-l de acest copac şi urmează-mă.

Negrul, ajutat de Carmaux, execută ordinul; apoi, se alătură căpitanului, care, de la o spânzurătoare la alta, examina cadavrele atârnate.

Ajuns în mijlocul pieţei, se opri, ducând amândouă mâinile la piept. Recunoscuse, după haine, cadavrul fratelui său şi fusese cuprins de o mare emoţie.

— Fii tare, îi spuse Carmaux.

Corsarul, fără să rostească o vorbă, ridică mâna spre spânzurătoare.

— Imediat, căpitane, spuse negrul, care înţelesese şi se căţără imediat pe spânzurătoare, ţinând între dinţi cuţitul dat de Carmaux.

Tăie dintr-o singură lovitură frânghia şi coborî încet cadavrul, prins de Carmaux şi înfăşurat în mantia neagră întinsă de căpitan.

— Haide, spuse Corsarul, oftând. Să mergem! Marea aşteaptă trupul neînsufleţit al bravului meu frate.

Negrul ridică leşul în braţe şi toţi trei se îndepărtară în grabă. Când să părăsească piaţa, Corsarul întoarse capul şi spuse, cu o voce emoţionată:

— Adio, prieteni nefericiţi, adio, camarazi ai Corsarului Roşu! Piratul vă va răzbuna curând.

Apoi, privind spre palatul guvernatorului:

— Între noi doi, Van Guld!

Cei trei bărbaţi porniră la drum, nerăbdători să iasă din Maracaibo şi să se reîntoarcă la bordul vasului, pentru că nu se simţeau în siguranţă pe străzile acelui oraş după cele întâmplate la *posada*.

Străbătură câteva străzi pustii. Deodată, Carmaux, care mergea în faţă, avu impresia că zăreşte câteva siluete umane pe jumătate ascunse în scobitura unei porţi mari.

— Încetişor, spuse el, întorcând capul spre însoţitorii lui. Dacă nu mă înşel, acolo se află nişte oameni care par să ne aştepte.

— Unde? întrebă Corsarul.

— Acolo, sub arcada aceea mare.

— Poate că sunt oamenii de la *posada*.

— Da, mii de rechini! Le văd şişurile strălucind la centură. Sunt cei cinci basci.

— Cinci! Nu sunt prea mulţi pentru noi, replică cu răceală Corsarul, scoţând sabia. Îi vom face să plătească scump această ambuscadă.

— Sabia mea de abordaj le va veni uşor de hac cuţitelor lor, adăugă Carmaux.

Doi dintre basci, înfăşuraţi în mantii lungi şi îmblănite, aşa-numitele *serape*, făcuseră câţiva paşi în afara porticului, în timp ce ceilalţi trei stăteau pe treptele edificiului.

— Ocupă-te de cei doi din dreapta, spuse Corsarul; eu le vin de hac celorlalţi trei. Tu, Moko, nu ne băga în seamă, şi fă-ţi vânt cu încărcătura. Ne aştepţi la liziera pădurii.

Cei cinci basci îşi scoseseră mantiile, le împăturiseră în patru şi le aşezaseră pe braţul stâng; apoi deschiseseră cuţitele lungi cu lamă ascuţită ca o sabie.

— Aha! exclamă unul dintre ei cu glas tare. Cred că nu ne-am înşelat.

— La o parte! strigă Corsarul, care o luase înaintea însoţitorilor săi.

— Domol, *caballero*! replică bascul, făcând un pas înainte.

— Ce vrei? întrebă Corsarul.

— Să-mi satisfac o curiozitate.

— Care?

— Să ştiu cine eşti, *caballero*.

— Sunt un om care îi ucide pe cei care îl stânjenesc, răspunse Corsarul, făcând doi paşi înainte, cu sabia în mână.

— Atunci îţi voi spune, *caballero*, că suntem oameni fără frică şi nu ne vom lăsa omorâţi ca amărâtul pe care l-ai străpuns mai devreme continuă bascul. Spune cum te cheamă şi ce eşti, altfel, nu vei ieşi din Maracaibo. Suntem în serviciul monseniorului guvernator şi trebuie să cunoaştem persoanele care se plimbă pe străzi la astfel de ore.

— A, vreţi să-mi aflaţi numele! exclamă Corsarul, luând poziţie de luptă. Ocupă-te de-ai tăi, Carmaux.

Bascii nu se mişcaseră, aşteptând atacul piraţilor. Bine aşezaţi pe picioarele puţin depărtate, cu mâna stângă în şold, în dreapta ţinând cuţitul mare, pândeau momentul să-şi lovească adversarii.

Probabil că erau profesionişti, cărora nu le erau necunoscute loviturile faimoase tradiţionale în mânuirea acestei arme redutabile, precum *javeque*, expertă în tăierea feţei, sau cumplita *desjarretazo*, foarte eficientă în atingerea coloanei vertebrale.

Agasat că aceşti oameni se încăpăţânau să stea în defensivă, Corsarul se avântă cu impetuozitate asupra celor trei din faţa lui, dând în dreapta şi în stânga lovituri furioase, în timp ce, la rândul său, Carmaux folosea cu vigoare sabia contra celorlalţi doi.

Cei cinci basci nu păreau deloc speriaţi. Înzestraţi cu o agilitate extraordinară, săreau în spate, parau loviturile de sabie, când cu lama lată şi lungă a cuţitului, când cu *serape*, înfăşurată în jurul braţului stâng.

Cei doi piraţi, înţelegând că aveau de-a face cu adversari periculoşi, îşi încetiniră puţin eforturile. Dar, după ce constatară că negrul putuse să se îndepărteze cu povara lui lugubră, fără să-l mai ia cineva în seamă, îşi reluară atacurile furioase, dorind să sfârşească mai înainte ca zgomotul încăierării să aducă ajutoare adversarilor lor.

Corsarul, a cărui sabie era mai lungă decât cuţitele bascilor şi stăpânea toate secretele scrimei, ştia să se folosească de avantajele lui; dar Carmaux, a cărui sabie era mai scurtă, trebuia să fie mult mai atent.

Deodată, văzându-l pe unul dintre cei trei adversari pierzându-şi echilibrul şi lăsând garda în urma unui pas greşit, Corsarul îl atacă cu vigoare. Lama îl nimeri în plin şi omul căzu fără să scoată nici măcar un strigăt.

— Unu! exclamă Corsarul.

Apoi către ceilalţi:

— Acum vine şi rândul vostru, adăugă el.

Cei doi basci, care îşi păstrau stăpânirea de sine, stăteau în faţa lui fără să dea înapoi. Deodată, cel mai agil înaintă, lăsându-se în jos şi eliberându-şi braţul înfăşurat în *serape*, ca şi cum ar fi vrut să-şi lovească adversarul la picioare, apoi, ridicându-se pe jumătate, încercă lovitura mortală *desjarretazo*.

Corsarul, care cunoştea scopul acestei mişcări, se aruncă rapid într-o parte şi lovi imediat, dar sabia lui se încurcă în *serape*; şi, în timp ce se pregătea să pareze o lovitură a celuilalt basc, băgă de seamă că sabia se rupsese.

Atunci strigă de furie şi făcu un salt în spate, agitând ciotul de sabie.

— La mine, Carmaux! strigă el.

Acesta, deşi nu reuşise decât să-şi înghesuie adversarii în colţul străzii, ajunse cât ai clipi lângă căpitanul lui.

— Mii de rechini! strigă el, văzându-l dezarmat. Ce ghinion! Cum să scăpăm de câinii ăştia turbaţi?

— Sper să mai dobor doi, răspunse Corsarul, încărcând rapid unul dintre pistoalele de la centură.

Când să tragă, văzu o umbră enormă apărând în spatele celor patru basci, care se adunaseră la un loc, siguri de victorie. Această umbră era cea a negrului, care avea în mână un retevei noduros.

— Moko! exclamară Corsarul şi Carmaux.

Negrul, fără să răspundă, ridică reteveiul şi începu să lovească în basci cu o furie atât de mare, încât, mai înainte să-şi dea seama ce se întâmpla, toţi zăceau la pământ cu capul spart şi coastele rupte.

— Mulţumesc, prietene negru! strigă Carmaux. Mii de tunete! Ce păruială!

— Să fugim, spuse Corsarul. Nu mai avem ce căuta aici.

Câţiva locuitori, treziţi de strigătele bascilor răniţi, îşi deschideau ferestrele ca să vadă ce se întâmplă.

Cei doi piraţi şi negrul, eliberaţi de atacatori, dispărură în grabă după colţul străzii.

— Unde ai lăsat mortul? îl întrebă Corsarul pe african.

— În afara oraşului, răspunse negrul.

— Mulţumesc pentru ajutorul dat.

— Pe drum, mi-am zis că s-ar putea să vă fiu de folos, aşa că m-am întors.

— N-ai întâlnit pe nimeni suspect?

— Nu.

— Atunci să ne grăbim, până nu ne trezim că ne mai atacă cineva.

Când s-o pornească la drum, Carmaux, care făcuse câţiva paşi înainte să exploreze strada laterală, se întoarse repede, spunând:

— Căpitane, cred că se apropie o patrulă.

— De unde vine?

— De pe strada aceea.

— O luăm pe alta. Înainte, cu armele în mână!

— Dar n-ai nicio armă, căpitane.

— Adu-mi cuţitul unuia dintre basci. În lipsă de altceva, e bun şi el.

— Îţi dau sabia mea, căpitane; iar eu voi lua cuţitul lung, pe care ştiu să-l folosesc.

Bravul marinar îi dădu sabia Corsarului şi se duse în grabă să ia *navaja*, care, în mâinile lui, probabil că era o armă de temut.

Dar patrula semnalată de el înainta repede, atrasă de zgomotul armelor şi al strigătelor celor care se înfruntaseră.

Piraţii, precedaţi de Moko, o luară la fugă, strecurându-se pe lângă case. Dar, după nici o sută cincizeci de paşi, auziră mersul cadenţat al unei alte patrule.

— Mii de tunete! exclamă Carmaux. Vom fi prinşi între ele.

Corsarul se oprise.

— Am fost cumva trădaţi? întrebă el, strângând mânerul sabiei date de Carmaux.

— Căpitane, văd opt oameni înarmaţi cu halebarde şi carabine venind din partea asta, semnală africanul.

— Prieteni, trebuie să ne vindem scump viaţa! spuse Corsarul.

— Comandă şi vom face ce ne spui, îi răspunseră cei doi, pe un ton hotărât.

— Moko!

— Căpitane!

— Îţi încredinţez din nou misiunea de a duce la bord cadavrul fratelui meu. Vei găsi barca noastră pe plajă; şi te vei pune la adăpost împreună cu Van Stiller.

— Da, căpitane.

— Vom face tot posibilul să scăpăm de adversari. Dar, dacă ar fi să nu reuşim, Morgan ştie ce trebuie să facă. Duci cadavrul la bord şi te întorci să

vezi dacă suntem morţi sau vii.

— Nu-mi vine să vă las singuri, răspunse negrul. Sunt puternic şi aş putea să vă fiu de folos.

— Vreau neapărat ca nefericitul meu frate să ajungă în mare, asemenea Corsarului Verde, şi poţi să fii mult mai de folos la bordul navei mele decât aici.

— Mă voi întoarce cu întăriri, căpitane.

— Sunt sigur că Morgan va veni. Pleacă, soseşte patrula.

Negrul se supuse. Strada, fiind barată de două patrule, care veneau fiecare din sens opus, africanul se avântă pe o stradă transversală şi merse pe lângă zidul împrejmuitor al unei grădini.

După ce îl pierdu din vedere, Corsarul se întoarse spre Carmaux:

— Să ne pregătim să atacăm patrula din faţa noastră, îi spuse el. Dacă, prin acest atac brusc, reuşim să ne croim drum, poate vom putea ieşi din oraş şi vom ajunge apoi la pădure.

Se aflau atunci la colţul străzii. A doua patrulă, zărită de negru, se găsea la vreo treizeci de paşi, în timp ce prima, care probabil se oprise, încă nu se vedea.

— Să fim pregătiţi, spuse Corsarul.

— Sunt, răspunse Carmaux, ghemuindu-se în colţul casei.

Cei opt halebardieri, ca şi cum s-ar fi temut de o surpriză, încetiniseră pasul, iar unul dintre ei, probabil comandantul, le spuse celorlalţi:

— Încetişor, copii. Tâlharii nu pot fi departe de-aici.

— Suntem opt, iar crâşmarul ne-a spus că piraţii erau doar trei, răspunse un soldat.

— A, crâşmar ticălos, tu ne-ai denunţat! izbucni Carmaux. Dacă-mi cazi vreodată în mână...

Corsarul strigă, avântându-se cu sabia ridicată:

— Înainte!

Cei doi corsari se năpustiră cu o impetuozitate fulgerătoare, lovind în dreapta şi în stânga, în halebardieri, care, dezorientaţi de acest atac neprevăzut, se împrăştiară în toate direcţiile.

Când îşi reveniră din stupoare, Corsarul şi însoţitorul lui erau deja departe. Dar, curând, puţin cam ruşinaţi că se lăsaseră intimidaţi doar de doi oameni, porniră în urmărirea lor, strigând:

— Opriţi-i! Opriţi-i! Piraţii! Piraţii!

Corsarul şi Carmaux alergau cu disperare, fără să ştie totuşi în ce direcţie ar fi fost mai bine s-o ia. Intraseră într-un adevărat labirint de străzi, trecând de la una la alta, cotind la întâmplare, fără să poată ieşi din oraş.

Locuitorii, treziţi de strigătele patrulei, înspăimântaţi la gândul prezenţei acelor formidabili vagabonzi ai mărilor, foarte temuţi în toate oraşele spaniole, veneau la ferestre, le deschideau şi le închideau imediat, ţipând şi ei de spaimă. Ici şi acolo, răsunau focuri de armă trase la întâmplare...

Situaţia devenea din ce în ce mai grea pentru fugari; deoarece strigătele, detunăturile puteau să provoace un fel de alarmă generală şi să scoată întreaga garnizoană.

Alergau, apucând la întâmplare pe străzile întâlnite în cale.

— Mii de tunete! exclamă Carmaux, oprindu-se brusc. Am căzut într-o cursă!

— Ce vrei să spui?

— Strada asta e închisă la capăt.

— Nu există niciun zid pe care să-l putem escalada?

— Văd doar case foarte înalte.

— Ei bine, să ne întoarcem! spuse Corsarul. Poate găsim alte străzi care să ne ducă afară din oraş.

Dar, imediat, Corsarul se opri:

— Nu, spuse el. Mi-a venit altă idee. Cu puţină şiretenie, ar trebui să scăpăm de cei care ne urmăresc.

Vorbind astfel, Corsarul se îndreptase spre casa care forma extremitatea fundăturii. Era o clădire modestă, cu două etaje, construită pe jumătate din lemn şi pe jumătate din zidărie, acoperită cu o mică terasă împodobită cu vaze de flori.

— Carmaux, deschide uşa asta, îi ceru căpitanul.

— Vrei să ne ascundem în casa asta?

— Cred că e lucrul cel mai bun ca soldaţii să ne piardă urma.

— Vom deveni locatari fără să plătim un bănuţ pe chirie, spuse Carmaux care, introducând vârful cuţitului în marginea uşii, făcu să sară zăvorul.

Şi cei doi piraţi intrară în grabă în casă, închizând uşa, în timp ce soldaţii treceau pe la celălalt capăt al străzii strigând în gura mare:

— Opriţi-i! Opriţi-i!

Căpitanul şi însoţitorul său, bâjbâind prin întuneric, ajunseră curând în faţa unei scări, pe care urcară la întâmplare.

— Ar trebui să ştim unde mergem, şi să facem cunoştinţă, dacă e posibil, cu proprietarii, care îmi închipui că vor avea o mare surpriză, spuse Carmaux.

Vorbind astfel, scăpără amnarul ca să aprindă o bucată de fitil de tun, peste care suflă ca să-i sporească lumina.

— Uite o uşă deschisă! spuse el.

— Şi cineva sforăie în dormitor.

— Semn bun! continuă Carmaux. Un om care doarme e o fiinţă paşnică.

Corsarul deschise uşa fără zgomot şi intră într-o cameră modest mobilată, unde se afla un pat ocupat de o persoană. Aprinse cu fitilul o lumânare aşezată pe o măsuţă; apoi, apropiindu-se de pat, ridică brusc cuvertura şi văzu un bărbat culcat.

Era un bătrânel chel, ridat, cu o barbă de ţap şi o mustaţă zbârlită. Dormea atât de adânc, încât nu auzise nimic şi nu-şi dădea seama că încăperea era luminată.

— Ăsta n-o să ne facă greutăţi, spuse Corsarul, care îl apucase de un braţ şi îl scutura destul de tare, fără să reuşească să-l trezească.

— Pe legea mea, ăstuia trebuie să-i tragi cu tunul la ureche! spuse Carmaux.

La a treia scuturătură, bătrânul se hotărî să deschidă ochii. Zărindu-i pe cei doi necunoscuţi înarmaţi, se ridică imediat în capul oaselor, aruncând în jur priviri speriate.

— Sunt mort! strigă el, cu o voce sugrumată.

— Nu, nu încă! îi răspunse Carmaux. Ba cred că eşti chiar mai viu ca adineauri.

— Cine eşti? întrebă Corsarul.

— Un biet om, care n-a făcut niciodată rău nimănui, răspunse bătrânul, clănţănind din dinţi.

— Nici noi nu avem de gând să-ţi facem vreun rău, dacă răspunzi cum se cuvine la întrebările noastre.

— Aşadar, Excelenţa Voastră, nu-i un hoţ?

— Sunt un pirat din Tortuga.

— Un pi... pi... ra... rat! repetă bătrânul, tremurând. Atunci sunt un om mort!

— Ţi-am spus că nu vrem să-ţi facem niciun rău.

— Ce-aţi putea vrea de la un om sărac ca mine?

— Mai întâi de toate, să ne spui dacă eşti singur în casă.

— Da, domnule, sunt singur.

— Şi cine locuieşte în casele vecine?

— Burghezi cumsecade.

— Cu ce te ocupi?

— Sunt un om sărac.

— Da, un om sărac care are o casă, în timp ce eu n-am nici măcar un pat, replică amar Carmaux. A, vulpoi bătrân, te temi să nu-ţi luăm banii!

— N-am bani, Excelenţă.

Carmaux izbucni în râs.

— Un pirat numit Excelenţă!... Omul ăsta e cel mai glumeţ pe care l-am întâlnit vreodată.

— Haide, haide! interveni Corsarul, pe un ton poruncitor.

Apoi, adresându-se bătrânului care tremura:

— Ce faci la Maracaibo? îl întrebă el.

— Sunt un biet notar, domnule.

— Foarte bine! Află că rămânem în casa ta doar până când se va ivi ocazia să plecăm. Nu-ţi vom face niciun rău, cu condiţia să nu-ţi treacă prin cap să ne trădezi... Şi dacă-ţi trece cumva prin cap una ca asta, atunci acest cap are toate şansele să-ţi zboare de pe umeri. Ai înţeles, nu-i aşa?

— Da, da, bâigui bătrânul în culmea spaimei. Dar ce doriţi de la mine?

— Nimic, deocamdată. Îmbracă-te, fără să faci gălăgie, fără să strigi. Altfel...

Bietul bătrân se grăbi să se îmbrace, dar tremura atât de tare, încât Carmaux se văzu obligat să-i vină în ajutor.

— Acum, leagă-mi-l bine ca să nu poată fugi, îi spuse Corsarul însoţitorului său.

— Răspund de el ca de mine, căpitane. Nu va putea să facă nici cea mai mică mişcare.

În timp ce Carmaux se ocupa de această treabă, Corsarul deschise fereastra care dădea spre stradă, să vadă ce se petrecea afară.

Presupuse că patrula, dacă nu mai auzise strigăte şi nu mai văzuse pe nimeni pe stradă, se îndepărtase. Dar îi putu auzi pe locuitorii din vecinătate vorbind de la fereastră unii cu alţii.

— Ai auzit? spunea un grăsan, care avea în mână o archebuză lungă. Se pare că piraţii au încercat să dea o lovitură în oraş.

— Imposibil, răspunseră mai multe voci.

— Am auzit când vorbeau soldaţii.

— Dar au fost puşi pe fugă.

— Cred că da, pentru că nu mai aud nimic.

— Ce cutezanţă! Să intri într-un oraş unde e o garnizoană atât de mare!

— Probabil sperau să-l elibereze pe Corsarul Roşu.

— Da, dar l-au găsit spânzurat.

— Neplăcută surpriză pentru bandiţi!

— Să sperăm că soldaţii vor pune mâna pe alţii, să-i spânzure şi pe ei, spuse bărbatul cu archebuza. Încă mai avem destul lemn la Maracaibo pentru spânzurători. Noapte bună, vecine! Pe mâine!

— Da, murmură Corsarul, mai e încă destul lemn aici, dar pe vasele noastre mai sunt destule gloanţe şi ghiulele ca să distrugă Maracaibo. O să vedeţi!

Apoi, închise fereastra încetişor şi se întoarse în camera unde notarul era bine legat de Carmaux. Acesta, după ce cercetase casa, pusese mâna pe tot ce găsise de mâncare.

Bravul însoţitor îşi amintise brusc că, seara trecură, nici el şi nici şeful lui nu avuseseră timp să pună ceva în gură. Descoperise într-un bufet o găină friptă şi un peşte gata preparat, pe care le confiscase spre a le pune la dispoziţia căpitanului.

Şi mai găsise câteva sticle foarte prăfuite, pe care scria Xeres, Porto, Alicante şi Madera.

— Căpitane, îi spuse el Corsarului, în timp ce soldaţii ne caută acolo unde nu suntem, acordă toată atenţia acestui peşte, care mi se pare a fi un lin, precum şi acestei găini cu un aspect foarte apetisant. Iar o duşcă bună din aceste sticle vechi ne va aduce în suflet buna dispoziţie.

— Bine, mulţumesc! răspunse Corsarul, care, în continuare trist, se aşează la masă.

Dar nu se omorî cu mâncatul.

După câteva înghiţituri şi un pahar de vin, se ridică brusc şi începu să se plimbe prin cameră, foarte agitat.

În schimb, Carmaux, nu doar că-şi pusese de minune maxilarele la treabă, dar şi golea sticlă după sticlă, spre marea disperare a notarului, care se tânguia cu glas scăzut, văzând cu disperare cum dispărea acel vin de

calitate, adus cu mare cheltuială din patria îndepărtată. Totuşi, piratul, bine dispus de nenumăratele pahare băute, crezu de cuviinţă să-i ofere şi lui unul, ca să-şi mai revină din spaimă şi să-şi potolească necazul.

— Mii de tunete! exclamă piratul. Departe de mine gândul că noaptea se va sfârşi atât de plăcut. Să fii prins între două focuri, cu perspectiva morţii în ştreang şi, brusc, să te pomeneşti în prezenţa acestor sticle cu vin delicios! Noroc chior!

— Da. Dar pericolul n-a trecut, spuse Corsarul. De unde ştim că spaniolii, după ce ne-au pierdut urma în cursul nopţii, nu vor porni în căutarea noastră în cursul zilei? Aici suntem la adăpost, dar aş fi preferat să fiu la bordul corabiei mele.

— Lasă, dacă eşti cu mine, n-am de ce mă teme! Faci cât o sută de oameni la un loc!

— Nu uita că guvernatorul oraşului Maracaibo e un bătrân şiret, în stare de orice ca să ne prindă. Între noi e un război pe viaţă şi pe moarte.

— Nimeni nu ştie că eşti aici.

— Dar se poate bănui. Bascii sunt în stare să-şi închipuie că învingătorul fanfaronului nu era altul decât fratele celor doi corsari morţi.

— Poate că ai dreptate, căpitane. Te gândeşti cumva că Morgan ne va trimite ajutoare sau va veni chiar el?

— Secundul meu nu-i dintre aceia care îşi părăsesc căpitanul în mâinile spaniolilor. E un om curajos şi nu m-ar mira deloc să încerce să forţeze trecerea şi să tragă o ploaie de ghiulele peste Maracaibo.

— O tentativă care l-ar putea costa scump.

— Am dat noi lovituri şi mai curajoase care ne-au reuşit!

— Adevărat.

Corsarul se aşează, goli un pahar, apoi se ridică şi se apropie de fereastra care dădea spre străduţă, unde rămase în observaţie. Curând, reveni în mare grabă în camera unde se afla Carmaux şi îl întrebă:

— Putem avea încredere în negru?

— Da, căpitane.

— Nu-l crezi în stare să ne trădeze?

— Aş băga mâna în foc pentru el.

— Ei bine, dă târcoale pe străduţă.

— Trebuie să-l chemăm sus, căpitane.

— Unde o fi lăsat cadavrul fratelui meu?

— Când va fi aici, îl vom întreba.

— Ei bine, cheamă-l, dar fii prudent. Dacă vei fi zărit, nu răspund de ce-ar putea să se întâmple.

— Las' pe mine, căpitane, răspunse Carmaux zâmbind. Ai răbdare zece minute.

VI
SITUAŢIA SE COMPLICĂ

Cele zece minute nu trecuseră încă şi Carmaux părăsea casa notarului şi pornea în căutarea negrului, pe care Corsarul îl zărise pe străduţă.

În acest scurt timp, curajosul şi abilul pirat se transformase atât de bine, încât devenise imposibil de recunoscut. Îşi tăiase barba încâlcită şi părul răvăşit cu foarfeca; apoi îmbrăcase un costum spaniol, purtat de notar probabil doar în zilele de ceremonie, dar care îi venea foarte bine deoarece aveau aceeaşi talie.

După săvârşirea acestei transformări, părăsi casa cu înfăţişarea unui orăşean liniştit, ieşit să respire aerul răcoros al dimineţii, vrând să vadă dacă zorii vor risipi curând întunericul nopţii.

Străduţa era pustie; dar, din moment ce căpitanul îl zărise pe negru, acesta nu putea să fie prea departe.

— Oricum, îl voi găsi cu siguranţă, murmură piratul. Dacă Sac-de-Cărbuni s-a întors pe-aici, înseamnă că motive grave l-au împiedicat să părăsească Maracaibo. Să fi aflat blestematul de Van Guld că lovitura a fost dată chiar de Corsarul Negru? Să fie scris ca cei trei fraţi să cadă în mâinile acestui bătrân îngrozitor?... Ba nu, mii de tunete! Vom ieşi de-aici, ca să-i plătim într-o zi ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, viaţă pentru viaţă!

Monologând astfel, Carmaux ajunsese la capătul străduţei şi se pregătea să dea colţul. Deodată, un soldat înarmat cu o archebuză, ascuns sub arcada unei porţi mari, îi bară trecerea, strigând cu o voce ameninţătoare:

— Stai!

— Mii de draci! bombăni Carmaux, care, din instinct, dusese mâna la buzunar, ca să apuce mânerul pistolului. Gata încăierarea!

Apoi, luând aerul unui burghez mirat:

— Ce doriţi, domnule soldat? întrebă el.

— Să ştiu cine sunteţi.

— Cum! Nu mă cunoaşteţi? se arătă mirat piratul. Sunt notarul cartierului.

— A! exclamă soldatul. Scuzaţi-mă, domnule notar. Sunt de puţin timp la Maracaibo. Dar pot să vă întreb unde vă duceţi?

— Ei, un biet sărman trage să moară! Iar atunci când eşti gata să pleci în ultima călătorie, te gândeşti întotdeauna la moştenitori.

— Da, foarte bine, domnule notar, treceţi. Dar aveţi grijă să nu daţi nas în nas cu piraţii!

— Dumnezeule mare! exclamă Carmaux, prefăcându-se înspăimântat. Piraţii, aici? Cum, ticăloşii ăştia au îndrăznit să debarce la Maracaibo, oraşul atât de bine condus şi păzit de guvernatorul lui, curajosul Van Guld!

— Nu se ştie cum au putut să intre, pentru că n-a fost zărită niciuna dintre corăbiile lor în largul plajelor din jur. Totuşi, au venit; în oraş s-au strecurat deja trei-patru oameni şi au avut îndrăzneala să răpească leşul Corsarului Roşu, care a fost spânzurat în faţa palatului guvernatorului împreună cu echipajul lui.

— Ce tâlhari! Şi unde sunt?

— Se crede că au fugit afară din oraş. Au fost trimise trupe în toate direcţiile să-i prindă şi să-i trimită să le ţină de urât spânzuraţilor din zilele trecute.

— Poate că s-au ascuns în oraş?

— Nu, pentru că au fost văzuţi ieşind din oraş.

— Oricum, să mă ferească Domnul să dau ochii cu ei! spuse Carmaux. Pază uşoară, domnule soldat! Mă duc în mare grabă la căpătâiul muribundului.

Vicleanul pirat îşi trase pălăria pe ochi şi se îndepărtă în grabă, prefăcându-se că se uită cu teamă în jur, ca şi cum i-ar fi fost frică de vreo întâmplare neplăcută.

— Aha! exclamă el, după ce se depărtă. Ne credeţi ieşiţi din oraş. Cu atât mai bine. Vom rămâne în casa notarului până când soldaţii se vor retrage şi vom putea să plecăm liniştiţi. Ce idee bună a avut căpitanul!

Vorbind astfel cu el însuşi, piratul dăduse colţul străduţei şi se aventurase pe o stradă mai mare, mărginită de case elegante. Deodată, sub un palmier din faţa unei locuinţe, zări o umbră mişcătoare, foarte neagră şi înaltă.

— Dacă nu mă înşel, cred că e omul nostru, Sac-de-Cărbuni. S-ar crede că diavolul ne ocroteşte, cum spun spaniolii.

Omul care stătea pe jumătate ascuns după palmier, văzându-l pe Carmaux venind spre el, încercă să se refugieze sub arcada unei porţi mari, ceea ce-i permise piratului să-l recunoască pe negru. Văzând că voia să apuce pe o stradă vecină, Carmaux strigă după el:

— Hei, prietene! Hei, Moko!

Negrul se opri imediat; apoi, după o clipă de ezitare, făcu cale întoarsă.

— Ei, prietene alb! Tu eşti?

— Da, ai ochi buni, prietene Moko.

— Şi căpitanul? întrebă imediat negrul.

— Nu-ţi face griji pentru el; deocamdată e în siguranţă. Dar, spune-mi, de ce te-ai întors în oraş? Căpitanul îţi ordonase să duci cadavrul fratelui său la bordul vasului.

— N-am putut, prietene alb. Pădurea e împânzită de trupe de soldaţi, veniţi probabil dinspre coastă.

— Să fi bănuit ceva despre debarcarea noastră?

— Mi-e teamă că da, prietene alb.

— Dar unde ai lăsat cadavrul?

— În cabana mea, sub un maldăr mare de frunze proaspete.

— N-au să-l găsească spaniolii?

— Ca măsură de precauţie, am eliberat toţi şerpii. Dacă spaniolii ar intra în cabană, ar vedea reptilele şi s-ar depărta.

— Eşti şiret, prietene negru.

— Am făcut şi eu ce-am putut.

— Aşadar, nu crezi că putem pleca acum pe mare?

— Ţi-am spus că sunt mulţi soldaţi în pădure.

— La dracu'! exclamă Carmaux. Pe de altă parte, dacă Morgan ar încerca să ne vină în ajutor, mi-e teamă să nu facă o imprudenţă... Spune-mi, eşti cunoscut la Maracaibo?

— Toată lumea mă cunoaşte, pentru că vin deseori să vând ierburi care vindecă rănile.

— Probabil că nimeni nu te bănuieşte de ceva?

— Nu, prietene alb.

— Atunci, vino cu mine la căpitan.

— O clipă, prietene alb.

— Ce vrei să spui?

— L-am adus şi pe camaradul tău.

— Care camarad? Van Stiller?

— Da, risca să fie prins şi s-a gândit că poate fi mai util aici decât rămânând să supravegheze cabana.

— Dar prizonierul?

— L-am legat bine şi-l vom găsi, dacă nu va fi eliberat de-ai lui.

— Şi unde e Van Stiller?

— Stai o clipă.

Negrul duse mâinile la gură şi fluieră într-un anume fel, asemenea vampirului, un fel de liliac mare, obişnuit în acest ţinut.

După un moment, un om apăru pe zidul care mărginea strada şi sări lângă Carmaux, spunând:

— Încântat că te văd teafăr, camarade.

— Iar eu şi mai şi, prietene Van Stiller, replică vesel Carmaux.

— Crezi că venirea mea îl va supăra pe căpitan? Ştiindu-vă în pericol, mi-am zis că n-ar trebui să păzesc prosteşte copacii.

— Căpitanul va fi mulţumit. În acest moment, prezenţa unui om curajos e binevenită.

Se iveau zorii; şi, după acea trecere rapidă de la umbră la lumină, deosebită în regiunile tropicale, soarele avea să se arate aproape imediat la orizont.

Locuitorii din Maracaibo, aproape toţi foarte matinali, începeau să se trezească. Ferestrele se deschideau, oamenii scoteau capul afară. Se auzeau strănuturi, căscături şi vecinii începeau să comenteze evenimentele care, în cursul nopţii, răspândiseră spaima în oraş.

După ce se făcuse ziuă, temându-se să nu fie recunoscut de vreun client al tavernei, Carmaux grăbea pasul, urmat de negru şi de hamburghez.

Ajuns la colţul străduţei, reîntâlni acolo soldatul, care se plimba cu archebuza pe umăr.

— V-aţi şi întors, domnule notar? întrebă el.

— Ce vrei, prietene! răspunse piratul. Clientul meu s-a grăbit să părăsească această vale a plângerii. Totul s-a terminat repede!

— Şi, cu siguranţă, v-a lăsat moştenire acest negru superb, spuse soldatul, arătând spre îmblânzitorul de şerpi.

— Sigur, sigur că da, răspunse Carmaux, pe un ton glumeţ. Un flăcău care face o mie de piaştri! La revedere, domnule soldat.

Şi cei trei bărbaţi trecură, ajungând curând la celălalt capăt al străduţei; intrară în casa notarului, închiseră uşa şi o baricadară în urma lor.

Corsarul Negru îi aştepta, cuprins de o nerăbdare pe care o ascundea cu greu.

— Ei? întrebă el, imediat ce-i zări. De ce s-a întors negrul? Unde e cadavrul fratelui meu? Cum de-a ajuns aici Van Stiller?

Carmaux îi explică totul în câteva cuvinte.

— Situaţia e gravă, zise căpitanul. Dacă spaniolii păzesc coasta, nu ştiu cum ne vom putea reîntoarce la bord. Nu mă tem pentru mine, ci mai ales pentru vasul meu, care poate fi surprins de escadra amiralului Toledo.

— A, mii de tunete! exclamă Carmaux. Asta ar mai lipsi!

Corsarul Negru, în culmea agitaţiei, se plimba nervos prin încăpere. Deodată, se opri în faţa notarului, care, legat fedeleş, era întins pe pat.

— Cunoşti împrejurimile oraşului Maracaibo? îl întrebă el, privindu-l fix.

— Da, excelenţă, răspunse bietul om, cu o voce tremurătoare.

— Ai putea să ne scoţi din oraş şi să ne duci într-un loc sigur, fără să riscăm să fim recunoscuţi de compatrioţii tăi?

— Cum aş putea, excelenţă? Imediat ce aţi ieşi din casa mea, aţi fi recunoscuţi şi arestaţi, şi eu odată cu voi. Aş fi acuzat că am vrut să vă salvez; iar guvernatorul, un om care nu ştie de glumă, cu siguranţă că ar da poruncă să fiu spânzurat.

— Da, ai dreptate, spuse corsarul, strângând din dinţi. Acest Van Guld ştie să se facă temut şi toţi tremură de frica lui! Dar, într-o zi, va trebui să tremure şi el; într-o zi, când îl voi face să plătească scump moartea fraţilor mei...

— Vreţi să-l ucideţi pe guvernator! se minună notarul, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă ce aude.

— Tăcere, bătrâne, dacă ţii la viaţa ta! se răsti la el Carmaux.

Corsarul, care părea că nu auzise ultimele cuvinte, ieşise din cameră şi se apropiase de fereastra care dădea spre străduţă.

— Suntem într-o situaţie fără ieşire, îi spuse Van Stiller negrului. Nu găseşti nimic, prietene negru, ca să ne scapi de-aici? Mărturisesc că nu mă simt deloc în siguranţă.

— Poate că am o idee, răspunse negrul.

— E bine, spune-o! Dacă e bună, îţi vom fi recunoscători, replică prompt Carmaux.

— Mai întâi, ar trebui să aşteptăm venirea serii.

— Se poate, pentru că nimic nu ne grăbeşte.

— Atunci, vă îmbrăcaţi în spanioli şi ieşiţi liniştiţi din oraş.

— Eu am îmbrăcat deja hainele notarului.

— Nu-i de ajuns.

— Ce-aş mai putea face în plus?

— Ar trebui să ai un costum frumos de muşchetar sau de halebardier.

— Mii şi milioane de tunete! Ce idee! exclamă Carmaux. Ai dreptate, Sac-de-Cărbuni, prietene. Dacă am fi îmbrăcaţi în soldaţi, mai ales seara, în întuneric, nimeni nu s-ar lua de noi, şi am putea...

— Da, foarte bine! îl întrerupse Van Stiller. Dar de unde să luăm hainele?

— Păi, atacăm doi soldaţi şi îi dezbrăcăm! răspunse cât se poate de natural Carmaux. Ştii că suntem în stare să reuşim acest fel de lovituri.

— O, nu va fi necesar să vă expuneţi! replică negrul. Sunt cunoscut în oraş, nimeni nu mă bănuieşte. Voi putea să vă cumpăr haine şi arme.

— Prietene negru, eşti nemaipomenit, dă-mi voie să te îmbrăţişez! izbucni Carmaux, vesel nevoie mare.

Dar, pe când deschidea braţele spre prietenul lui, Sac-de-Cărbuni, cineva bătu la uşa din stradă.

În acel moment intră şi Corsarul, care se adresă notarului:

— Afară e un bărbat care cred că are treabă cu tine.

— Da, răspunse sărmanul, oftând. Vreun client, care cu siguranţă că mi-ar fi adus un câştig, în timp ce voi...

— Destul! strigă Carmaux.

Bărbatul din stradă bătu iar şi strigă:

— Deschide, domnule notar, deschide că sunt grăbit.

— Carmaux, dacă nu deschidem, bărbatul de afară ar putea intra la bănuieli, spuse Corsarul. Temându-se să nu fi păţit ceva notarul, se va duce să anunţe alcadele cartierului.

— Şi cum să facem, căpitane?

— Deschidem, îl lăsăm să intre, apoi îl legăm bine ca să-i ţină companie notarului.

Carmaux se repezi pe scară, urmat de negru.

După a treia bătaie în uşă, Carmaux deschise.

— Ei, domnule, câtă nerăbdare! spuse el.

Cel căruia i se adresase era un tânăr de optsprezece-douăzeci de ani care, îmbrăcat elegant şi cu un pumnal la centură, intră repede, spunând:

— Aşa sunt lăsaţi să aştepte oamenii grăbiţi? Nu...?

Dar se întrerupse, uimit, zărindu-l pe Carmaux şi pe negru. Vru să facă un pas înapoi, dar uşa fusese deja închisă în urma lui.

— Cine sunteţi? îi întrebă el pe cei doi, având impresia că arătau suspect.

— Doi servitori ai domnului notar, răspunse Carmaux, înclinându-se.

— A! Don Turillo a devenit brusc bogat, ca să-şi poată oferi luxul să aibă doi servitori?

— Da, răspunse Carmaux, zâmbind. Şi-a moştenit un unchi, care a murit în Peru.

— Vă rog să mă conduceţi imediat la el, insistă tânărul. Era deja anunţat că voi avea nevoie de el astăzi pentru căsătoria mea cu domnişoara Carmen de Vasconcellos... Şi venisem să...

Cuvintele i-au fost brusc întrerupte de mâinile negrului, care îl apucaseră de gât. Bietul băiat, pe jumătate sufocat, căzu în genunchi şi păru gata să leşine.

— Uşurel, uşurel, prietene, nu-l sugruma de tot! spuse Carmaux. Fii amabil cu clienţii notarului.

— Fii liniştit, prietene alb, răspunse îmblânzitorul de şerpi.

Tânărul, căruia nici nu-i trecuse prin minte să opună rezistenţă, se pomeni pe loc dezarmat, legat zdravăn şi aruncat pe pat lângă notar.

— Gata, căpitane, îi spuse Carmaux Corsarului Negru, care se apropie de tânăr.

— Cine eşti? îl întrebă el.

— Unul dintre cei mai buni clienţi ai mei, răspunse în locul lui notarul.

— Taci! strigă Corsarul. Lasă-mă să vorbesc cu acest om.

Tânărul, care îşi mai revenise, după ce încercase să-şi dea seama de situaţia lui ciudată, răspunse:

— Sunt fiul judecătorului din Maracaibo, don Alonzo de Conxevio. Sper că-mi veţi explica motivul comportării voastre faţă de mine.

— E inutil să ştii, spuse Corsarul. Dacă stai liniştit, nu vei păţi nimic; iar mâine, dacă nu intervin evenimente neprevăzute, vei fi liber.

— Mâine! repetă tânărul. Aflaţi că astăzi trebuie să mă căsătoresc cu fata căpitanului Vasconcellos.

— Te vei căsători cu ea mâine.

— Aveţi grijă! Tatăl meu este prietenul guvernatorului şi aţi putea să plătiţi scump comportamentul vostru misterios faţă de mine. Avem aici soldaţi, tunuri...

Zâmbetul lui dispreţuitor îl făcu pe Corsar să se încrunte.

— Nu mi-e teamă nici de soldaţi, nici de tunuri, spuse el. Am oameni mai de temut decât cei care păzesc Maracaibo, şi am şi tunuri...

— Cine eşti?

— Nu e nevoie să ştii.

Apoi, Corsarul ieşi din cameră şi se apropie iar de fereastră, lăsându-l lângă cei doi prizonieri pe Van Stiller, ca să se opună oricărei tentative de evadare din partea lor, în timp ce Carmaux şi negrul scotoceau din nou casa, în căutarea unor merinde.

Prietenul alb şi prietenul negru reuşiră să găsească un jambon afumat şi o bucată de brânză foarte picantă, care putea fi savurată împreună cu vinul excelent al notarului. Îndată ce îl informară pe căpitan despre descoperire, auziră din nou bătăi în uşa de la intrare.

— Iar un client care vrea să ţină companie notarului? întrebă Carmaux.

— Du-te să vezi, răspunse Corsarul.

Carmaux se apropie de fereastră şi putu să zărească lângă uşă un bărbat destul de în vârstă, care părea să fie un servitor sau un uşier de tribunal.

— Drace! murmură el. Probabil că a venit după tânăr. Absenţa lui a îngrijorat-o pe logodnică, pe părinţi, pe invitaţi... Hmm!... Lucrurile încep s-o ia razna.

Bătrânul, neprimind niciun răspuns, bătea din ce în ce mai tare, cu o încăpăţânare care ar fi putut să stârnească curiozitatea vecinilor.

Carmaux şi negrul coborâră să deschisă. Dar, îndată ce bătrânul, servitor sau uşier, trecu pragul, se trezi apucat la fel ca tânărul logodnic, legat fedeleş şi dus în dormitor, unde se aflau deja notarul şi clientul.

— Să-i ia naiba pe toţi! izbucni Carmaux. Dacă or să continue tot aşa, îi vom face prizonieri pe toţi locuitorii din Maracaibo!

VII
LUPTĂ ÎNTRE GENTILOMI

În ciuda mirosului apetisant de jambon, gustului picant al brânzei şi aromei vinului vechi al bietului notar, masa celor patru era lipsită de antren. Toţi începeau să socotească îngrijorătoare întorsătura pe care o lua situaţia, în urma zădărnicirii acelei căsătorii. Se înţelegea de la sine că dispariţia tânărului şi cea a servitorului neliniştiseră în mod deosebit familia şi pe prietenii logodnicului. În mod normal, acum trebuia să se aştepte să vadă venind fie alţi servitori, fie părinţii, ba chiar magistraţi sau *alguazili*[2]. Chiar dacă piraţii ar fi făcut noi prizonieri, lucrurile nu se puteau prelungi la nesfârşit.

Corsarul şi cei doi marinari formulaseră şi dezbătuseră tot felul de planuri, dar niciunul nu li se păruse destul de bun de pus în practică. Pentru că, din cauza alarmei date în urma încăierărilor din noaptea trecută, ar fi fost repede recunoscuţi şi arestaţi. Trebuia să aştepte căderea nopţii, dacă voiau să aibă oarecare şanse să treacă neobservaţi; dar era puţin probabil ca părinţii logodnicului să stea liniştiţi până atunci.

Carmaux, îmbrăcat deja în burghez, propusese ca Stiller şi Corsarul să îmbrace hainele tânărului şi pe ale servitorului; dar acele haine nu erau pe măsura lor, iar străzile din vecinătate, fiind supravegheate, această deghizare nu putea să-i înşele pe soldaţi. Negrul revenise la ideea să îmbrace haine de soldaţi; dar, presupunând că se putea duce să le cumpere fără greutate, cum s-ar fi întors cu astfel de cumpărături, şi mai ales cu armele?

În concluzie, erau într-o situaţie foarte grea. Totuşi, continuau să caute noi combinaţii. Deodată, a treia persoană bătu la uşa notarului.

De data aceasta, cum putură să constate prin fereastra întredeschisă, nu mai venise un servitor, ci un gentilom castilian trecut de prima tinereţe, îmbrăcat cu haine elegante, cu sabie la şold şi pumnal la centură: probabil un apropiat al logodnicului.

— Mii de tunete! exclamă Carmaux. Procesiunea continuă! Ce ne facem?

Castilianul, după un moment de aşteptare, văzând că uşa rămâne închisă, începu să bată şi mai tare, fără oprire.

— Du-te să deschizi, Carmaux, îi spuse Corsarul.

— Dar, căpitane, mi-e teamă că acesta nu se va lăsa uşor prins şi legat. Pare robust şi curajos.

— Nu sunt şi eu aici?

Şi, vorbind astfel, Corsarul apucă o sabie veche, atârnată pe perete, păstrată de notar probabil ca o armă de familie. Îi încercă rezistenţa şi şi-o prinse la şold.

— O lamă de Toledo pe care o putem încrucişa cu cea a gentilomului, spuse el.

Carmaux şi negrul coborâseră şi deschiseseră uşa, pe care vizitatorul nerăbdător părea că vrea s-o spargă.

— Zău dacă n-am crezut că e nevoie de tun ca să intru aici! strigă castilianul, încruntat şi cu mâna pe garda săbiei.

— Ne iertaţi, domnule, dacă am întârziat, dar eram foarte ocupaţi, îi răspunse Carmaux.

— Ocupaţi cu ce? întrebă castilianul.

— Să-i dăm îngrijiri domnului notar.

— E bolnav?

— A fost cuprins de o febră violentă, domnule.

— Spune-mi conte, secătură.

— Iertaţi-mă, domnule conte. N-am avut onoarea să vă cunosc.

— Du-te la naiba! Dar unde e nepotul meu? De două ceasuri a venit aici!

— N-am văzut pe nimeni, domnule conte.

— Vrei să-ţi baţi joc de mine? Unde e notarul?

— În pat, domnule conte.

— Du-mă imediat la el.

Carmaux se prefăcu imediat că se supune. Scopul lui era să-l atragă pe castilian în capătul culoarului, apoi să-i facă semn negrului să sară asupra vizitatorului cum făcuse şi mai înainte. Dar, ajuns la treapta de jos a scării, se întoarse brusc, zicând:

— Haide, prietene negru!

Negrul se aruncă imediat asupra gentilomului. Dar acesta, care probabil că se aştepta la aşa ceva, fiind înzestrat şi cu o mare agilitate, se repezi înainte, îmbrâncindu-l pe Carmaux şi ajunse în picioare pe treapta a treia, cu sabia în mână, strigând:

— A, secăturilor! Ce înseamnă asta? O să vă tai urechile!

— Dacă vrei să ştii ce înseamnă asta, sunt aici ca să-ţi explic, răspunse Corsarul, care venise pe palier şi, având şi el sabia în mână, cobora primele trepte.

Castilianul, auzindu-se astfel interpelat, întorsese capul, fără să-i scape din vedere pe Carmaux şi pe negru, care se retrăseseră prudenţi la capătul coridorului: unul îşi scosese *navaja*, celălalt apucase un ţăruş aflat acolo, devenind o armă de temut în mâinile lui.

— Cine eşti, domnule? întrebă castilianul, fără să se tulbure. Dacă mă iau după costum, s-ar crede că am în faţă un gentilom; dar hainele pot fi înşelătoare şi s-ar putea la fel de bine să fii un bandit.

— Vorbele astea, dragul meu gentilom, te-ar putea costa scump, răspunse Corsarul.

— Asta o să vedem!

— Eşti curajos, domnule. Cu atât mai bine! Eu însă te sfătuiesc să laşi arma şi să te predai.

— Să mă predau! Cui?

— Mie.

— Unui bandit, care îmi întinde o capcană ca să mă asasineze?

— Nu, ci cavalerului Emilio di Roccabruna, senior de Valpenta şi de Ventimiglia.

— A, eşti gentilom! În cazul ăsta, aş vrea să ştiu de ce seniorul de Valpenta şi de Ventimiglia şi-a pus valeţii să mă asasineze.

— E doar o presupunere, domnule, nimeni nu s-a gândit să te asasineze. Voiam doar să te dezarmăm şi să te ţinem prizonier un anumit timp, nimic mai mult.

— Şi în ce scop?

— Ca să nu anunţi autorităţile din Maracaibo că sunt aici, eu cel care îţi vorbeşte.

— Asta înseamnă că seniorul de Ventimiglia are o răfuială cu autorităţile din Maracaibo.

— Într-adevăr, nu mă înţeleg foarte bine cu ele, mai ales cu guvernatorul Van Guld, care cred că ar fi foarte fericit să mă vadă în mâinile

lui, aşa cum şi eu aş fi dacă l-aş avea în mâinile mele.

— Nu te înţeleg, domnule, spuse castilianul.

— N-are importanţă. Vrei să te predai?

— Cum poţi crede una ca asta? Un om ca mine să cedeze fără să se apere?

— Atunci mă vei obliga să te ucid.

— Să te oblig?

— Da, nu te pot lăsa să ieşi de-aici, pentru că ar însemna să accept pierzania mea şi a însoţitorilor mei.

— Dar cine sunteţi, la urma urmelor?

— Probabil că aţi ghicit deja. Suntem piraţi din Tortuga. Apără-te, domnule; vei muri.

— Cu siguranţă, dacă voi fi nevoit să înfrunt trei adversari în acelaşi timp.

— Nu, nu-i băga în seamă pe ceilalţi doi. Când căpitanul lor se luptă, nu obişnuiesc să se amestece.

— În acest caz, sper să te dobor curând. Nu cunoşti braţul contelui de Lerma.

— După cum nici dumenta nu cunoşti braţul cavalerului de Ventimiglia. Domnule conte, apără-te!

— Încă o vorbă, dacă-mi dai voie. Ce-ai făcut cu nepotul meu şi cu servitorul lui?

— Sunt sus, legaţi împreună cu notarul. Dar nu-ţi face griji pentru ei. Mâine vor fi liberi şi nepotul se poate căsători cu frumoasa lui.

— Mulţumesc, cavalere.

Corsarul se înclină uşor, apoi, coborând în grabă treptele, îl atacă pe castilian cu o furie atât de mare, încât acesta se văzu nevoit să dea înapoi. Un moment, nu se mai auzi decât zgomotul făcut de încrucişarea săbiilor.

Castilianul lupta frumos, ca un spadasin experimentat, sprinten în atac, prudent în apărare. Dar, probabil, îşi dădu seama curând că avea de-a face cu cel mai priceput adversar.

De altfel, de la primul contact, Corsarul Negru îşi redobândise întreaga stăpânire de sine. Ataca rar, limitându-se la cea mai atentă apărare, cu intenţia să-şi obosească adversarul, studiindu-i jocul.

Castilianul însă, prin atacuri multe şi viguroase, părea că urmăreşte să-l împingă spre scară, făcându-l astfel să cadă.

Totuşi, Corsarul nu se dăduse nici un pas înapoi. Stătea ferm pe picioare, nepăsător, parând loviturile cu abilitate şi vigoare.

Dar, brusc, fandă, lovi fulgerător şi, cât ai clipi, făcu să sară sabia din mâna castilianului, care, dezarmat, pălind la faţă, ţipă cu deznădejde. Vârful vibrând al sabiei corsarului rămăsese o clipă, ameninţător, lângă pieptul lui, apoi se retrăsese.

— Eşti un viteaz, spuse contele, salutându-l pe aventurier.

— N-ai vrut să-mi predai arma, ţi-am luat-o. Dar îţi las viaţa.

Castilianul rămase un moment nemişcat, cuprins parcă de o mare stupoare, pentru că i se părea imposibil faptul că mai era încă în viaţă. Apoi, făcu doi paşi înainte şi spuse:

— Compatrioţii mei spun că piraţii sunt oameni fără lege şi fără credinţă, în stare doar să fure şi să jefuiască. Acum voi putea spune că printre ei se află oameni viteji, care în privinţa curtoaziei şi a generozităţii pot să dea lecţii celor mai desăvârşiţi gentilomi europeni. Cavalere, iată mâna mea.

Corsarul o strânse cu o mare cordialitate, apoi luă sabia de jos şi o întinse castilianului.

— Păstrează-ţi arma, domnule conte. Îmi este de ajuns dacă promiţi că n-o vei folosi contra noastră până mâine.

— Jur pe onoarea mea, cavalere.

— Acum, lasă-te legat fără să opui rezistenţă. Regret că sunt constrâns să fac asta, dar nu se poate altfel.

— Faceţi ce doriţi, răspunse hotărât castilianul.

La un semn al Corsarului, Carmaux legă mâinile castilianului, pe care negrul îl duse apoi la etajul de sus, ca să le ţină companie nepotului, servitorului şi notarului.

— Să sperăm să procesiunea nu va continua, zise Carmaux.

— Ba eu cred că şi alte persoane vor veni curând să ne deranjeze, pentru că toate aceste dispariţii misterioase au stârnit probabil mari bănuieli în familia tânărului şi a contelui. Autorităţile oraşului vor interveni negreşit. Prin urmare, am face bine să baricadăm uşa şi să ne pregătim de apărare. Ai găsit arme de foc în casă?

— Am găsit în pod o archebuză, ceva muniţii şi o halebardă veche.

— Puşca ar putea să ne folosească.

— Dar cum am putea rezista dacă soldaţii vor asedia casa?

— Vom vedea! Pot însă să te asigur că Van Guld nu va pune mâna pe mine în viaţă. Orice ar fi, să ne gândim doar la apărare; vom mânca mai târziu.

Negrul se întorsese, lăsându-l pe Van Stiller să-i păzească pe prizonieri. Ajutat de Carmaux, cără şi îngrămădi mobilele cele mai grele, cele mai voluminoase, lângă uşă, baricadând-o complet. Lăzi, şifoniere, mese mari formară apoi o a doua baricadă la capătul de jos al scării, ca să-i oprească din nou pe atacatori, în cazul în care ar fi reuşit să treacă de primul obstacol.

Nu terminară bine aceste pregătiri de apărare, când Van Stiller sosi înspăimântat.

— Căpitane, strada e plină de oameni care se uită la casă şi par să bănuiască faptul că înăuntru se petrec lucruri misterioase, îl anunţă el.

— A! exclamă Corsarul, fără să manifeste nicio emoţie.

Urcă liniştit scara şi, apropiindu-se de fereastra care dădea spre stradă, privi afară fără să se arate celor de jos.

Van Stiller nu minţise. Vreo cincizeci de persoane, formând mai multe grupuri, vorbeau cu însufleţire, arătându-şi casa notarului, în timp ce, ici şi colo, locuitorii din vecinătate ieşeau la ferestre.

— Se va întâmpla exact ce mă temeam, murmură Corsarul, încruntându-se. Dacă va trebui să mor şi eu la Maracaibo, înseamnă că aşa era scris în cartea destinului. Bietul meu frate, nu vei fi răzbunat! Dar, cine ştie? Poate că moartea nu-i chiar atât de aproape pe cât cred! Norocul îi protejează pe piraţii din Tortuga! La mine, Carmaux!

Auzind chemarea, Carmaux veni în fugă.

— Iată-mă, căpitane.

— Mi-ai spus că ai văzut muniţii în pod?

— Da, un butoiaş care ar putea conţine opt-zece livre de praf de puşcă.

— Du-te, pune-i un fitil şi plasează-l pe coridor.

— Vrei cumva să arunci casa în aer?

— Da, dacă e necesar.

— Şi prizonierii?

— Ghinionul lor, dacă soldaţii vor vrea să pună mâna pe noi. Avem dreptul să ne apărăm şi o vom face fără ezitare.

— Ei, iată-i! strigă Carmaux, care se uita în stradă.

— Cine?

— Soldaţii, căpitane.

— Fugi să aduci butoiaşul şi vino cu el la mine; nu uita archebuza.

Dinspre capătul străzii, se apropia o trupă de douăzeci şi cinci -treizeci de soldaţi, o mică armată pornită la luptă, cu puşti, săbii, pumnale la centură, comandată de un locotenent şi urmată de o mulţime de curioşi. Lângă ofiţer, Corsarul zări un bărbat cu barba albă, înarmat cu o sabie, şi îşi spuse că era probabil o rudă a contelui sau a tânărului.

Trupa îşi croi drum printre burghezii din stradă şi se opri la zece - doisprezece paşi de casa notarului, luând poziţie pe trei rânduri şi pregătindu-şi armele, ca şi cum ar fi trebuit să deschidă focul imediat.

Locotenentul, după ce se uită la ferestre, schimbă câteva cuvinte cu bătrânul de lângă el, apoi se apropie de uşă, bătu şi strigă:

— În numele guvernatorului, deschideţi!

— Sunteţi gata, vitejii mei? întrebă Corsarul cu glas şoptit.

— Suntem gata, răspunseră Carmaux, Van Stiller şi negrul.

— Voi rămâneţi cu mine, le spuse căpitanul celor doi piraţi. Iar tu, bravul meu african, urcă la etajul de sus şi vezi dacă n-am putea fugi pe acoperişuri.

Apoi deschise fereastra şi întrebă:

— Ce doriţi, domnilor?

Văzând că apare, în locul bătrânului notar, un bărbat cu trăsături mândre, pe cap cu o pălărie mare împodobită cu o pană lungă şi neagră, ofiţerul rămase descumpănit, cuprins de stupoare.

— Cine sunteţi? îl întrebă el. Eu vreau să vorbesc cu notarul.

— Vă răspund în locul lui, pentru că el nu poate deocamdată.

— Atunci, deschideţi-mi. Ordinul guvernatorului.

— Şi dacă nu vreau să deschid?

— În acest caz, vei suporta consecinţele, dragul meu gentilom. Cu siguranţă că se petrec lucruri necurate în această casă şi am ordin să aflu ce s-a întâmplat cu tânărul senior Pedro Conxevio, cu servitorul lui şi cu unchiul său, contele de Lerma.

— Deoarece vrei să afli toate acestea, îţi voi spune că ei se află într-adevăr în această casă, teferi şi bine dispuşi.

— Spune-le să coboare.

— Imposibil, domnule.

— Îţi ordon să te supui, altfel voi sparge uşa.

— Fă-o. Dar te avertizez că am pus în spatele uşii un butoiaş cu praf de puşcă şi că, la prima voastră tentativă de forţare a uşii, voi da foc fitilului

şi îi voi arunca în aer, odată cu casa, pe notar, pe tânărul senior de Conxevio, pe servitorul lui şi pe unchiul său, contele de Lerma. Acum treceţi la treabă dacă vreţi!

Aceste cuvinte, rostite pe un ton calm şi hotărât, care părea că exclude orice idee de şovăială în executarea cumplitei ameninţări, provocară parcă un freamăt de teamă în rândul soldaţilor şi al curioşilor care le ascultaseră. Se produse o mişcare generală de retragere. Ofiţerul însuşi făcu, fără să-şi dea seama, doi paşi înapoi, în timp ce Corsarul se sprijinea calm cu coatele pe pervaz, ca şi cum ar fi fost un simplu spectator.

— Dar cine eşti? întrebă din nou locotenentul.

— Un om care nu acceptă să fie deranjat de nimeni, nici chiar de ofiţerii guvernatorului, răspunse Corsarul.

— Îţi ordon să-ţi spui numele.

— Şi mie nu-mi convine să-l spun.

— Curând, te voi forţa s-o faci.

— Voi arunca locuinţa în aer.

— Eşti nebun!

— Nu mai mult decât tine.

— Mă insulţi!

— Nici vorbă, dragă domnule.

— Gata, să terminăm! Gluma asta a durat destul!

— Chiar vreţi? Ei, Carmaux, dă foc butoiaşului cu praf de puşcă! strigă Corsarul.

VIII
O FUGĂ EXTRAORDINARĂ

Auzind această comandă, un ţipăt de groază răsună din rândul mulţimii de curioşi, dar şi al soldaţilor. Vecinii — pe bună dreptate, pentru că dacă sărea în aer casa notarului, şi ale lor s-ar fi putut să se dărâme în acelaşi timp — răcneau pur şi simplu, ca şi cum s-ar fi simţit deja aruncaţi în aer de suflul exploziei.

Burghezii şi soldaţii se îndepărtară în mare grabă, în timp ce vecinii ieşeau din casă cuprinşi de panică, luând cu ei obiectele cele mai preţioase, pentru că toţi erau acum convinşi că omul care vorbise, şi care nu putea fi decât nebun, avea să-şi pună în aplicare ameninţarea.

Doar locotenentul rămăsese plin de curaj la postul lui. Însă, după privirea îngrijorată cu care se uita la casă, se putea înţelege că, dacă n-ar fi avut galoane, nu s-ar fi simţit obligat să stea acolo.

— Nu! Opreşte! Opreşte! strigă el.

— Doreşti ceva? îl întrebă Corsarul, arătându-se cât se poate de calm.

— Îţi cer să nu pui în aplicare planul tău smintit.

— Cu dragă inimă, dacă mă lăsaţi în pace.

— Eliberează-l pe contele de Lerma şi pe ceilalţi şi promit să nu te mai sâcâi.

— Voi fi de acord dacă vei accepta mai înainte condiţiile mele.

— Care condiţii?

— Mai întâi să ordoni retragerea trupei.

— Pe urmă?

— Îmi faci rost, mie şi însoţitorilor mei, de un permis de trecere, semnat de guvernator, ca să putem părăsi oraşul fără să fim arestaţi de soldaţii care străbat câmpurile.

— Dar cine sunteţi ca să aveţi nevoie de un permis de trecere? întrebă locotenentul.

— Un gentilom de dincolo de mare, replică mândru Corsarul.

— Atunci n-ai nevoie de un permis de trecere ca să ieşi din oraş.

— Ba da.

— Atunci înseamnă că ai încălcat într-un fel legea. Spune-mi numele tău.

În acel moment, un om al cărui cap era înfăşurat în cârpe pătate de sânge şi mergea cu greu de parcă ar fi fost şchiop, se apropie de locotenent.

Carmaux, care stătea în spatele Corsarului, scoase un strigăt zărindu-l pe acel om.

— Ce ai? întrebă căpitanul.

— Suntem trădaţi, răspunse Carmaux. Omul acela e unul dintre biscaienii care ne-au atacat cu *navaja*.

— Ce dacă! exclamă cu dispreţ Corsarul.

În acest timp, omul bandajat la cap îi spunea locotenentului:

— Vreţi să ştiţi, nu-i aşa, cine e gentilomul de la fereastră?

— Da, îl cunoşti?

— Sigur că da! E unul dintre cei care m-au adus în halul în care sunt. Să nu vă scape. E un corsar.

De data aceasta, din toate părţile izbucni un strigăt de furie, nu de spaimă, urmat de o detunătură şi de un ţipăt de durere.

Carmaux, la un semn al căpitanului, îl împuşcase pe biscaian.

Asta era prea mult. Douăzeci de archebuze se îndreptară spre fereastra unde stătea Corsarul, în timp ce mulţimea striga:

— Trageţi în canalii! Luaţi-i şi spânzuraţi-i! Ardeţi-i de vii! Moarte! Moarte!

Locotenentul făcu un semn şi archebuzele se lăsară în jos. Apoi, venind sub fereastra la care stătea Corsarul complet indiferent, îi spuse:

— Domnule, comedia a luat sfârşit. Predaţi-vă.

Corsarul se mulţumi să dea din umeri.

— M-ai înţeles? întrebă locotenentul, roşu de furie.

— Perfect, domnule.

— Predaţi-vă, altfel sparg uşa!

— Sparge-o! replică Corsarul. Dar te avertizez că butoiaşul de praf de puşcă e pregătit şi că, dacă vei încerca să faci ceea ce ai spus, voi arunca în aer casa şi prizonierii.

— Dar veţi muri şi voi!

— Prefer să mor astfel decât în urma supliciului înjositor pe care mi-l veţi aplica dacă mă predau.

— Îţi promit viaţa.

— Ştiu câtă valoare are această promisiune şi n-am să mă încred în ea. Oricum, curând va fi şase seara şi încă n-am mâncat de prânz. Dacă nu vă e cu supărare, mă voi duce să pun ceva în gură împreună cu contele de Lerma şi cu nepotul lui, care vor accepta, presupun, să bea un pahar în sănătatea ta, dacă nu vom fi obligaţi să aruncăm casa în aer.

Şi, zicând acestea, Corsarul îşi scoase pălăria, salută şi intră în cameră, lăsându-l pe locotenent, pe soldaţi şi mulţimea mai stupefiaţi şi mai încurcaţi ca niciodată.

— Haideţi, vitejii mei, le spuse Corsarul lui Carmaux şi Van Stiller, cred că vom avea răgazul să mâncăm liniştiţi şi să schimbăm câteva vorbe.

— Dar soldaţii? întrebă Carmaux, care era la fel de surprins ca spaniolii de stăpânirea şi cutezanţa fenomenală ale şefului său.

— Ei bine, lasă-i să strige dacă asta îi distrează.

— Atunci, căpitane, poate că va fi ultima noastră masă.

— Nu, ceasul din urmă nu e chiar atât de aproape pe cât crezi. Lasă să se facă noapte, şi vei vedea că butoiaşul de praf de puşcă va face minuni.

După aceste vorbe, Corsarul, intrând hotărât în camera unde se aflau prizonierii, tăie sforile contelui de Lerma şi ale nepotului său; apoi îi invită să stea cu el la masa pe care se aflau merindele.

— Ţineţi-mi companie, domnule conte. Şi tu, tinere, le spuse el. Dacă am cuvântul vostru că nu veţi încerca nimic contra noastră.

— Păi, cavalere, ce-am putea face? răspunse contele. Nepotul meu nu e înarmat, iar eu ştiu cât de temută e sabia ta... Dar ce fac afară compatrioţii noştri? Am auzit adineauri un zgomot asurzitor.

— Deocamdată se mulţumesc să ne blocheze.

— Regret, dar cred că vor forţa uşa.

— Eu cred că nu, domnule conte.

— Atunci, vor continua să vă blocheze şi te vor obliga să te predai. Şi te asigur pe onoarea mea că nu mi-ar plăcea deloc să văd un om atât de brav şi de generos căzând în mâinile guvernatorului, care nu iartă piraţii.

— Van Guld nu va pune mâna pe mine, spuse cu fermitate Corsarul. Trebuie să trăiesc ca să plătesc o datorie veche între acest flamand şi mine.

— Îl cunoşti?

— Da, foarte bine, spre nenorocirea mea, răspunse Corsarul, oftând. Omul acesta a fost fatal pentru familia mea. Am devenit pirat din cauza lui... Dar să nu mai vorbim despre asta. De câte ori mă gândesc la Van Guld,

îmi clocoteşte sângele şi sunt cuprins de o tristeţe funebră. Bea, domnule conte. Carmaux, ce fac spaniolii?

— Pur şi simplu stau de vorbă, răspunse piratul, care tocmai se uitase pe fereastră. Probabil că nu ştiu dacă să ia cu asalt casa sau nu.

— Cu siguranţă că o vor face mai târziu... Vom vedea... Negrul?

— E tot în pod.

— Du-i ceva de băut, Van Stiller.

— Da, căpitane.

Corsarul, în timp ce mânca, arăta atât de preocupat, încât părea că nu aude cuvintele pe care i le adresa contele.

Masa se termină în linişte. Soldaţii, în pofida dorinţei arzătoare de a pune mâna pe piraţi, încă nu întreprinseseră nimic: asta, evident, ca să nu provoace moartea contelui şi a nepotului său, pe care doreau să-i elibereze.

Se făcuse noapte când Carmaux îi anunţă corsarului că vreo doisprezece halebardieri ocupau ieşirea de pe străduţă.

— Asta înseamnă că se pregătesc să întreprindă ceva, spuse Corsarul. Cheamă-l pe negru.

Acesta veni în grabă.

— Ai cercetat bine etajul de sus? îl întrebă căpitanul. Există vreo lucarnă?

— Nu, dar am forţat o parte a acoperişului şi putem ieşi pe-acolo.

— Coborârea ar fi posibilă?

— Da, şi pe un drum scurt.

În acel moment, afară răsună detunătura puternică a armelor; câteva gloanţe străpunseră obloanele, lovind tavanul camerei.

Corsarul se ridică în picioare cu mândrie, trăgând sabia. Acest om care, cu o clipă mai înainte, era atât de calm, se însufleţi brusc, cu ochi strălucitori şi se îmbujoră la faţă.

— A, încep! strigă el, pe un ton ironic.

Apoi se întoarse spre conte şi spre nepotul lui.

— V-am promis că veţi rămâne în viaţă şi, orice s-ar întâmpla, mă voi strădui să-mi respect cuvântul dat, cu condiţia să juraţi că nu veţi încerca să faceţi nimic contra noastră.

— Comandă, cavalere, răspunse contele. Regret că atacatorii sunt compatrioţii mei, altfel aş fi luptat cu dragă inimă alături de tine.

— Atunci veniţi cu noi, dacă nu vreţi să fiţi aruncaţi în aer.

— Casa va fi distrusă?

— În scurtă vreme, probabil că nu va mai rămâne nimic în picioare.

— Vreţi să mă ruinaţi! izbucni notarul, tânguitor.

— Tăcere, bătrâne avar! se răsti Carmaux, care începuse să-l dezlege pe bietul om. Vrem să-ţi salvăm viaţa şi tu nu eşti mulţumit!

— Dar îmi voi pierde casa.

— Vei fi despăgubit de guvernator.

Răsunară alte focuri de armă şi gloanţele sparseră lampa care atârna în mijlocul încăperii.

— Înainte, marinari! strigă Corsarul. Carmaux, dă foc fitilului.

— Sunt gata, căpitane.

— Vezi cum faci să nu explodeze înainte să părăsim casa.

— Fitilul e lung, răspunse Carmaux, coborând scara în mare grabă.

Corsarul, urmat de cei patru prizonieri, de Van Stiller şi de african, urcă în pod, în timp ce archebuzierii continuau să tragă în ferestrele de la primul etaj, strigând şi repetând asediaţilor ordinul să se predea.

Gloanţele, care loveau pereţii şi tavanul, provocau tresăriri puternice notarului, fără să-i tulbure pe piraţi şi nici pe conte, care erau obişnuiţi cu războiul.

Când ajunseră în pod, africanul îi arătă căpitanului deschizătura pe care o făcuse, folosind un căprior smuls de la tocul unei uşi.

Corsarul puse la loc sabia şi, prinzându-se de marginile spărturii, ajunse curând pe acoperiş, de unde aruncă în jur o privire rapidă. Constată că trei-patru acoperişuri se învecinau cu cel pe care se afla; apoi văzu câţiva palmieri mari, ale căror crengi se întindeau peste unul dintre aceste acoperişuri.

— Cu ajutorul acestor copaci vom coborî într-o grădină? i se adresă el negrului.

— Da, căpitane.

— Dar vom putea pe urmă să ieşim din grădină?

— Sper.

Contele de Lerma, tânărul, servitorul şi notarul, graţie braţelor robuste ale lui Van Stiller, se aflau toţi pe acoperiş, când sosi şi Carmaux, care le spuse că explozia se va produce peste cinci minute.

— Repede! Repede! strigă Corsarul.

— Sărăcan de mine, sunt ruinat! se tângui notarul. Ce-mi va mai rămâne când...

Van Stiller îi tăie vorba:

— Haide, haide, altfel vei sări în aer cu casă cu tot!

Corsarul, după ce se convinse că niciun duşman nu stătea la pândă în acel loc, trecuse deja pe un alt acoperiş, urmat curând de conte şi de nepotul lui.

Focurile de armă ale soldaţilor continuau fără oprire. Asediatorii păreau că vor să ciuruiască locuinţa notarului înainte să spargă uşa, sperând că astfel îi vor constrânge pe piraţi să se predea.

Aceştia, târându-l după ei pe notar, care, în culmea spaimei, nu se mai putea ţine pe picioare, ajunseseră rapid pe acoperişul din vecinătatea palmierilor. Sub ei se întindea o grădină mare care, împrejmuită cu un zid înalt, se prelungea în direcţia câmpului.

— Cunosc această grădină, mărturisi contele. E grădina baronului Morales, unul dintre bunii mei prieteni.

— Sper că nu ne veţi trăda, spuse Corsarul.

— Dimpotrivă, cavalere. Încă n-am uitat că mi-ai dăruit cu generozitate viaţa.

— Să coborâm repede, urmează explozia, îi îndemnă Carmaux.

Nici nu termină bine de vorbit, că noaptea se lumină brusc de un fulger imens, urmat de o bubuitură înfricoşătoare. Piraţii şi însoţitorii lor, aruncaţi unii peste alţii de suflul exploziei, simţiră acoperişul prăbuşindu-se sub picioarele lor, în timp ce din toate părţile ploua cu bucăţi mari de zid, de mobilă şi fâşii de pânză arzând.

Se pomeniră înconjuraţi de un fum gros şi sufocant, în timp ce auzeau zidurile năruindu-se în stradă, provocând ţipete de spaimă.

— Mii de tunete! strigă Carmaux, care fusese aruncat lângă streaşină. Era gata să cad în grădină ca un balot de cârpe!

Corsarul Negru se ridică repede şi întrebă, abia zărind prin fum:

— Sunteţi toţi în viaţă?

— Cred că da, răspunse Van Stiller.

— Dar cine e cel care nu mai mişcă? întrebă contele.

— Fricosul de notar! Dar fiţi liniştiţi, doar a leşinat de spaimă.

— Ei! Să-l lăsăm să se descurce cum vrea! spuse Carmaux.

— Nu, interveni Corsarul, pentru că văd flăcări prin fum şi ar risca să piară în incendiul care se va întinde şi la casele vecine. Orice-ar fi, să nu pierdem timpul în discuţii; să profităm de confuzie ca s-o ştergem. Tu, Moko, ia-l în cârcă pe notar!

Acestea fiind zise, Corsarul se apropie de marginea acoperişului, apucă o frunză, trase spre el ramura flexibilă al unui palmier şi se lăsă să alunece în grădină, unde îl urmară curând toţi ceilalţi, îndreptându-se apoi împreună spre zidul de incintă. Deodată, câţiva oameni, înarmaţi cu archebuze, ieşind dintr-un tufiş, se repeziră înaintea lor strigând:

— Opriţi-vă că tragem!

Corsarul luase deja sabia într-o mână, având în cealaltă pistolul, ca să forţeze trecerea. Dar contele interveni:

— Lasă-mă pe mine, cavalere.

Apoi se adresă oamenilor înarmaţi:

— Chiar nu-l recunoaşteţi pe prietenul stăpânului vostru!

— Domnul conte de Lerma! exclamă unul dintre oamenii înarmaţi, foarte surprins.

— Jos armele, altfel mă voi plânge stăpânului vostru.

— Iertare, domnule conte, răspunse omul care vorbise înainte, nu v-am recunoscut. Am auzit o detunătură îngrozitoare şi, ştiind că soldaţii îi asediază în apropiere pe piraţi, am dat fuga să împiedicăm fuga acestor bandiţi.

— Aha! exclamă contele. Piraţii au plecat de mult, puteţi merge liniştiţi la culcare. Spuneţi-mi doar dacă e pe-aici vreo poartă a grădinii.

— Da, domnule conte.

— Ei bine, deschideţi-o, ca să pot ieşi împreună cu prietenii mei.

Omul făcu semn celorlalţi că pot să plece, apoi, apucând pe o alee, îi conduse pe conte şi pe însoţitorii lui spre o mică poartă metalică pe care o şi deschise.

Cei trei piraţi şi negrul ieşiră, urmaţi de conte şi de nepotul lui; servitorul, care îl ţinea în braţe pe notarul leşinat, rămase cu omul în grădină.

Contele, servind drept călăuză piraţilor, îi duse până la capătul unei străduţe pustii.

— Cavalere, îi spuse el Corsarului, mi-ai cruţat viaţa, sunt fericit că am putut să-ţi fiu de folos. Oamenii curajoşi ca tine nu trebuie să sfârşească în ştreang. Pot însă să te asigur că guvernatorul nu te-ar fi cruţat dacă ai fi căzut în mâinile lui. Mergând pe drumul din faţă, vei ajunge afară din oraş şi vei putea să te întorci la corabia ta.

— Mulţumesc, domnule conte, răspunse Corsarul.

Cei doi gentilomi îşi strânseră mâna şi se despărţiră.

— Ăsta e un om de toată isprava, spuse Carmaux. Dacă ne vom mai întoarce la Maracaibo, trebuie să-l vizităm neapărat.

Privind în urma lor, puteau să vadă pe deasupra caselor din oraş un nor de fum presărat cu scântei. Casa notarului şi altele din vecinătate fuseseră cuprinse în întregime de flăcări.

Se opriră un moment sub crengile imense ale unui copac uriaş, ca să tragă cu urechea, să vadă dacă nu erau soldaţi pe-acolo; apoi, liniştiţi, porniră la drum.

În douăzeci de minute, ajunseră la colibă. La doar câţiva paşi de ea, auziră un geamăt.

Corsarul se opri brusc, încercând să ghicească sursa acelui zgomot.

— Mii de tunete! exclamă Carmaux. E prizonierul nostru, soldatul pe care l-am lăsat legat de trunchiul unui copac. Am uitat de el.

— Adevărat! spuse Corsarul.

Şi se apropie de colibă. Zărindu-l, nefericitul spaniol îi spuse:

— Chiar vreţi să mă lăsaţi să mor de foame? Ar fi fost mai bine să mă spânzuraţi imediat!

— N-ai văzut pe nimeni prin preajma colibei? îl întrebă Corsarul, fără să-i răspundă.

— Nu, nimeni.

— Foarte bine! Moko, i se adresă el negrului, du-te după cadavrul fratelui meu.

Apoi se întoarse iar cu faţa spre prizonier, care, crezând că-i sunase ceasul de pe urmă, începuse să tremure, şi, desfăcându-i legăturile, îi spuse cu o voce înăbuşită:

— Ar trebui să mă răzbun pe tine pentru moartea celui care îşi va găsi mormântul pe fundul oceanului şi a oamenilor lui care încă mai atârnă în ştreang în piaţa acestui oraş blestemat. Dar ţi-am promis că-ţi cruţ viaţa, iar Corsarul Negru şi-a respectat întotdeauna cuvântul dat. Eşti liber. Dar îmi vei jura că, îndată ce vei ajunge la Maracaibo, te vei duce la guvernator să-i spui în numele meu că, în noaptea asta, în prezenţa însoţitorilor mei adunaţi pe puntea navei *Folgore*, şi în faţa cadavrului celui care a fost Corsarul Roşu, voi jura, pe mare, pe cer şi pe iad, să-l ucid pe omul care a fost asasinul fraţilor mei şi tot ce poartă numele de Van Guld. Şi îi vei mai spune că nu va aştepta prea mult până când va auzi iar de noi.

Dădu din cap şi adăugă:

— Acum pleacă şi nu care cumva să te mai întorci, pentru că s-ar putea să-mi pară rău că te-am cruţat.

Spaniolul, nefiind în stare să rostească vreun cuvânt, se îndepărtă în mare grabă.

După ce îl văzu dispărând în umbra pădurii, Corsarul spuse:

— Să plecăm, prieteni.

IX
UN JURĂMÂNT CUMPLIT

Mica trupă, îndrumată de african, care cunoştea cu ochi închişi cele mai mici cărări ale pădurii, mergea cu repeziciune, ca să ajungă cât mai repede pe malul golfului şi să poată ieşi în larg înainte de răsăritul soarelui.

Piraţii, care ştiau de la prizonier că guvernatorul scrisese la Gibraltar ca să ceară ajutorul amiralului Toledo, erau îngrijoraţi pe bună dreptate în privinţa vasului lor, care probabil că plutea la intrarea în golf. Se temeau ca nu cumva amiralul, care dispunea de o escadră foarte bine înarmată, să trimită câteva ambarcaţiuni, cu mulţi marinari curajoşi, să caute *Folgore* şi să-l distrugă.

Corsarul nu vorbea şi părea foarte preocupat. Din când în când, le făcea semn celorlalţi să se oprească, ca să poată asculta mai bine eventualele zgomote, părându-i-se mereu că aude în depărtare o detunătură, apoi toţi porneau din nou cu paşi repezi.

Pe la două dimineaţa, Carmaux, care avea auzul foarte fin, auzi zgomotul valurilor ce se loveau de manglierii de pe ţărm şi îi spuse Corsarului:

— Ne apropiem de mal, căpitane. Peste nici o oră, vom fi la bordul vasului nostru.

Corsarul, tot îngândurat, se mulţumi să dea din cap.

Carmaux nu se înşelase. După câteva minute de mers, mica trupă ajunse pe o plajă joasă, străjuită de manglieri, care se întindea cât vedeai cu ochii la nord şi la sud.

Cerul era acoperit, bezna învăluia totul, dar, pe întinderea de ape, se vedeau linii de foc, care se întretăiau în toate direcţiile. O mulţime de scântei păreau că ţâşnesc din creasta valurilor, care, lovindu-se de ţărm, formau franjuri luminoase. Marea, care din când în când era neagră ca cerneala, se lumina brusc, ca şi cum în adâncurile ei s-ar fi aprins focuri uriaşe.

— Fosforescenţa! strigă Van Stiller.

— S-o ia naiba de fosforescenţă! izbucni Carmaux. Ai zice că s-a înţeles cu spaniolii să nu ne lase să ieşim în larg.

— Nu, replică Van Stiller, pe un ton misterios, arătând spre cadavrul purtat de negru. Marea luminează ca să-l onoreze pe Corsarul Roşu.

— Adevărat! spuse Carmaux, gânditor.

Corsarul Negru scruta orizontul întunecat. Înainte de îmbarcare, voia să afle dacă escadra amiralului Toledo se afla în apele golfului. Curând, spre nord, zări o mare pată neagră, care contrasta cu fosforescenţa mării.

— *Folgore* e acolo, spuse el. Aduceţi barca şi să plecăm.

Carmaux şi Van Stiller plecară în căutarea ambarcaţiunii şi o găsiră la câteva sute de metri de acolo, rămasă pe uscat din cauza refluxului. O împinseră în apă şi reveniră în mare grabă în locul unde îi aşteptau căpitanul şi negrul.

Aşezară pe fundul bărcii cadavrul înfăşurat în mantia neagră şi ieşiră în larg, vâslind cu sârg.

Negrul se aşezase la proră, ţinând între picioare puşca prizonierului spaniol.

Corsarul se instalase la pupă şi privea fix la cadavrul fratelui său, părând cufundat în gânduri lugubre, care îl făceau să uite de prezenţa însoţitorilor, apropierea de *Folgore* şi posibila apariţie a escadrei spaniole. Ai fi zis, văzându-l cum stătea nemişcat, că viaţa îl părăsise şi nici măcar nu mai respira.

Pusă în mişcare de doi vâslaşi viguroşi, barca aluneca din ce în ce mai repede pe valuri, care păreau în continuare luminate de o fosforescenţă ciudată.

Formând un punct obscur pe marea luminoasă, ea ar fi oferit o ţintă uşoară tirului tunurilor escadrei spaniole, dacă amiralul Toledo s-ar fi aflat în zonă.

Tot vâslind, cei doi piraţi se uitau cu nelinişte în jur, de teamă să nu vadă apărând vasele inamice.

De altfel, erau cuprinşi de o emoţie greu de exprimat. Marea luminoasă, cadavrul de pe fundul bărcii, aspectul lugubru al Corsarului Negru formau un tot ce îi predispuneau la un fel de spaimă superstiţioasă, în care se amestecau gândurile cele mai tulburătoare, făcându-i să-şi dorească să ajungă cât mai repede în mijlocul camarazilor, la bordul navei *Folgore*.

Până la corabie, mai rămăsese aproape o leghe. Deodată, auziră un strigăt ciudat, care părea un geamăt, urmat de un oftat lung şi funebru.

Oprindu-se din vâslit, amândoi se uitară miraţi la orizont, cu un sentiment de teroare.

— Ai auzit? întrebă încetişor Van Stiller, cu fruntea plină de o sudoare rece.

— Da, răspunse Carmaux în şoaptă.

— O fi fost vreun peşte!

— N-am mai auzit până acum un peşte „strigând“ aşa.

— Şi ce-ai vrea să fie?

— Habar n-am, dar te asigur că sunt foarte tulburat.

— Să fie celălalt frate al mortului?

— Sst! spuse misterios Carmaux.

Amândoi se uitară cu atenţie la Corsarul Negru; dar acesta, sprijinit mai departe în mâini şi cu ochii aţintiţi asupra cadavrului, părea să nu fi auzit.

— Haide, şi Domnul să ne aibă în paza lui! spuse Carmaux, făcându-i semn prietenului său să vâslească din nou.

Apoi, aplecându-se spre negru:

— Ai auzit strigătul? îl întrebă el.

— Da, răspunse africanul.

— Ce crezi că ar putea să fie?

— Poate un lamentin[3].

— Hm! spuse Carmaux. Da, poate un lamentin, totuşi...

Se întrerupse brusc, pentru că, în acel moment, în spatele bărcii lor, într-un cerc de spumă luminoasă, o formă obscură, vagă apăruse brusc, dispărând imediat în apele adânci.

— Ai văzut? întrebă Carmaux cu o voce tremurătoare.

— Da, răspunse Van Stiller, care clănţănea din dinţi.

— Un cap, nu-i aşa?

— Da, Carmaux.

— Un cap de om?

— Cel al unui mort.

— E Corsarul Verde. Se ţine după noi ca să-l aştepte pe Corsarul Roşu.

— Mă sperii, Carmaux.

— Corsarul Negru pare că n-a văzut şi n-a auzit nimic. Tu, africanule, ai văzut?

— Da, un cap, răspunse negrul.

— Un cap de ce?

— De lamentin.

— Să te ia naiba cu lamentinul tău! bombăni Carmaux. Era un cap de mort, un adevărat cap de mort.

Pe când Carmaux vorbea astfel, se auzi deodată o voce care venea dinspre corabie:

— Hei! Barca! Cine-i acolo?

— Corsarul Negru! răspunse Carmaux.

— Apropie-te!

Folgore înainta cu agilitate şi rapid ca o rândunică-de-mare, despicând cu pintenul apele scânteietoare. Neagră, în mijlocul fosforescenţelor, părea vasul-fantomă din legenda olandeză. De-a lungul bordului puteau fi văzuţi înşiraţi, nemişcaţi ca nişte statui, piraţii care formau echipajul, toţi înarmaţi cu puşti; la pupă, în spatele a două tunuri de vânătoare, stăteau artileriştii cu fitilul aprins; în timp ce în vârful unui catarg fâlfâia flamura neagră a Corsarului, purtând două litere aurii ciudat înlănţuite într-un desen inexplicabil.

În timp ce nava se poziţiona oblic în bătaia vântului, barca se apropie de ea şi se legă cu ajutorul unei parâme aruncate de oamenii de pe punte.

— Jos palanele! strigă o voce răguşită.

Deodată, de la verga mare, coborâră două frânghii prevăzute cu cârlige. Carmaux şi Van Stiller le fixară de băncile şalupei care, la fluierul şefului de echipaj, fu ridicată la bord cu ajutorul oamenilor.

Abia atunci Corsarul păru că se trezeşte din visarea funebră.

Mai întâi se uită în jur, ca şi cum i s-ar fi părut ciudat că se află la bordul unei corăbii; apoi, aplecându-se spre cadavru, îl luă în braţe şi îl aşeză la baza catargului principal.

Întreg echipajul îşi descoperi capul în tăcere, în faţa rămăşiţelor pământeşti ale Corsarului Roşu. Morgan, secundul, se apropie de Corsarul Negru.

— Suntem la ordinele tale, căpitane, îi spuse el.

— Fă ceea ce ştii că trebuie făcut, răspunse Corsarul, dând cu tristeţe din cap.

Şi, traversând lent puntea, urcă în careul din spate, unde se opri, cu braţele încrucişate la piept.

Începea să se crape de ziuă. Acolo unde cerul părea că se uneşte cu marea, o luminiţă palidă se ridica din unde, conferind apei o nuanţă de oţel. Chiar şi acea lumină avea parcă ceva trist. Steagul mare al Corsarului fusese coborât la jumătatea catargului, în semn de doliu, şi micile vergi superioare, care nu aveau pânze, fuseseră puse în cruce.

Numeroşii marinari de la bord veniseră toţi pe punte. Aceşti oameni, cu pielea bronzată de vânturile mării şi de fumul a sute de abordaje, priveau cu o spaimă posomorâtă cadavrul Corsarului Roşu, pe care şeful echipajului îl aşezase într-un hamac mare, agăţând la capete câte o ghiulea de tun.

Se făcea ziuă, dar marea fulgera încă, lovind flancurile corabiei. Agitaţia apei producea zvonuri stranii; ai fi zis că sunt gemetele, suspinele, tânguirile unui suflet chinuit.

La sunetul clopotului din careul de la pupă, toţi oamenii se lăsară în genunchi, în timp ce şeful echipajului şi trei marinari ridicau cadavrul Corsarului Roşu şi îl aşezau pe bordajul de la babord.

În jur domnea o linişte funebră, toate privirile erau îndreptate spre Corsarul Negru, a cărui siluetă se detaşa pe linia luminoasă a orizontului. În acel moment, marele pirat părea să fi căpătat dimensiuni gigantice. În picioare pe puntea de comandă, cu pana sa lungă şi neagră agitată de briza dimineţii, cu un braţ întins spre cadavrul fratelui său, rupse brusc tăcerea cu o voce metalică şi profundă:

— Oameni ai mării, ascultaţi-mă! strigă el. Jur pe Dumnezeu, pe aceste ape, care ne sunt prietene fidele, pe sufletul meu, că, din acest moment, nu voi avea alt rost în astă lume decât să-mi răzbun fraţii, ucigându-l pe crudul Van Guld. Tunetul să-mi frângă corabia, valurile să mă înghită cu voi, cei doi corsari care dorm în adâncurile marelui golf să mă blesteme, sufletul meu să meargă în iad pe vecie dacă nu-l voi ucide pe acest om şi dacă nu-i extermin familia, aşa cum a făcut şi el cu a mea! Oameni ai mării, aţi auzit?

— Da! răspunseră piraţii.

— Cadavrul în apă! ordonă atunci Corsarul, cu o voce tristă.

Şeful echipajului şi cei trei marinari lăsară să cadă hamacul, înghiţit curând de ape.

În acel moment, strigătul ciudat care îi înspăimântase pe Carmaux şi Van Stiller se auzi din nou în larg.

Cei doi piraţi se priviră speriaţi, dar un fluierat îi trezi la realitate.

— Plecăm! strigă şeful echipajului. Viraţi la babord!

Folgore viră şi o porni spre marele golf, ale cărui ape căpătau în depărtare o nuanţă aurie de la primele raze ale zilei.

X
LA BORDUL CORABIEI *FOLGORE*

Folgore, la bord cu Corsarul Negru, după ce trecu de promontoriul lung format de ultimele înălţimi stâncoase, se avântase spre Marea Caraibilor, direcţia nord, Antilele Mari. Abia încreţită de briza matinală, care bătea dinspre sud-est, marea era liniştită. Doar, din când în când, câteva valuri stârnite de ici şi de colo se loveau uşor de flancurile corabiei rapide.

Un mare număr de păsări de mare veneau de pe coastă, planau în larg, ţipau, se urmăreau, lăsându-se în picaj spre peştii pe care îi capturau de la suprafaţă sau cufundându-se puţin. Îşi făceau apariţia şiruri de peşti zburători, care, ieşind brusc din mare, se reîntorceau în valuri după un salt scurt prin aer.

Dar nicio corabie nu se ivea la orizont. Oamenii de gardă scrutaseră zadarnic orizontul în toate direcţiile: nu descoperiseră nicio pânză.

Teama de a-i întâlni pe cumpliţii piraţi din Tortuga reţinea navele de comerţ spaniole în porturile din Yucatan, Venezuela şi Antile, până în momentul în care erau îndeajuns de numeroase ca să formeze o escadră.

Doar vasele bine înarmate şi înzestrate cu un echipaj numeros aveau curajul să se aventureze în Marea Caraibilor şi în Golful Mexic, dat fiind îndrăzneala cunoscută a piraţilor care îşi înfipseseră flamura în insula Tortuga.

Astfel, ziua care a urmat „înmormântării“ Corsarului Roşu nu a fost marcată de niciun incident.

Corsarul Negru lăsase secundului comanda corabiei şi nu se mai arătase pe punte. Luându-l pe negru cu el, se închisese în cabina lui, şi nimeni nu mai ştia nimic despre ei.

Ce făceau acolo amândoi? Greu de spus, iar Carmaux, care îl întrebase pe şeful echipajului, primise un răspuns însoţit de un gest semnificativ: „Dacă ţii la viaţa ta, nu-ţi băga nasul unde nu-ţi fierbe oala“.

Totuşi, seara, în timp ce marinarii de pe *Folgore* strângeau o parte din vele de teama unei schimbări bruşte a mării, lucru frecvent şi periculos în acele părţi, Carmaux şi Van Stiller, care bântuiau pe punte, văzură deodată capul africanului ieşind din tambuchi.

— Aha! Iată-l pe amicul nostru! exclamă Carmaux. Vom afla dacă şeful nostru mai e la bord sau s-a dus să stea la taclale cu frăţiorii lui pe fundul mării. Acest om ciudat ar fi în stare, pe legea mea!

— Te cred şi eu, răspunse Van Stiller, obsedat de gânduri superstiţioase. Îl văd mai curând ca pe un duh al mării decât ca o fiinţă în carne şi oase ca noi.

— Am fost reţinut de căpitan, spuse africanul.

— Ce mai e nou? Ce face căpitanul?

— E mai trist ca niciodată.

— Vă spun drept că nu l-am văzut niciodată vesel, nici în Tortuga, unde, totuşi, duce de obicei o viaţă destul de senină.

— Mi-a vorbit doar de fraţii lui şi de cumplitele lui planuri de răzbunare.

— Pe care la va pune cu siguranţă în practică, prietene. Corsarul Negru îşi va respecta întocmai jurământul; şi îţi mărturisesc că n-aş vrea să fiu nici în pielea guvernatorului din Maracaibo, nici în cea a vreuneia dintre rudele lui. Van Guld îl urăşte de moarte pe Corsarul Negru, dar ura îi va fi fatală.

— Ştii de unde s-a iscat ura asta, prietene alb?

— Datează de mult timp. Se spune că Van Guld, chiar înainte să vină în America şi să-şi ofere serviciile Spaniei, jurase să-i extermine pe cei trei fraţi piraţi.

— Când era încă în Europa?

— Da.

— Înseamnă că se cunoşteau?

— Se spune că, în timp ce Van Guld era numit guvernator la Maracaibo, în faţa insulei Tortuga soseau trei superbe corăbii comandate de Corsarul Negru, Corsarul Verde şi Corsarul Roşu. Aceşti corsari erau trei bărbaţi frumoşi, curajoşi ca nişte lei, marinari pricepuţi. Corsarul Verde era cel mai mic dintre ei, iar Corsarul Negru, cel mai mare, dar toţi erau la fel de bravi, fiind consideraţi fără rivali printre curajoşii piraţi din Tortuga. Cei trei fraţi i-au făcut foarte curând pe spanioli să tremure de spaimă în tot Golful Mexic. Era greu să se mai ţină socoteala vaselor capturate şi oraşelor invadate de ei; căci nimeni nu putea să reziste forţei celor trei nave, cele

mai frumoase, cele mai agile şi mai bine înarmate dintre toate corăbiile piraţilor.

— Te cred, văzând-o pe cea pe care ne aflăm, spuse africanul.

— Dar aveau să treacă şi prin zile grele, continuă Carmaux. Corsarul Verde, plecat singur din Tortuga spre o destinaţie necunoscută, a nimerit peste o escadră spaniolă, a fost învins în ciuda eroismului rezistenţei sale, a fost capturat şi dus la Maracaibo, unde Van Guld l-a spânzurat.

— Îmi amintesc, spuse negrul. Cadavrul lui n-a fost aruncat totuşi la animale.

— Nu, pentru că fratele lui, Corsarul Negru, însoţit de câţiva oameni, a reuşit să intre noaptea în Maracaibo, să-l ia şi să-l dea mării.

— Da, ştiu. Guvernatorul, furios, a pus să fie împuşcate cele patru santinele însărcinate cu paza cadavrele celor spânzuraţi!

— Apoi a venit rândul Corsarului Roşu, care a avut şi el marea drept mormânt. Dar al treilea frate, mai norocos şi mai abil decât ceilalţi, cu siguranţă că va reuşi să-i extermine tot neamul lui Van Guld de pe pământ.

— Cred că se va duce curând la Maracaibo, spuse negrul. Mi-a cerut multe informaţii despre planul atacării acestui oraş cu o flotă numeroasă.

— Jean Nau, cumplitul Olondez, care se află încă în Tortuga, e prietenul Corsarului Negru. Cine ar putea să le ţină piept ăstora doi? Şi, de altfel...

Carmaux se întrerupse şi, atingându-l cu degetul pe Van Stiller şi pe negru care îl ascultau, continuă:

— Uitaţi-vă! Nu-i îngrozitor? N-ai zice că e zeul mărilor?

Piratul şi africanul ridicară ochii spre careul de la proră şi îl văzură pe Corsar care, îmbrăcat în negru ca întotdeauna, cu pălăria mare trasă pe ochi şi pana lungă unduind în vânt, se plimba cu braţele încrucişate.

La o oarecare distanţă, Morgan, secundul, îl privea şi el nemişcat.

— Ai zice că e un spectru, şopti Van Stiller.

— Iar Morgan e demn să-i fie secund, observă Carmaux. E la fel de sumbru şi de trist ca noaptea. S-au potrivit de minune.

Deodată, se auzi o voce înăbuşită, care venea dinspre gabia catargului principal, unde se zărea confuz o formă omenească.

— Navă în larg sub vânt! strigă acea voce.

Corsarul se opri brusc şi scrută orizontul.

— Stingeţi focurile, îi spuse el lui Morgan, care transmise imediat ordinul unor marinari ce se grăbiră să acopere felinarele mari aprinse la

tribord şi la babord.

— Gabier, în ce direcţie merge vasul? întrebă Corsarul, după ce se făcu întuneric.

— Spre sud, comandante.

— Spre Venezuela?

— Aşa cred.

— La ce distanţă poate să fie?

— Cinci-şase mile!

— Eşti sigur că nu te înşeli?

— Îi zăresc foarte clar felinarele.

Corsarul se aplecă spre punte şi strigă:

— Oameni pe punte!

În patru minute, cei o sută douăzeci de piraţi care formau echipajul erau la postul lor de luptă, oameni pentru manevre la vergi, gabieri la gabii, cei mai buni puşcaşi în castelele din faţă şi din spate, ceilalţi de-a lungul bordajului şi artileriştii, cu fitilul aprins, la tunuri.

Ordinea şi disciplina care domneau la bordul vaselor piraţilor erau atât de bine respectate încât, indiferent la ce oră era auzită comanda, fiecare îşi ocupa locul cu o repeziciune şi o exactitate necunoscute chiar în cadrul marinei de război cea mai organizată.

Aceşti oameni, care cutreierau mările, veniţi în Golful Mexic din toate părţile Europei şi reprezentând cei mai răi cetăţeni din porturile Franţei, Italiei, Olandei, Germaniei şi Angliei, dedându-se tuturor viciilor, dar fără teamă de moarte, erau în stare de orice cutezanţă, de eroism — dar deveneau pe vasele piratereşti supuşi ca nişte mieluşei, aşteptând să se ivească ocazia să devină tigri în luptă.

Ştiau că şeful lor nu ar fi lăsat nepedepsită nesupunerea şi laşitatea şi că la cea mai mică insubordonare s-ar fi ales cu un glonţ în cap sau ar fi fost abandonaţi pe o insulă pustie.

După ce Corsarul Negru constată că ordinele sale fuseseră executate, întrebă:

— Morgan, ce navă crezi că e?

— Cu siguranţă spaniolă, răspunse secundul.

— Spanioli! exclamă Corsarul, cu o voce înăbuşită. Ei bine, noaptea asta le va fi funestă! Niciunul nu va mai vedea mâine răsăritul soarelui.

— Vrei să ataci acea navă, căpitane?

— Da, şi s-o scufund. Acolo, în adâncuri, dorm fraţii mei. Nu trebuie să doarmă singuri.

— Aşa să fie, căpitane, dacă asta ţi-e dorinţa.

Morgan urcă pe bordaj şi se căţără puţin pe hobane ca să privească în depărtare.

În întunericul care acoperea marea, străluceau la nivelul apei două puncte luminoase, ce nu puteau fi confundate cu stelele.

— Sunt la patru mile de noi, spuse el.

— Se îndreaptă tot spre sud? întrebă Corsarul.

— Spre Maracaibo.

— Din nefericire pentru ei. Dă ordin să se vireze la babord ca să barăm calea vasului.

— Şi pe urmă?

— Vei aduce pe punte o sută de bombe de aruncat cu mâna.

— Acţionăm cu pintenul contra spaniolilor?

— Da, dacă e posibil.

— Înseamnă că nu facem prizonieri?

— Nu vreau.

— Dar nava asta poate să aibă la bord bogăţii...

— Am în ţara mea domenii mari şi castele.

— Mă gândeam la oamenii noştri.

— Am aur pentru ei. Virează la bord!

În clipa următoare, *Folgore* vira şi, împinsă de briza dinspre sud-est, se avânta înaintea navei semnalate.

Înainta în întuneric, uşoară ca o pasăre, aproape fără niciun zgomot, ca legendarul vas-fantomă. De-a lungul bordajelor, piraţii, nemişcaţi şi tăcuţi ca nişte statui, pândeau nava inamică, strângând în mâini arme de calibru mare, cu care rareori ratau ţinta, în timp ce tunarii, aplecaţi peste tunuri, suflau peste fitilul aprins, gata să dezlănţuie un uragan de mitralii.

Corsarul Negru şi Morgan nu părăsiseră puntea de comandă. Sprijiniţi de rampă, unul lângă altul, nu-şi luau ochii de la cele două puncte luminoase care străluceau în întuneric la o distanţă de vreo trei mile.

Carmaux, Van Stiller şi negrul, toţi trei pe teuga din faţă, stăteau de vorbă cu glas şoptit, când uitându-se la Corsarul Negru, când privind şi ei spre vasul străin care îşi vedea liniştit de drum.

— Rea noapte pentru oamenii ăia! spuse Carmaux. Tare mi-e teamă că ura pe care o are îl va împinge să nu lase în viaţă niciun spaniol.

— S-ar putea să fie o corabie mare, replică Van Stiller, care măsura cu privirea poziţia ridicată a felinarelor. Şi dacă e o navă de luptă care se alătură escadrei amiralului Toledo...

— Ce dacă! Nu-l sperie ea pe Corsarul Negru. Nicio navă nu e în stare să ne reziste şi l-am auzit pe căpitan vorbind de pinten.

— Mii de tunete! Atacând mereu cu pintenul, *Folgore* poate o dată să-şi avarieze prora.

— Rezistă şi la stânci, dragă prietene.

— Dar şi stâncile pot să fie distruse...

— Sst!

Vocea Corsarului Negru rupse brusc tăcerea care domnea pe vas.

— Oameni la manevră! Ridicaţi velele mici! strigă el.

— O! O! exclamă Carmaux. Dacă sunt ridicate velele mici la bordul lui *Folgore*, înseamnă că spaniolii merg, nu glumă!

— Ţi-am spus, insistă Van Stiller, avem în faţă un vas de linie. Priveşte înălţimea catargelor.

— Cu atât mai bine! Curând va fi foarte cald!

În acel moment, se auzi o voce puternică, pe care vântul o aducea de pe vasul inamic:

— Atenţie ! Navă suspectă la babord!

Pe puntea vasului *Folgore* putea fi văzut Corsarul Negru aplecându-se spre Morgan, vrând parcă să-i vorbească în şoaptă, apoi, brusc, strigă:

— La mine cârma! Bravi marinari, la vânătoare!

Cele două nave se aflau la o distanţă de numai o milă una de alta; şi, pentru că amândouă păreau să se deplaseze cu aceeaşi rapiditate, distanţa rămânea aceeaşi.

După un sfert de oră, pe nava spaniolă — sau cel puţin considerată spaniolă —, piraţii văzură arborada şi puntea luminată de un fulger urmat de o detunătură puternică, al cărei ecou răsună până departe pe valurile întunecate; şi, în apropierea pupei vasului piraţilor, ţâşni o coloană de apă.

Echipajul păstră tăcerea. Un zâmbet dispreţuitor apăru pe buzele căpitanului, care înclină uşor capul, vrând parcă să salute acest prim mesaj de moarte.

Dar iată că, după această lovitură de tun trasă drept ameninţare la adresa vasului suspect care îşi continua urmărirea, marea navă viră la bord, ca şi cum ar fi luat în mod hotărât o altă direcţie.

Corsarul Negru, observând această manevră, murmură iar câteva cuvinte la urechea lui Morgan.

— Să pornesc tirul? întrebă acesta.

— Nu, e încă prea întuneric. Pregăteşte totul pentru abordaj.

— Ai de gând să abordezi, căpitane?

— Cu siguranţă.

Morgan părăsi imediat castelul de la pupă, îl chemă pe şeful echipajului şi, împreună cu el, se deplasă în diferitele puncte ale navei, dând în amănunt ordinele impuse de hotărârea căpitanului, ordine care începură să fie peste tot executate cu o docilitate şi un zel de-a dreptul remarcabile. Marinarii care formau echipajul lui *Folgore* se supuneau orbeşte Corsarului Negru, dar aveau aceeaşi supunere şi teamă faţă de Morgan, pe care toţi îl ştiau inflexibil, curajos ca un leu şi gata de orice.

De origine engleză, se afla de puţin timp în mările americane, unde îşi făcuse repede un nume prin spiritul lui întreprinzător şi energia plină de cutezanţă. Mai întâi, arătase ce poate sub ordinele faimosului pirat Mansfield şi, mai târziu, avea să ajungă în primul rând printre cei mai curajoşi piraţi din Tortuga, cu ocazia celebrei lor expediţii din Panama.

Înzestrat cu o mare robusteţe, cu o forţă prodigioasă, bine făcut, chipeş, cu un suflet mândru şi generos, Morgan ştia, ca şi şeful lui, să se impună prin privirea pătrunzătoare.

Sub conducerea lui, în mai puţin de douăzeci de minute fură ridicate de la un bord la altul al navei, în faţa catargului principal şi în spatele catargului din faţă, două bariere puternice, formate din grinzi şi butoaie pline cu fiare, pentru protejarea dunetei şi a castelului de la proră, în cazul în care inamicul ar fi reuşit să invadeze puntea.

Cincizeci de bombe au fost plasate în spatele grinzilor; în sfârşit, lângă bordaje cu hamacuri împăturite, care aveau să-i adăpostească pe puşcaşi, cângile de abordaj erau pregătite să fie lansate.

După ce sfârşiră cu aceste pregătiri, Morgan puse oamenii să se culce în faţă şi în spate, ca să fie mai puţin vizibili, apoi luă poziţie de observaţie lângă bompres, cu o mână pe mânerul sabiei mari şi cu cealaltă pe mânerul pistolului de la centură.

Vasul inamic se afla acum la doar şaizeci sau optzeci de metri. *Folgore*, care îşi merita pe deplin numele, se pregătea să se năpustească asupra lui, aplicându-i un şoc înfricoşător, irezistibil.

Deşi noaptea era întunecoasă, în acel moment se distingeau foarte bine dimensiunile şi starea generală ale acelei navei care, aşa cum presupusese Van Stiller, era un mare vas de linie, având un aspect foarte impozant cu bordurile lui înalte şi cele trei catarge acoperite cu o velatură amplă şi complexă: adevărată navă de luptă, formidabil înarmată şi cu un echipaj numeros, experimentat şi în stare de o apărare eroică.

Desigur, dintre cei mai curajoşi piraţi din Tortuga, niciunul nu s-ar fi încumetat să o atace, nici chiar cu speranţa sigură de a o învinge, dat fiind că prada era probabil destul de modestă: acei jefuitori ai mărilor preferau să atace vasele cu mărfuri, galioanele încărcate cu comori scoase din minele din Mexic, Yucatan sau Venezuela. Dar nu asta urmărea Corsarul Negru, care nu era deloc tentat de bogăţii.

În acea corabie vedea mai ales un puternic aliat al lui Van Guld, care putea să se aşeze mai târziu în calea acţiunilor sale; şi se pregătea s-o atace ca s-o împiedice să întărească escadra amiralului Toledo sau să apere Maracaibo.

La cinci sute de metri, nava spaniolă, văzându-se urmărită cu încăpăţânare şi neavând nicio îndoială în privinţa intenţiilor sinistre ale Corsarului, îndreptase contra lui a doua canonadă, cu unul dintre cele mai mari tunuri.

De data aceasta, proiectilul, înainte să cadă în mare, trecu printre pânzele înalte ale lui *Folgore*, retezând „catargul papagalului“, făcând să cadă flamura neagră a piratului.

Unul dintre cei doi şefi-tunari, prezenţi pe punte, se întoarse spre Corsar, aflat tot la cârmă.

— Să începem, căpitane? întrebă el.

— Nu încă, răspunse Corsarul.

Răsună a treia detunătură, mai puternică decât celelalte, şi proiectilul, şuierând înspăimântător, străpunse peretele de la pupa vasului, la trei paşi de timonă.

Un zâmbet sardonic încreţi din nou buzele curajosului Corsar, dar nu dădu niciun ordin.

Folgore îşi accelera înaintarea, arătând navei inamice pintenul înalt şi robust, care despica valurile cu un foşnet înăbuşit, părând nerăbdător să facă o spărtură mare în coasta adversarului. Ai fi zis că e o imensă pasăre de pradă, înzestrată cu un cioc de temut.

Vederea acelui vas ameninţător, care părea ivit din adâncurile mării, înaintând fără zgomot şi fără să răspundă la provocări, la bordul căruia nu se zărea nici urmă de echipaj, produse curând un efect sinistru asupra spiritului superstiţios al marinarilor spanioli.

Un vacarm cumplit răsună în întuneric. La bordul vasului inamic se auzeau strigăte de groază şi ordine precipitate. O voce, probabil cea a căpitanului, răsună deodată, acoperind acel tumult:

— Viraţi la babord! Foc de bordaj!

Un zgomot îngrozitor răsună imediat după acest ordin. Multe lumini se iviră în noapte şi cele şapte tunuri de la tribord, precum şi cele două tunuri de vânătoarre de pe punte îşi trimiseră în acelaşi timp proiectilele spre vasul piraţilor. Ghiulelele găuriră pânzele, secţionară frânghiile, intrară în bordaj sau în carena vasului *Folgore*, dar nu-i stăvili elanul.

Ghidat de braţul robust al Corsarului Negru, gonea cu toată viteza spre nava mare, care, graţie unei mişcări fericite de cârmă a pilotului, a fost ferit de o catastrofă îngrozitoare. Abătându-se brusc de la direcţia de înaintare, virând la babord, reuşi să eschiveze, dacă putem spune astfel, lovitura cumplită de pinten.

Folgore, avântat cu impetuozitate, ratând lovitura pe care se aşteptase s-o dea, lovi totuşi cu pupa în pupa vasului inamic, căruia îi distruse bompresul.

— Mii şi mii de tunete! strigă Van Stiller, care, în aşteptarea şocului, îşi ţinuse răsuflarea. Ăştia sunt nişte spanioli care se pot lăuda că au avut baftă!

— Ai dreptate, răspunse Carmaux, pentru că acum două minute n-aş fi dat o pipă de tutun pe toţi oamenii de la bordul acestui mare vas. Îi vedeam ducându-se la fundul golfului.

— Crezi că vom încerca repetarea manevrei?

— Poate. Dar spaniolii, avertizaţi acum, vor avea grijă să nu mai stea cu flancul spre pintenul nostru.

— Da, şi, între timp, ne vor bombarda de zor. Cred că, în plină zi, salvele lor ne-ar fi putut fi fatale şi...

— Tăcere!

— Ce s-a întâmplat?

Corsarul Negru duse la gură o portavoce şi strigă:

— Pregătiţi de virare!

— Ce! exclamă Van Stiller. Dă înapoi!

— Mii şi mii de tunete! izbucni şi Carmaux. Nu, nu va părăsi astfel înfruntarea.

— Şi nu mi se pare deloc că spaniolii vor să o ia la sănătoasa.

Era adevărat. Vasul mare, în loc să-şi continue cursa, se oprise, se poziţionase oblic faţă de vânt, ca şi cum ar fi vrut să accepte lupta.

Vira lent la bord, ca să vină cu prora spre ei şi să evite asaltul.

Folgore însă, în loc să se repeadă iar asupra adversarului, descria în jurul lui un cerc mare, ca să iasă din bătaia artileriei.

— Înţeleg, spuse Carmaux. Căpitanul vrea să aştepte zorii înainte să dea lupta şi să treacă la abordaj.

— Da, ca să-i împiedice pe spanioli să-şi continue drumul spre Maracaibo, confirmă şi Van Stiller.

— Mai mult ca sigur. Dragă prietene, să ne pregătim de o luptă grea. Şi, aşa cum e obiceiul între piraţi, dacă mi se va întâmpla să fiu despicat în două de o ghiulea sau să fiu ucis pe puntea inamicului, te numesc moştenitorul modestei mele avuţii.

— Care? întrebă Van Stiller, râzând.

— Două smaralde, fiecare valorând cel puţin cinci sute de piaştri, cusute în căptuşeala tunicii, răspunse Carmaux.

— Destul ca să mă distrez pe cinste o săptămână încheiată în Tortuga. Te fac şi eu pe tine moştenitorul meu, dar te avertizez că n-am decât trei dubloni cusuţi în centură.

— De ajuns ca să golesc cu mare plăcere şase sticle cu vin de Spania, dragă prietene.

— Mulţumesc, Carmaux. Acum sunt liniştit şi pot să aştept moartea cu seninătate.

Între timp, *Folgore* îşi continua la distanţă deplasarea în jurul vasului mare, care, menţinându-se în observaţie, manevra în mod constant astfel încât să-i stea celuilalt în faţă, dar fără să mai folosească artileria.

Corsarul Negru nu plecase de la cârma corabiei. Ochii lui, care păreau că deveniseră luminoşi ca ai sălbăticiunilor nocturne, nu se dezlipeau de vasul spaniol, ca şi cum ar fi încercat să prindă momentul în care o mişcare greşită i-ar fi permis să acţioneze cu pintenul de temut.

Echipajul îl privea cu un fel de spaimă superstiţioasă. Acel om care mânuia nava ca şi cum i-ar fi dat sufletul lui, făcând-o să se rotească în jurul prăzii aproape fără să schimbe poziţia pânzelor, acel om întunecat la

înfăţişare, cu nemişcarea lui, stârnea un fel de groază în rândul acelor corsari împătimiţi.

Restul nopţii, vasul corsarilor continuă să se mişte în jurul marelui vas spaniol, fără să răspundă celor câtorva lovituri de tun, care, de altfel, nu-i pricinuiră nicio pagubă.

Când stelele începură să pălească şi prima geană de lumină se reflectă în apele golfului, vocea Corsarului Negru se auzi din nou:

— Oameni ai mării, prieteni, fiecare să se afle la postul lui de luptă. Ridicaţi steagul!

În acel moment, *Folgore* nu se mai învârtea în jurul vasului de linie, ci se îndrepta direct spre el.

Marele steag negru al Corsarului fusese ridicat şi fâlfâia în vârful catargului, acolo de unde nimeni nu-l putea lua, ceea ce însemna: „Victorie cu orice preţ sau moarte fără a ceda!“

Artileriştii de pe punte îşi îndreptaseră tunurile de vânătoare spre ţintă, în timp ce piraţii, înşiraţi de-a lungul bordajului, îşi vârâseră puştile prin găurile hamacurilor, gata să deschidă focul asupra vasului inamic.

După ce văzu că toţi erau pregătiţi, Corsarul strigă:

— Oameni ai mării, nimic nu ne mai reţine! Trăiască piraţii!

La bordul navei corsarilor răsunară trei rânduri de urale puternice, însoţite de detunătura celor două tunuri de vânătoare.

Nava cea mare pornise şi ea înspre piraţi. Probabil că la bordul ei se aflau oameni curajoşi şi hotărâţi, pentru că, în mod obişnuit, vasele spaniole, chiar şi cele de mari dimensiuni, evită pe cât posibil să intre în luptă cu ucigaşii din Tortuga, ştiind din experienţă de ce sunt în stare adversarii lor. Înainta, tunurile trăgeau salve simultane, când cu tunurile de la tribord, când cu cele de la babord, învăluindu-se astfel în fum şi foc.

Era un vas mare cu trei punţi, cu catarge impozante, înzestrat cu paisprezece guri de foc, probabil detaşat din escadra amiralului Toledo pentru vreo misiune specială.

În castelul de la pupă, putea fi văzut comandantul în uniformă de gală, cu sabia în mână, înconjurat de locotenenţii săi, iar pe punte, stăteau mulţi marinari, toţi bine înarmaţi. În vârful catargului principal, fâlfâia steagul spaniol.

Vasul piraţilor, deşi mult mai mic, nu se lăsa intimidat de ploaia de proiectile care cădea peste el. Îşi sporea viteza, răspunzând cum putea mai bine cu tunurile lui de vânătoare, aşteptând un moment mai potrivit să

folosească cele douăsprezece tunuri de la babord. Proiectilele spaniole, pătrunzându-i în flancuri, lăsau găuri în rândul piraţilor; dar nu dădea înapoi, nu ezita să încerce abordajul.

La două sute de metri, puşcaşii au venit în ajutorul tunurilor de pe puntea superioară: acest foc trebuia să fie de-a dreptul ucigaş pentru spanioli, pentru că, după cum am spus, mulţi piraţi, care fuseseră înainte vânători de boi sălbatici, erau trăgători foarte pricepuţi, ratând rareori ţinta. Gloanţele archebuzelor lor mari, ţintite cu abilitate, erau mult mai redutabile decât ghiulelele vasului mare. De aceea, de la primele salve, printre marinari au început să cadă mulţi oameni, artilerişti şi ofiţeri spanioli. În scurt timp, puntea marelui vas a devenit într-un fel pustie; comandantul fusese lovit în mijlocul locotenenţilor lui.

La drept vorbind, rămăseseră oamenii din interior, mai numeroşi decât cei de afară. Victoria definitivă nu fusese câştigată încă.

Când cele două corăbii ajunseră la doar treizeci de paşi una de cealaltă, amândouă virară brusc la bord. Vocea Corsarului răsună din nou, prin vacarmul artileriei, comandând o manevră în urma căreia trinchetul din vârful prorei lui *Folgore* se încurcă în pânzele şi în hobanele marelui vas.

După executarea acestei mişcări, cele două corăbii erau într-un fel legate una de alta. Corsarul părăsi repede puntea unde stătuse până atunci, se avântă cu sabia într-o mână şi pistolul în alta şi strigă:

— La abordaj! La abordaj!

XI
DUCESA FLAMANDĂ

Văzându-şi comandantul şi pe secundul lui alergând la abordajul vasului, care nu se mai putea desprinde de corabia inamică, piraţii se năpustiră cu toţii în urma lor.

Aruncaseră puştile, inutile într-o luptă corp la corp, şi, înarmaţi cu săbii de abordaj şi pistoale, se avântaseră la luptă, strigând cât îi ţinea gura, ca să-i terorizeze pe spanioli.

Cângile fuseseră aruncate, ca să lege şi mai strâns cele două corăbii. De altfel, de la primul contact, câţiva piraţi, care stăteau căţăraţi pe catargul de la proră, îşi dăduseră drumul pe frânghii şi aterizaseră pe puntea vasului spaniol. Iar acolo, fuseseră nevoiţi să facă faţă unei rezistenţe la care poate că nu se aşteptau. Din tambuchiuri ieşea o mulţime de soldaţi furioşi şi bine înarmaţi. Erau cel puţin o sută şi, îndrumaţi de câţiva ofiţeri şi şefi artilerişti, se răspândiră cât ai clipi pe punte, în castelul din faţă şi din spate, ca să-i atace cu impetuozitate pe asediatori, în timp ce focul tunurilor de vânătoare trimitea spre corabia piraţilor o trombă de mitralii.

Corsarul Negru, sărind cu agilitate peste bordaje, aflate unul lângă altul, se avântă pe puntea marelui vas, strigând:

— La mine, piraţi!

În urma lui venea Morgan, iar după ei, se năpusteau oamenii lor, în timp ce gabierii se căţărau pe hobane, ca să arunce de acolo grenade peste marinarii spanioli.

Lupta deveni cumplită, înspăimântătoare. Corsarul Negru se văzu obligat să renunţe de trei ori la atacul teugei din spate, unde se aflau vreo şaizeci de soldaţi, care trăgeau asupra punţii cu tunuri de vânătoare, fiind respins de trei ori. La rândul lui, Morgan nu reuşise să pună stăpânire pe castelul de la proră.

Adversarii luptau cu aceeaşi furie. Spaniolii, decimaţi de tirul archebuzelor, respinseseră cu mari pierderi atacurile viguroase ale piraţilor.

Curând, se pomeniră în inferioritate ca număr; dar luptau cu aceeaşi rezistenţă eroică, hotărâţi în mod evident mai curând să piară decât să se predea. În pofida pierderilor cumplite din rândul lor, provocate de bombe, ţineau piept în continuare atacatorilor. Morţii şi răniţii zăceau în număr mare pe punţile pe care încă le mai ocupau, iar marele steag al Spaniei, cu crucea flamandă, continua să fluture maiestuos în vârful catargului principal în primele raze ale soarelui. Stindarul părea că susţine curajul soldaţilor spanioli.

Dar trebuia să se sfârşească. Devenind feroce din cauza îndârjirii adversarilor, piraţii atacară din nou, îndemnaţi de şefii lor, care luptau în primele rânduri. De altfel, unii dintre ei urcară pe hobane şi, ajungând la vergi, îi atacară mai în siguranţă pe ultimii apărători ai nefericitului vas.

Corsarul Negru, care îşi aruncase spada şi avea în mână o sabie lungă, sări peste o grămadă de cadavre şi se aruncă în mijlocul luptătorilor. Arma lui şuiera ca un şarpe, lovind, îndepărtând lamele care încercau să-l atingă. Nimeni nu putea să reziste loviturilor lui viguroase, nimeni nu putea să pareze. În faţa lui se făcu gol.

În acel moment, Morgan, împreună cu un grup de piraţi, după reducerea la tăcere a spaniolilor de la proră, se pregătea să-i extermine pe cei câţiva supravieţuitori care, retraşi în castelul din spate, se încăpăţânau să apere steagul ce fâlfâia la pupa navei.

— Moarte tuturor! răcni secundul.

Dar căpitanul strigă:

— Camarazi, opriţi-vă! Corsarul Negru ştie să învingă, dar nu asasinează.

Aceste cuvinte tăiară elanul piraţilor; armele, gata să lovească, se lăsară în jos.

Atunci, Corsarul Negru se apropie de spaniolii împinşi lângă timonă.

— Predaţi-vă şi vă cruţ viaţa, le spuse el.

Unul dintre ofiţerii de manevră, singurul dintre şefii supravieţuitorilor, aruncă sabia plină de sânge şi răspunse:

— Ne-aţi învins. Faceţi ce vreţi cu noi.

— Ia-ţi înapoi arma, îi ceru Corsarul. Cei care ştiu să apere cu atâta ardoare drapelul ţării lor îndepărtate se bucură de toată stima mea.

Din echipajul numeros al vasului de linie mai rămăseseră doar optsprezece oameni, aproape toţi răniţi.

— Morgan, lasă la apă şalupa mare, cu provizii pentru vreo zece zile, porunci Corsarul.

— Ce! exclamă secundul, cu regret. Vrei să-i eliberezi?

— Da, drept omagiu adus comportării lor curajoase.

Ofiţerul spaniol, auzind aceste cuvinte, făcu un pas înainte şi spuse:

— Mulţumesc, comandante. Nu vom uita niciodată generozitatea Corsarului Negru.

— Foarte bine. Acum vreau să-mi spuneţi de unde vine vasul vostru.

— De la Veracruz.

— Şi încotro se îndrepta?

— Spre Maracaibo.

— Guvernatorul din Maracaibo vă aştepta? întrebă Corsarul, încruntat.

— Nu ştiu. Doar căpitanul nostru ar fi putut să-ţi spună. Dar a fost ucis printre primii.

— Ai dreptate. Din ce escadră făceaţi parte?

— Escadra amiralului Toledo.

— Nava are vreo încărcătură?

— Praf de puşcă şi ghiulele.

— Plecaţi. Sunteţi liberi.

Ofiţerul spaniol păru atunci stânjenit.

— Vrei să spui ceva? îl întrebă Corsarul.

— Comandante, mai sunt şi alte persoane la bord.

— Prizonieri?

— Nu, nişte doamne cu servitorii lor.

— Unde sunt?

— În careul de la pupă.

— Cine sunt?

— Căpitanul nu ne-a spus. Dar cred că printre ele e una de rang foarte mare.

— A!

— Cred că o ducesă.

— O ducesă la bordul acestei nave de război? se miră Corsarul. De unde aţi luat-o?

— De la Veracruz.

— Bine. Va veni cu noi în insula Tortuga. Dacă vrea să fie eliberată, va plăti răscumpărarea pe care o va fixa echipajul meu. Acum plecaţi şi vă urez să ajungeţi cu bine pe coastă.

— Mulţumesc, comandante.

În barca mare urcară curând ofiţerul şi ceilalţi soldaţi spanioli, în timp ce steagul Corsarului Negru, salutat de două bubuituri de tun, înlocuia la pupă şi în vârful catargului stindardul spaniol.

Corsarul Negru urcă în castelul de la proră, de unde privi cum ambarcaţiunea se îndrepta spre Maracaibo şi, după ce ajunse la o distanţă mare, coborî şi murmură:

— Aceşti oameni sunt în serviciul trădătorului.

Echipajul era atunci ocupat cu transportarea răniţilor la infirmeria de la bord şi cu înfăşuratul morţilor în pânză, ca să fie aruncaţi în mare.

Căpitanul îi făcu semn lui Morgan să vină la el.

— Spune-le oamenilor mei că le las lor ce mi-ar fi revenit din vânzarea acestui vas.

— Gândeşte-te bine, căpitane, răspunse locotenentul, mirat. Vasul ăsta face mii de piaştri.

— Ce-mi pasă mie de piaştri! replică dispreţuitor Corsarul. Lupt din motive personale, nu ca să mă îmbogăţesc. De altfel, mi-am şi luat câştigul din această acţiune.

— Cum aşa, căpitane?

— Aceşti optsprezece oameni, pe care i-aş fi putut face prizonieri şi i-aş fi dus în Tortuga, cu siguranţă că ar fi plătit cu toţii ca să-şi recapete libertatea.

— O! Pe amărâţii ăia de marinari n-ai fi putut să iei cine ştie ce. Cel mult câteva sute de piaştri.

— Îmi e de ajuns. Spune oamenilor să fixeze răscumpărarea pentru ducesa care se află la bord. Guvernatorul din Veracruz sau cel din Maracaibo va plăti mai mult ca sigur.

— Oamenii noştri, răspunse Morgan, sunt tare iubitori de bani. Dar şi mai mult ţin la căpitanul lor, aşa că îţi vor ceda din toată inima aceşti prizonieri.

— Vom vedea! răspunse Corsarul, dând din umeri.

Şi, în timp ce se îndrepta spre pupă, poarta careului se deschise, lăsând să iasă o tânără îmbrăcată cu haine scumpe, urmată de două doamne şi doi paji.

Era frumoasă, înaltă şi zveltă. Tenul era alb şi uşor trandafiriu, specific tinerilor din ţările septentrionale, îndeosebi celor de rasă anglo-saxonă sau daneză.

Avea un păr lung şi de un blond palid, mai curând cu reflexe argintii decât aurii, care îi cădea pe umeri, formând cozi lungi legate cu o panglică lată de culoare albastră. Ochii frumoşi, de o culoare deschisă greu de precizat, cu sclipiri de oţel maroniu, aveau deasupra sprâncene foarte negre, în loc să fie blonde, ca părul. Tânăra purta o rochie elegantă din mătase azurie şi, după moda timpului, un guler mare de dantelă albă, dar foarte simplu, fără broderii cu fir de aur sau argint. Totuşi, avea la gât câteva rânduri de perle, care probabil că valorau mii de piaştri, iar la urechi, două smaralde superbe, pietre foarte scumpe.

Cele două doamne sau cameriste, care veneau în urma ei, erau însă mulatre, cu tenul maroniu, iar pajii erau din aceeaşi rasă.

Tânăra, văzând puntea plină de morţi, de răniţi, de arme sfărâmate şi de sânge, făcu un pas înapoi, ca şi cum ar fi dorit să se întoarcă, ca să nu mai vadă acel spectacol oribil. Dar îl zări pe Corsar, care stătea nemişcat la o oarecare distanţă.

— Ce s-a întâmplat, domnule? îl întrebă ea.

— Ar trebui să înţelegeţi, domnişoară, răspunse şeful piraţilor. O bătălie îndârjită, care s-a sfârşit rău pentru spanioli.

— Cine sunteţi? vru să ştie ea atunci.

Corsarul aruncă sabia plină de sânge pe care încă o mai avea în mână şi îşi scoase pălăria.

— Sunt, domnişoară, un gentleman de dincolo de mare, răspunse el pe un ton plin de curtoazie.

— Tot nu mi-aţi spus cine sunteţi, insistă ea pe un ton mai calm.

— Atunci, voi adăuga că sunt cavalerul Emilio di Roccabruna, senior de Valpenta şi de Ventimiglia, din ducatul de Savoia. Dar aici port alt nume.

— Care?

— Mi se spune Corsarul Negru.

Auzind aceste cuvinte, tânăra păli la faţă.

— Corsarul Negru! repetă ea, privindu-l stupefiată. Acel pirat cumplit, duşmanul înverşunat al spaniolilor!

— Cred că vă înşelaţi, domnişoară. Se poate foarte bine să lupt contra spaniolilor, dar n-am niciun motiv să-i urăsc, şi am dovedit-o mai adineauri cruţând viaţa ultimilor supravieţuitori ai acestei lupte. Vedeţi punctul acela negru de la orizont? E o barcă cu optsprezece marinari spanioli, pe care i-am lăsat să plece, chiar dacă, după legile războiului, aş fi putut să-i omor sau, cel puţin, să-i fac prizonieri.

— Asta înseamnă că mint cei care spun că sunteţi cel mai crud şi mai barbar dintre toţi piraţii din Tortuga?

— S-ar putea, răspunse Corsarul.

— Şi ce veţi face cu mine, cavalere?

— Înainte de a vă răspunde, domnişoară, daţi-mi voie să vă pun o întrebare. Sunteţi...?

— Flamandă?

— Ducesă, după cum mi s-a spus?

— Da, răspunse tânăra, evident deranjată, ca şi cum nu i-ar fi fost pe plac că cel din faţa ei îi cunoştea rangul înalt.

— Pot să vă cer să-mi spuneţi numele?

— Chiar e necesar să vi-l spun?

— Da, dacă ţineţi să vă câştigaţi libertatea.

— Libertatea!... Da, da, adevărat! Uitasem că sunt prizonieră.

— Nu, nu a mea, domnişoară, ci a piraţilor. Dacă ar fi după mine, v-aş pune imediat la dispoziţie cea mai bună ambarcaţiune a mea cu cei mai fideli marinari, care v-ar duce în cel mai apropiat port. Dar nu pot încălca legea „fraţilor de pe coastă“.

— Foarte mulţumesc! spuse ea, zâmbind fermecător. Mi se pare ciudat că un gentilom dintre ducii de Savoia a devenit un hoţ de mare.

— Hoţ de mare! repetă Corsarul, încruntându-se. Cuvântul e cam dur pentru un pirat. Dar mulţi dintre ei sunt doar nişte răzbunători. De exemplu, Montbars, care a fost poreclit Exterminatorul, lupta doar ca să-i răzbune pe bieţii indieni, victimele nesăţioasei avidităţi a spaniolilor. Poate că, într-o zi, vei afla, domnişoară, din ce motive un gentilom ca mine a ajuns să navigheze cu tovarăşii lui în apele unui mare golf american. Dar încă nu mi-aţi spus numele.

— Honorata Willermann, ducesă de Weltendrem.

— Foarte bine, domnişoară. Întoarceţi-vă în cabină. Avem aici de îndeplinit unele treburi triste, să-i dăm mării pe eroii căzuţi în luptă, dar diseară vă aştept să luăm cina la bordul corabiei mele.

— Mulţumesc, cavalere, spuse ea, întinzând piratului o mână mică şi albă, cu degete subţiri, care păreau ale unui copil.

Apoi, după ce se înclină uşor, se întoarse spre scara careului, dar, când să coboare, văzând că piratul rămăsese nemişcat cu pălăria în mână, îi zâmbi graţios şi dispăru.

Corsarul, care se încruntase din nou, rămase câteva clipe cu ochii la uşa pe care dispăruse tânăra, şi ai fi zis că ceva îl tulbura. Apoi, brusc, scuturând capul, îşi alungă parcă gândurile obsedante şi exclamă:

— Smintit!

XII
UN OM CIUDAT

Lupta cumplită care avusese loc între corabia corsarilor şi marele vas de linie se încheiase cu pierderi mari de ambele părţi. Mai bine de două sute de cadavre zăceau pe punte şi în castelele de la prora şi de la pupa navei capturate, unii ucişi de bombele aruncate de gabieri din înălţimea vergilor, alţii căzuţi de gloanţele archebuzelor sau de mitraliile tunurilor, sau lichidaţi în luptă de arme albe.

O sută şaizeci de oameni făceau parte din echipajul spaniol şi vreo patruzeci dintre piraţi; şi mai erau şi vreo treizeci de răniţi, transportaţi la infirmeria de pe *Folgore*.

Artileria provocase pagube ambelor vase. Totuşi, *Folgore*, datorită rapidităţii atacului şi a manevrelor, se alesese cu câteva avarii la bordaj, distrugerea câtorva vergi şi frânghii, care aveau să fie înlocuite cu uşurinţă, fiind aprovizionat cu materiale de schimb. Dar vasul cel mare fusese atât de grav atins, încât aproape că nu mai putea să navigheze. O ghiulea îi rupsese cârma; catargul cel mare, lovit la bază, stătea să cadă sub greutatea pânzelor, iar al doilea catarg îşi pierduse vergile.

Era o navă mare şi frumoasă, care, după ce va fi reparată, se va vinde cu atât mai scump la Tortuga, cu cât avea multe guri de foc şi multe muniţii: lucruri foarte căutate de piraţi, care duceau deseori lipsă de ele.

Corsarul Negru, după ce constată starea celor două vase, comandă la început ridicarea morţilor şi trecerea grabnică la reparaţiile cele mai urgente. Intenţiona să părăsească imediat acele locuri, prea apropiate de Maracaibo, unde risca să fie atacat de escadra amiralului Toledo.

Ridicarea cadavrelor se desfăşură rapid. Înfăşurate câte două într-o pânză de hamac, cu greutăţi la picioare, toate au fost aruncate în adâncuri, după ce li s-au luat toate obiectele de oarecare valoare aflate asupra lor, pentru că nu puteau fi de niciun folos peştilor, cum spunea în glumă Carmaux prietenului său Van Stiller, care scăpaseră amândoi cu viaţă.

După terminarea acestei munci lugubre, echipajul, sub conducerea şefilor, curăţă punţile, spălă cu apă sângele şi trecu la înlocuirea greementului deteriorat de proiectile.

Cu toţii constatară că era necesară doborârea catargului mare al vasului spaniol, întărirea celuilalt şi, negăsind în magazia dulgherului o cârmă de schimb, instalară la pupă, în locul ei, o vâslă foarte lungă şi foarte solidă.

Totuşi, aşa cum era, vasul mare nu părea în stare să navigheze uşor de unul singur, aşa că se luă hotărârea să fie tras de *Folgore*. De altfel, Corsarul nu voia să renunţe la o parte din echipaj, care ar fi fost necesară pentru manevrarea celeilalte corăbii.

Un cablu gros a fost fixat la pupa vasului *Folgore* şi legat de prora celui spaniol. Spre sfârşitul zilei, Corsarul ordonă să se pornească spre nord, ca să ajungă neîntârziat în siguranţă la Tortuga cu captura lui.

După ce transmise ultimele instrucţiuni pentru noapte, recomandând dublarea oamenilor de pază (îi era teamă ca nu cumva canonada furioasă din cursul dimineţii să fi fost auzită de pe coastă, aflată în apropiere), căpitanul îi dădu ordin lui Carmaux şi negrului să meargă la bordul vasului spaniol ca s-o aducă pe ducesă.

Şi, în timp ce ambarcaţiunea în care se aflau cei doi se îndrepta spre nava remorcată, Corsarul se plimba cu paşi mari pe punte, ca şi cum ar fi fost stăpânit de o agitaţie puternică şi o preocupare profundă.

Contrar obişnuitei sale concentrări pline de răceală, părea neliniştit, nervos. Se opri brusc, parcă din cauza unui gând care îi trecuse prin minte, se apropie de Morgan, aflat la proră, vrând să stea de vorbă cu el, dar îi întoarse spatele şi porni în cealaltă direcţie.

Urcă de trei ori în castelul de la pupă, ca să privească nerăbdător vasul spaniol, şi de trei ori se depărtă rapid, cu ochii ficşi la luna care se ridica atunci la orizont, argintând faţa mării.

Când simţi şocul lin al bărcii care abordase, se grăbi să se posteze în capătul de sus al scării coborâte de marinarii de la babord.

Apoi, o zări pe tânăra ducesă urcând, uşoară ca o pasăre. Îmbrăcată în aceleaşi haine ca dimineaţă, avea acum pe cap o broboadă mare, din mătase pestriţă, brodată cu fir de aur şi împodobită cu franjuri, ca un *serape* mexican.

Corsarul o aştepta cu pălăria în mână, ţinându-şi stânga sprijinită de garda unei săbii lungi.

— Mulţumesc, domnişoară, pentru că aţi binevoit să veniţi la bordul vasului meu, îi spuse el.

— Eu trebuie să vă mulţumesc, cavalere, pentru această primire, răspunse ea, înclinându-se graţios. Nu uitaţi că sunt prizonieră.

— Hoţii de mare cunosc şi ei galanteria, domnişoară, replică el, cu o fărâmă de ironie în glas.

— Încă îmi mai purtaţi pică pentru vorba care mi-a scăpat dimineaţă?

Corsarul, fără să răspundă la întrebare, o invită cu un gest să-l urmeze.

— Cavalere, vă e oare cu supărare dacă am luat-o cu mine pe una dintre cameriste? îl întrebă ea atunci.

— Nu, domnişoară, chiar mă gândeam că le veţi lua pe amândouă, răspunse Corsarul, care, oferindu-i cu amabilitate braţul, o conduse spre spatele corabiei şi o pofti să intre în salonul careului.

Acea mică încăpere, aflată sub castelul de la pupă la nivelului punţii, era mobilată cu un lux care părea să o surprindă pe ducesă, deşi, probabil, era obişnuită cu o existenţă fastuoasă. Înţelese astfel că gentilomul, devenit aventurier al mărilor, nu renunţase la confortul elegant în care fusese crescut.

Pereţii acelui salon erau acoperiţi cu mătase albastră tivită cu fir de aur şi împodobiţi cu oglinzi de Veneţia; parchetul era ascuns de un covor gros oriental; iar ferestrele care dădeau spre mare, despărţite de două coloane mici din ahon, erau acoperite de perdele fine de muselină.

În colţuri se puteau vedea bufete pline de argintărie; în mijloc, masa era frumos aranjată, având în jur jilţuri tapiţate cu catifea albastră.

Două lămpi mari şi cizelate artistic din argint, suspendate, luminau acel salon, făcând să scânteieze oglinzile şi panoplia de arme de deasupra uşii.

Corsarul o invită pe tânără şi pe mulatra care o însoţea să ia loc; apoi, se aşeză în faţa lor, iar negrul Moko începu să-i servească în farfurii de argint, purtând gravat blazonul familiei căpitanului, o stâncă cu patru vulturi deasupra.

Cina, al cărei meniu era format în principal din diferite feluri de peşte, preparat cu multă pricepere de bucătarul de la bord, carne conservată, fructe tropicale, cel mai bun vin de Spania şi Italia, se termină fără ca gazda să fi rostit vreo vorbă şi fără ca tânăra flamandă să îndrăznească să-l deranjeze, deoarece părea foarte absorbit în gânduri.

Totuşi, după ce, potrivit modei spaniole, la masă a fost adusă ciocolata în ceşti mici de porţelan, căpitanul hotărî să rupă tăcerea oarecum lugubră care domnise până atunci:

— Îmi cer iertare, domnişoară, dacă în cursul acestei mese am fost un companion trist. Dar, când se face noapte, sunt cuprins de o tristeţe sumbră; mă aflu atunci sub influenţa unor gânduri care mă duc ori în adâncurile marelui golf, ori pe ţărmurile înceţoşate scăldate de Marea Nordului. Atunci sunt copleşit de multe amintiri.

— Cum! exclamă tânăra, privindu-l pe pirat. Cel mai brav, cel mai curajos dintre corsari, spaima mărilor; cel care cu o simplă corabie cucereşte cele mai mari vase, care comandă trupe întregi de oameni dispuse să moară pentru el, cel care are cu siguranţă mari bogăţii, e cuprins de o astfel de tristeţe?

— Priviţi la hainele pe care le port, ducesă, şi gândiţi-vă la numele meu de pirat. Nu sunt amândouă funebre?

— Adevărat. Hainele sunt negre ca noaptea, iar numele te înspăimântă. La Veracruz, unde am petrecut câteva luni la marchiza de Heredjas, am auzit că aţi făptuit tot felul de lucruri care te fac să te treacă fiorii.

— Care, domnişoară? întrebă Corsarul ironic, în timp ce privirea lui amuzată se oprea asupra ochilor tinerei flamande, ca şi cum ar fi încercat să-i citească în suflet.

— Am auzit că vestitul Corsar Negru a traversat Atlanticul cu doi dintre fraţii lui, unul purtând haine verzi, altul haine roşii, ca să săvârşească împreună un act de răzbunare.

— Aha! exclamă Corsarul, încruntându-se.

— Se spune despre el că e un om veşnic tăcut, căruia, când furtuna face ravagii în Marea Antilelor, lui îi place să braveze; şi că putea să înfrunte astfel elementele dezlănţuite pentru că era protejat de spiritele infernale.

— Şi? întrebă piratul, cu un fel de amărăciune în glas.

— Şi că cei doi fraţi fiind prinşi şi spânzuraţi de omul care vă este cel mai aprig duşman...

Tânăra, în loc să continue, se opri, privindu-l pe corsar speriată.

— De ce v-aţi întrerupt? Continuaţi.

— Nu îndrăznesc.

— Vă e frică de mine?

— Nu, dar...

Apoi întrebă imediat:

— Chiar puteţi să invocaţi spiritele morţilor?

În acel moment, se auzi un şoc înăbuşit în coca navei, provocat de un val puternic, al cărui zgomot se repercută până în adâncurile calei, în timp ce crestele înspumate ajungeau până în dreptul ferestrei.

Corsarul, a cărui paloare devenise sinistră, se ridică brusc. Se uită mai întâi la tânăra ducesă, apoi se apropie de una dintre ferestre, o deschise şi se aplecă în afară.

Marea liniştită scânteia sub razele albicioase ale lunii. Briza uşoară care umfla pânzele corabiei forma pe suprafaţa strălucitoare doar cute mici. Şi totuşi, de-a lungul flancului de la babord se rostogolea cu zgomot un val mare, pe care l-ai fi putut crede ridicat brusc de o forţă misterioasă.

Corsarul Negru, cu braţele încrucişate, cum îi era obiceiul, privea marea fără să facă nicio mişcare, fără să rostească niciun cuvânt. Ai fi zis că încerca să pătrundă cu gândul până în străfundurile oceanului.

Ducesa se apropiase pe nesimţite de el; pe faţa ei se zugrăvea o spaimă superstiţioasă.

— La ce vă uitaţi, cavalere? întrebă ea, cu o voce timidă.

Şi, văzând că el, nemişcat, părea a nu fi auzit-o, repetă:

— La ce vă gândiţi?

De data asta Corsarul răspunse, dar fără să se uite la ea:

— Mă întrebam, dacă e posibil ca morţii aruncaţi în adâncul oceanului să-şi părăsească hăurile unde se odihnesc ca să iasă să se arate celor vii, spuse el, cu o voce lugubră.

Tânăra se înfioră.

— Despre ce morţi vorbiţi? întrebă ea, după câteva clipe de tăcere.

— Despre cei care aşteaptă ca moartea lor să fie răzbunată.

— Fraţii...

— Da... poate..., răspunse el încetişor.

Apoi se apropie de masă şi îşi umplu paharul cu vin alb.

— Noroc, domnişoară! spuse el, cu un zâmbet forţat, care contrasta cu chipul trist. S-a făcut de mult noapte; e timpul să vă întoarceţi la bordul celuilalt vas.

— Noaptea e calmă, cavalere, şi nicio primejdie nu ameninţă ambarcaţiunea cu care voi pleca, spuse ea.

— Vreţi să mai rămâneţi în compania mea? întrebă el.

— Dacă asta nu vă supără.

— Sigur că nu, domnişoară, pentru că noi, piraţii, nu avem deseori prilejuri atât de plăcute. Dar, dacă nu mă înşel, nu trista mea companie poate să vă reţină. Poate un alt motiv?

— Da, poate.

— Vorbiţi, domnişoară. De altfel, simt că veţi reuşi să-mi alungaţi gândurile negre.

— Spuneţi-mi, cavalere, e adevărat că v-aţi părăsit ţara ca să vă răzbunaţi?

— Da, şi nu voi avea nici pace, nici odihnă pe uscat sau pe mare până nu-mi voi îndeplini jurământul.

— Atât de mare e ura faţă de acest om?

— Atât de mare, încât, ca să reuşesc să-l omor, îmi voi da şi ultima picătură de sânge.

— Ce-a putut să vă facă?

— Mi-a distrus familia, domnişoară. De aceea, în una dintre aceste nopţi, am reînnoit un jurământ cumplit, pe care îl voi respecta, chiar dacă pentru asta ar trebui străbat toată lumea şi să cobor până în măruntaiele pământului ca să-mi nimicesc duşmanul şi tot ce poartă numele lui.

— Acest om se află în America?

— În oraşul marelui golf.

— Numele lui..., continuă ea, cu o puternică nelinişte în glas. I-aş putea afla numele?

Corsarul o privi în ochi şi spuse pe un ton hotărât:

— Nu face parte din lumea piraţilor şi poate că ar fi periculos să vi-l spun.

— A! exclamă ea, decepţionată.

Corsarul dădu din cap, vrând parcă să alunge un gând supărător; apoi, plimbându-se prin salon, spuse:

— E târziu, domnişoară, trebuie să plecaţi.

Apoi, se adresă negrului care stătea nemişcat lângă uşă:

— Barca e pregătită?

— Da, căpitane, răspunse africanul.

— Cine e la vâsle?

— Fratele alb şi amicul lui.

— Haideţi, domnişoară, îi spuse el tinerei ducese, care îşi pusese din nou broboada pe cap.

Corsarul îi oferi braţul şi, fără să mai rostească o vorbă, o conduse pe punte.

— Rămas-bun, domnişoară, îi spuse el.

Ea îi întinse mâna, pe care Corsarul o atinse cu respect.

— Mulţumesc pentru ospitalitate, cavalere.

El se înclină în tăcere şi i-i arătă pe Carmaux şi Van Stiller, care o aşteptau în capătul de jos al scării.

După ce coborî cu mulatra, tânăra ducesă ridică încet capul şi îl zări pe Corsar care, aplecat peste bordaj, o urmărea cu privirea. Se aşeză împreună cu mulatra în partea din spate a bărcii, în timp ce Carmaux şi Van Stiller se pregăteau să vâslească.

Mica ambarcaţiune ajunse foarte repede la marele vas, care se deplasa încet în spatele lui *Folgore*.

Ajunsă la bord, tânăra ducesă, în loc să se ducă în cabină, urcă în castelul de la proră şi privi cu atenţie spre corabia piraţilor.

În lumina lunii, tânăra putu să vadă la pupă, lângă timonă, silueta întunecată a Corsarului, cu pana lungă de la pălărie legănându-se uşor în bătaia brizei nocturne.

Stătea acolo nemişcat, în picioare pe bordaj, cu mâna stângă sprijinită pe garda temutei sale săbii şi dreapta lipită de piept, cu ochii la vasul spaniol.

— Uite, el e! îi spuse ea încetişor cameristei. El e funebrul cavaler de dincolo de mare! Un om ciudat!

XIII
FASCINAŢII

Folgore se deplasa spre nord, ca să ajungă la Santo Domingo, să intre în trecătoarea largă care despărţea insula de Cuba şi să ajungă în Tortuga. Împinsă de o briză uşoară şi împiedicată în înaintarea sa de curentul ecuatorial sau Gulf Stream, care traversează Marea Antilelor, şi de obligaţia de a remorca vasul spaniol, corabia piraţilor avansa destul de încet.

Din fericire, vremea era în continuare frumoasă şi nu-l obliga pe Corsar să-şi abandoneze prada obţinută cu atâtea sacrificii, pentru că uraganele din acea parte a lumii sunt extrem de violente.

Acele regiuni, care par în principiu binecuvântate de natură, acele insule de o fertilitate prodigioasă, bucurându-se de o climă incomparabilă, sub un cer de o puritate splendidă, sunt foarte des lovite de cataclisme înfricoşătoare care, în câteva ore, le devastează şi lasă în urma lor numai ruine.

Aceste furtuni, brusc dezlănţuite, distrug plantaţiile bogate, dezrădăcinează păduri întregi, distrug sate şi oraşe; valuri seismice formidabile ridică şi prăbuşesc spre coastă munţi de apă, care scufundă vasele aflate în larg şi le aruncă pe ţărmuri răvăşite de furtună pe cele ancorate în porturi. Uneori, acestor fenomene atmosferice li se adaugă mişcările solului, care răstoarnă şi înghit edificiile, provocând milioane de victime.

Dar nimic asemănător nu se anunţa, iar corabia piraţilor plutea liniştită pe marea complet calmă.

……
……

Două zile mai târziu, după-amiaza, *Folgore*, căruia un vânt puţin mai tare îi umfla atunci pânzele, se afla în acel interval de mare care desparte

punctul occidental al insulei Haiti de coasta orientală a insulei Jamaica.

Corsarul Negru, care, în aceste două zile, rămăsese aproape tot timpul închis în cabină, auzind omul de veghe anunţând munţii din Jamaica, ieşise pe punte. Părea încă dominat de preocuparea plină de nelinişte pe care o manifestase în seara în care venise la bord ducesa flamandă.

Corsarul urcase pe puntea de comandă şi se plimba ca şi cum n-ar fi putut să stea locului, fără să discute cu cineva, nici măcar cu secundeul lui, care stătea de veghe la timonă.

După vreo jumătate de oră, în care aruncase din când în când o privire spre munţii ce se profilau la orizontul luminos, coborî pe punte, unde, cu pălăria trasă pe ochi, se plimbă din nou în spaţiul dintre cele două catarge.

Deodată, ascultând parcă de un gând intempestiv, se îndreptă spre teuga din spate şi se opri lângă peretele de la pupă. Privirea i se îndreptă imediat spre vasul spaniol. Atunci, avu o tresărire; faţa lui, de obicei palidă, se înroşi puternic un moment; lăsă impresia că vrea să părăsească brusc acel loc, dar părea ţintuit locului de o forţă secretă.

Zărise la prora vasului mare o formă albă aplecată peste bordaj. Era tânăra ducesă flamandă, înfăşurată într-o mantie lungă, al cărei păr, căzând în dezordine peste umeri, plutea în bătaia brizei. Stătea perfect nemişcată, meditând, privind fix corabia piraţilor sau, mai curând, uitându-se cu atenţie la Corsarul Negru, care, neputând să-şi ia ochii de la ea, stătea cu mâinile prinse de bordaj, ca şi cum s-ar fi temut să nu fie smuls din acel loc.

Ai fi zis că se afla sub imperiul unei adevărate fascinaţii, în timp ce tânăra, păstrând permanent aceeaşi atitudine, părea că suportă aceeaşi influenţă: o reciprocitate ideală între două fiinţe cu firi, cu caractere atât de diferite. El, bărbatul puternic, mândru, impetuos, uimit probabil că se simţea dominat, stăpânit de blândeţea visătoare a ochilor mari ai ducesei; ea, creatură candidă şi fragilă, întrebându-se poate de ce acel aventurier puternic şi cumplit îi captiva atât de tiranic gândurile.

Totuşi, după câteva momente, Corsarul Negru, ca şi cum ar fi reuşit brusc să revină la realitate, reproşându-şi slăbiciunea, îşi desprinse mâinile de bordaj şi coborî repede pe punte unde, fără să vrea, se lovi de Morgan, care îşi sfârşea inspecţia.

— Scuză-mă! spuse el, puţin stânjenit.

— Ai văzut culoarea soarelui, căpitane? îl întrebă locotenentul.

— Soarele? Ce are?

— Priveşte-l.

Căpitanul ridică ochii şi văzu soarele care, având mai înainte o strălucire foarte intensă, căpătase în acel moment o nuanţă roşiatică, făcându-l să semene cu un disc de fier incandescent. Apoi, întorcând capul spre Jamaica, remarcă faptul că piscurile munţilor se detaşau cu reflexe ciudate pe fondul cerului alburiu. Pe faţa lui se putu citi un fel de îngrijorare.

— Ei! exclamă el. S-ar putea să avem un uragan.

— Sunt multe semne, căpitane. Simţi mirosul ciudat care vine dinspre mare?

— Da, şi aerul începe să se tulbure. Semne deloc liniştitoare. Uraganul e aproape. Ar putea să ne facă să pierdem captura?

— Vrei să ştii părerea mea, căpitane?

— Spune, Morgan.

— Trimite jumătate din echipajul nostru la bordul vasului spaniol.

— Cred că ai dreptate. Aş regreta tare mult, mai ales pentru oamenii noştri, ca vasul ăsta mare să se scufunde.

— În orice caz, o laşi acolo pe ducesă?

— Pe tânăra flamandă? preciză Corsarul, încruntându-se.

— Ar fi mai în siguranţă la bordul lui *Folgore* decât acolo.

— Ţi-ar părea rău să piară? întrebă căpitanul, privindu-şi fix secundul.

— Sigur că da, pentru că valorează probabil câteva mii de piaştri.

— Da, ai dreptate!... Va trebui să plătească o sumă mare.

— Vrei să dau ordin să fie adusă cât încă mai putem? întrebă Morgan.

În loc să răspundă la întrebarea locotenentului, se plimbă în tăcere un moment pe punte, apoi spuse:

— Morgan, cum ţi se pare tânăra asta?

— Una dintre cele mai seducătoare persoane pe care am văzut-o vreodată în Marea Antilelor.

— Ţie nu-ţi stârneşte un sentiment de teamă?

— Teamă! repetă locotenentul. Fata asta fermecătoare? Cu siguranţă că nu!

— Ei bine, pe mine mă sperie!

— Glumeşti, căpitane.

— Nu, Morgan, nu. Vorbesc foarte serios.

— E cu putinţă?

— Ascultă. Pe vremuri, în ţara mea, într-o zi în care eu şi fraţii mei ne plimbam împreună, am fost acostaţi de o ţigancă urâtă foc, care ne-a propus

să ne ghicească viitorul în schimbul câtorva bănuţi. Fraţii mei au respins-o cu brutalitate. Atunci, femeia ne-a spus că pe fruntea noastră scria că toţi trei vom sfârşi în mod tragic. Ei au râs. Eu i-am aruncat o monedă de argint şi i-am spus: „Ţine, chiar dacă eşti atât de urâtă. — A! Ţi se pare că sunt urâtă? a întrebat ea. Ei bine, citesc pe fruntea ta că prima femeie care ţi se va părea cea mai frumoasă şi mai graţioasă dintre toate femeile îţi va fi fatală“. Ştii bine, Morgan, că ţiganca a avut dreptate în privinţa fraţilor mei. Dacă se va întâmpla la fel şi cu mine? De două-trei zile sunt obsedat de gândul ăsta, care nu-mi mai dă pace.

— Adică de când ai văzut-o pe foarte frumoasa şi graţioasa ducesă flamandă.

— Da, Morgan, mărturisi Corsarul cu un glas schimbat.

— Lasă, căpitane! Dacă întâmplarea a făcut să se îndeplinească predicţiile ţigăncii, asta nu înseamnă că ea se va repeta. Eu nu mi-aş face griji pentru spusele acelei femei.

— Poate că ai dreptate.

Apoi, scuturând hotărât din cap, vrând parcă să scape de gândurile obsedante, i se adresă lui Carmaux, care stătea de vorbă puţin mai departe cu Van Stiller şi cu negrul:

— Coborâţi la apă şalupa mare, le porunci el. Aduceţi-o aici pe ducesa de Weltendrem şi suita ei.

În timp ce cei trei bărbaţi se pregăteau să execute ordinul, Morgan alegea vreo treizeci de marinari care, duşi de şalupă, urmau să se alăture celor lăsaţi pe vasul spaniol.

După un sfert de oră, Carmaux şi tovarăşii lui erau înapoi. Ducesa, cameristele şi pajii urcau la bordul lui *Folgore*.

— Vreţi să-mi comunicaţi ceva urgent, cavalere? întrebă tânăra.

— Da, domnişoară, îi răspunse Corsarul înclinându-se în faţa ei.

— Ce?

— Că poate vom fi forţaţi să abandonăm vasul spaniol.

— Din care motiv? Sunteţi urmăriţi?

— Nu, dar se anunţă unul dintre acele uragane despre ale căror urmări teribile probabil că aţi auzit. Atunci va trebui să tăiem cablul de remorcare.

— A, foarte bine, înţeleg! răspunse ducesa zâmbind. Nu vreţi să pierdeţi prizoniera.

— Mica mea corabie e mai sigură decât acel vas mare.

— Vă mulţumesc pentru bunăvoinţă, cavalere.

— Nu-mi mulţumiţi, ducesă, replică el, care, fără să vrea, era din nou pradă temerilor sale superstiţioase. Acest uragan ar putea fi funest pentru cineva.

— Funest! repetă ea, cu o spaimă emţionantă. Ce vreţi să spuneţi?

— Suntem la mâna destinului, răspunse el, pe un ton sentenţios.

— Vă temeţi pentru corabie?

Corsarul zâmbi.

— Corabia mea e în stare să înfrunte furia cerului şi a mării, iar eu pot s-o conduc sigur prin vânt şi apă, răspunse el.

— Nu mă îndoiesc, cavalere, dar...

Corsarul puse brusc capăt discuţiei, făcându-i semn să-l urmeze, şi o duse până la intrarea în careul de la pupă.

— Domnişoară, îi spuse el, scoţându-şi pălăria, vă rog să acceptaţi ospitalitatea pe care v-o ofer. Eu plec acolo unde mă cheamă soarta.

Şi urcă pe puntea de comandă, unde Morgan urmărea îngrijorat cerul spre răsărit. Un nor mare şi negru, cu marginile colorate într-un roşu ca sângele, urca rapid la orizont, împins de un vânt violent. Soarele, gata să apună, dispărea treptat într-o ceaţă groasă.

— Uraganul s-a abătut în acest moment peste Haiti, îi spuse căpitanul secundului.

— După ce a devastat Micile Antile, adăugă Morgan. În nici o oră, va fi peste noi.

— Ce crezi că ar trebui să facem, Morgan?

— Eu m-aş refugia în Jamaica.

— Să fugă *Folgore* din faţa unui uragan! izbucni Corsarul. Nu, niciodată, şi vreau să-l înfrunte pe acesta aşa cum a făcut şi cu altele, dar sunt de acord ca vasul mare să-şi caute salvarea. Spune-mi, cine dintre oamenii noştri comandă vasul spaniol?

— Van Horn.

— Un om curajos, care va deveni cu siguranţă un pirat vestit. Va şti să se descurce mai bine decât noi.

După care, luând o portavoce, căpitanul urcă în castelul de la proră.

— Van Horn! strigă el, cu o voce tunătoare. Taie cablul de remorcare şi îndreaptă-te spre Jamaica. Vă aşteptăm în Tortuga.

— Bine, comandante, răspunse Van Horn, care, luând o secure, tăie dintr-o lovitură cablul ce lega cele două vase.

Apoi se întoarse spre oamenii lui.

— Domnul să ne aibă în pază! strigă el, agitându-şi bereta în mână.

După ce porunci să fie desfăşurate toate pânzele, Van Horn porni spre Jamaica, în timp ce *Folgore* se străduia să ajungă pe coasta occidentală a insulei Haiti, pe lângă care urma să treacă ca să ajungă în Tortuga.

Uraganul se apropia cu repeziciune. Atmosfera calmă era deja frecvent tulburată de răbufniri violente ale vântului şi ai fi zis că în adâncul mării exista un clocot imens, manifestându-se la suprafaţă prin valuri uriaşe, care se ridicau spre cer ca nişte coloane şi se prăbuşeau cu un zgomot tumultuos.

Norul negru cuprindea din ce în ce mai mult cerul, întinzându-se peste lumina crepusculară. Deasupra valurilor se aşezase acum un întuneric sinistru. Corsarul părea că nu ia în seamă ameninţările furtunii, dar urmărea cu privirea, nu fără îngrijorare, vasul mare, care avea să se găsească curând într-o situaţie periculoasă.

Apoi, după ce se pierdu la orizont, spuse, luând locul pilotului:

— Eu sunt la timonă! Într-un astfel de moment, *Folgore* trebuie să fie condus de mâna stăpânului său.

XIV
URAGANUL

Uraganul, care trecuse peste Micile Antile, se abătea cu furie peste braţul de mare care despărţea Santo Domingo de Jamaica.

Luminilor strălucitoare, care domneau de obicei în acele regiuni ecuatoriale, le luase locul un întuneric adânc, un întuneric mohorât, în stare să inspire spaimă celor mai curajoşi navigatori. O uşoară şi lugubră fosforescenţă se răspândea peste valurile înspumate.

Deodată, vântul începu să bată cu furie, răsucind trombe de apă, care biciuiau suprafaţa mării. Rafalele se succedau, şuierând, vuind, făcând să trosnească din încheieturi catargele şi greementul corabiei.

În aer se auzeau zgomote comparabile cu huruitul a mii de căruţe încărcate cu fiare.

Valuri înalte cât un munte se rostogoleau de la est la vest, lovindu-se între ele, spărgându-se într-un tumult înfiorător şi lăsând în urmă adevărate prăpăstii.

Folgore, căreia i se reduseseră pânzele la strictul necesar, ca să i se păstreze o poziţie uşor de manevrat, părea o pasăre curajoasă care se juca cu furtuna, când ridicată la mare înălţime de valurile enorme, aruncată spre cer, când prăbuşindu-se în adâncurile care se deschideau în faţa ei. Şi ai fi zis că marea o va înghiţi!

În jurul corabiei treceau, purtate de vârtejurile vântului, tot felul de resturi smulse de pe tărâmurile bântuite de uragan, resturi care cădeau pe punte, după ce se loveau de frânghii: crengi de copaci, fructe, grămezi de frunze... măturate de valurile mării.

După întunericul sumbru, cerul parcă luase foc. Fulgere neîncetate precedau bubuiturile continue ale tunetului. În vârful catargelor, sfârâiau jerbe de scântei strălucitoare: aerul era greu, sufocant. Uraganul ajunsese la intensitatea maximă.

Corsarul Negru, drept la pupa corabiei, conducea cu o mână sigură. Nepăsător în faţa vântului, în pofida valurilor, care deseori treceau peste el, sfida elementele dezlănţuite. Văzându-i în lumina fulgerelor zâmbetul dispreţuitor, privirea înfrigurată, ai fi zis că e o fiinţă fantastică, din altă lume, căreia natura dezlănţuită nu reuşea să-i inspire niciun sentiment de teamă şi se măsura cu ea cu o nespusă bucurie, având siguranţa că o va învinge.

Marinarii, ca şi în noaptea abordajului, când condusese *Folgore* împotriva vasului de linie, îl priveau cu un fel de teamă superstiţioasă, părând că se întreabă dacă era cu adevărat om ca ceilalţi cel pe care nici sabia, nici mitraliile, nici furtuna nu-l puteau intimida sau doborî.

Totuşi, deodată, în momentul în care furia uraganului era la apogeu, Corsarul Negru părăsi cârma şi se repezi în faţă, spre tambuchiul de la babord.

O femeie tocmai ieşise din careu şi, ţinându-se cu mâinile de balustrada castelului de la pupă, se pregătea să urce. Era înfăşurată în mantia ei, cu capul gol, lăsând vântul să-i răvăşească părul blond.

— Ducesă, ce căutaţi aici? strigă Corsarul. Nu vedeţi că sfidaţi moartea?

Tânăra răspunse doar cu o mişcare a mâinii, care voia să însemne: „Nu mi-e teamă!“

— Întoarceţi-vă în cabină, domnişoară! strigă iar Corsarul, palid la faţă.

În loc să-i dea ascultare, curajoasa flamandă urcă pe puntea superioară şi păru că vrea să se aşeze între bordaj şi marea şalupă, care fusese fixată în scripeţi ca să nu fie luată de furtună.

— Căutaţi moartea? întrebă Corsarul.

— Nu! răspunse ea.

— Ce vreţi să faceţi aici?

— Să-l admir pe Corsarul Negru.

— Şi să fiţi măturată de un val.

— Ce vă pasă?

— Dar nu vreau să muriţi! Plecaţi de-acolo! strigă iar Corsarul, cu o voce poruncitoare şi imploratoare totodată.

Tânăra zâmbi, dar, în loc să plece, se aşeză şi mai bine, fără să-i pese de vântul care îi biciuia faţa în fiecare clipă, şi privindu-l ţintă pe Corsar. Acesta, înţelegând că vorbele lui erau zadarnice, nu mai insistă.

Desigur, era plăcut gândul că acea persoană frumoasă, care părea că are o inimă mare, voia neapărat să stea acolo, sfidând moartea, ca să fie martora energiei îndrăzneţe de care dădea dovadă veghind la salvarea vasului său. Sub acea privire emoţionată, căreia îi răspundea într-un mod la fel de expresiv, i se părea că devine mai puternic, mai eroic.

Din nou, se manifesta acea fascinaţie reciprocă — sentimente curate între două suflete nobile.

Folgore se afla atunci nu departe de ţărmurile haitiene. La lumina fulgerelor, Corsarul văzu conturându-se la baza coastei înalte şiruri de recife, de care vasul s-ar fi putut sfărâma.

— O pânză de schimb la catargul de la proră! strigă el. Desfaceţi focurile! Fiţi gata de virat!

Deşi vântul ducea valurile spre Cuba, trebuia să aibă în vedere şi curenţii de sens contrar. Totuşi, *Folgore* se comporta cât se putea de bine, dat fiind învolburarea îngrozitoare a mării, care, spre dimineaţă, începu să-şi recapete, în sfârşit, calmul.

La ivirea zorilor, corabia piraţilor intrase deja în trecătoarea largă dintre cele două mari insule, şi, în consecinţă, se afla la adăpost de ultimele perturbări provocate de uragan.

Corsarul Negru, care probabil că avea nevoie de odihnă după lupta lungă din cursul nopţii, predă cârma secundului său şi se îndreptă spre locul unde stătuse până atunci tânăra ducesă.

— Haideţi, domnişoară, îi spuse el. V-am admirat curajul. Nu cred că altă femeie ar fi făcut asta.

Tânăra se ridicase, scuturându-şi cu nonşalanţă hainele şi părul de apă, uitându-se la pirat zâmbitoare.

— Dar şi eu pot să spun că sunt singura care l-a văzut pe Corsarul Negru în toată frumuseţea şi grandoarea curajului său!

El nu răspunse, privind-o cu ochi visători, în timp ce o umbră de tristeţe părea să-i întunece faţa.

— Sunteţi o femeie curajoasă, spuse el cu jumătate de glas, după o clipă, vrând parcă să fie auzit doar de ea.

Apoi oftă, adăugând:

— Dar vorbele ţigăncii...

Se opri.

— Care vorbe? Care ţigancă? întrebă tânăra, cu teamă în glas.

Corsarul, în loc să răspundă, dădu cu tristeţe din cap şi murmură:

— O, prostii!

— Sunteţi cumva superstiţios, cavalere?

— De ce nu?

— Nu-mi vine să cred.

— Păi, când ai văzut predicţiile îndeplinindu-se....

Apoi, arătând tinerei ducese valurile care loveau încă puternic carena navei, îi spuse:

— Întrebaţi-i pe cei care dorm acolo de ce sunt superstiţios.

Şi, văzând că tânăra se uita la el speriată, continuă:

— Destinul fiecăruia e scris dinainte! Mie mi-e scris să împlinesc o răzbunare. Pe urmă, vom mai vedea... după ce-l voi suprima pe trădător.

Şi se îndepărtă, lăsând-o pe tânăra flamandă mai uimită ca niciodată la auzul acelor cuvinte pe care nu le putea înţelege.

……
……

Trei zile mai târziu, *Folgore* ajungea în Tortuga, sălaşul tradiţional al piraţilor.

XV
PIRATERIA

Pe la anul 1625, când Franţa şi Anglia se străduiau printr-un război permanent să micşoreze puterea, atunci formidabilă, a Spaniei, două vase, unul francez şi celălalt englez, având la bord corsari curajoşi recrutaţi din Marea Antilelor, ca să ruineze comerţul înfloritor al coloniilor spaniole, au aruncat aproape în acelaşi timp ancora în faţa micii insule numite San Cristof, locuită doar de câteva triburi din Caraibe.

Francezii aveau şef un gentilom normand pe nume Enaubue, iar englezii, pe cavalerul Thomas Warner.

Încântaţi de evidenta fertilitate a insulei şi de primirea paşnică a indigenilor, corsarii, renunţând de comun acord la existenţa lor aventuroasă, şi-au împărţit frăţeşte pământul şi au întemeiat acolo două mici colonii.

De cinci sau şase ani, trăiau liniştiţi, cultivând pământul, când, într-o zi şi-a făcut apariţia o escadră spaniolă. Echipajele sale, în virtutea pretenţiei ţării lor, care se considera proprietara tuturor insulelor din Golful Mexic, i-au jefuit pe locuitori şi i-au ucis pe majoritatea coloniştilor. Cei care au putut să scape furiei invadatorilor au ajuns pe altă insulă, lungă de zece-douăsprezece leghe, situată la nord-vest de Santo Domingo, de care nu era despărţită decât de un braţ de mare de aproximativ două leghe, înzestrat cu un port uşor de apărat. Au numit-o Tortuga, pentru că, văzută de la distanţă, semăna cu unul dintre acele animale care plutesc pe ape.

Aceşti câţiva refugiaţi au fost întemeietorii insulei piraţilor, care avea curând să uluiască lumea prin incredibila îndrăzneală şi reuşita extraordinară a acţiunilor lor.

În timp ce unii dintre ei încă se ocupau cu cultivarea pământului, foarte profitabilă pe un teren virgin, ceilalţi, însufleţiţi de dorinţa de a răzbuna distrugerea celor două mici colonii, au început să cutreiere mările, în ambarcaţiuni simple, dar provocând deja mari pagube spaniolilor.

Tortuga a devenit curând un centru important, având în vedere numărul de aventurieri veniţi din diferitele puncte ale Antilelor sau trimişi special din Europa de armatorii normanzi.

Această mulţime pestriţă, formată îndeosebi din proscrişi, oameni fără credinţă, soldaţi, marinari avizi de pradă, care, nerăbdători să se îmbogăţească, punând mâna pe produsele minelor de unde Spania extrăgea filoane întregi de aur, şi-a continuat cu atât mai mult pirateria, cu cât naţiunile lor de origine se aflau în război deschis cu colosul iberic.

Coloniştii spanioli din Santo Domingo, văzându-şi siguranţa comerţului serios ameninţată, s-au gândit să scape de aceşti jefuitori. Alegând un moment în care Tortuga era aproape fără garnizoană, au trimis o trupă, care a cucerit-o fără greutate, exterminând fără milă toţi piraţii aflaţi acolo.

Piraţii aflaţi atunci pe mare, auzind de masacrarea camarazilor lor, au jurat răzbunare. Şi, sub comanda unui englez pe nume Willis, şi-au recucerit insula printr-o luptă disperată, ucigând la rândul lor toţi spaniolii pe care i-au putut prinde. Dar, după această revanşă, între colonişti a intrat discordia, iar spaniolii au profitat din nou ca să atace Tortuga, de unde i-au alungat pe locuitori, aceştia fiind constrânşi să fugă în pădurile din Santo Domingo.

Aşa cum primii colonişti din San Cristof, refugiaţi în Tortuga, au creat pirateria, tot aşa fugarii din Tortuga au creat ceea ce se numeşte *bucaneria*.

Caraibii numeau *bucan* actul de a afuma carnea animalelor ucise, care se vindea în ţară, precum şi uscatul pieilor, pe care veneau să le cumpere traficanţii europeni. De atunci, vânătorii au fost numiţi *bucanieri*. Aceşti oameni, care aveau să fie mai târziu aliaţi valoroşi ai piraţilor, trăiau ca nişte adevăraţi sălbatici, locuind în colibe amărâte, construite din crengi. Hainele lor erau o cămaşă de pânză groasă, deseori pătată de sânge, o pereche de pantaloni din aceeaşi pânză groasă, o centură lată cu o sabie scurtă şi două cuţite mari, încălţări din piele de porc şi o pălărie ca vai de lume.

Singura lor ambiţie era să aibă o puşcă bună şi haite multe de câini puternici.

Asociaţi doi câte doi, ca să poată, în caz de nevoie, să se ajute reciproc, nu aveau familie. În zori, plecau la vânătoare, înfruntând cu mult curaj animalele sălbatice, aflate în număr mare în pădurile din Santo Domingo, şi se întorceau abia seara, aducând, odată cu pielea animalelor doborâte, bucăţi de carne pentru masă. În cursul zilei, se mulţumeau deseori să sugă, crudă, măduva unuia dintre oasele mari ale unui animal ucis.

Formând o confederaţie, au început să reprezinte un pericol pentru spanioli, care, urmărindu-i ca pe nişte animale şi neputând să le vină de hac, au organizat mari vânători ca să nimicească în masă boii şi porcii sălbatici: ceea ce a dus la distrugerea singurelor surse de existenţă ale acestor nefericiţi.

Atunci, bucanierii şi piraţii s-au unit sub numele de „fraţii de pe coastă“ şi, însufleţiţi de o mare dorinţă de răzbunare, s-au reîntors în număr mare în Tortuga, cucerind-o din nou.

Aceşti vânători neobosiţi, care erau în majoritate trăgători foarte dibaci, au dat o preţioasă mână de ajutor piraţilor, care au căpătat din acel moment o dezvoltare nemaiîntâlnită până atunci.

Tortuga a prosperat cu repeziciune şi a devenit punctul de întâlnire al tuturor aventurierilor din Franţa, Olanda, Anglia, precum şi ai altor naţiuni, recunoscându-l drept şef principal pe un anume Bertrand d'Oléron, căruia guvernul francez, aflat în luptă deschisă cu Spania, îi acordase titlul de guvernator al insulei.

Atunci „fraţii de pe coastă“, care dispuneau, în principiu, doar de ambarcaţiuni amărâte, unde abia puteau să se mişte, s-au dedat cu o curajoasă insolenţă vânătorii navelor spaniole, reuşind să captureze câteva, pe care şi le-au însuşit, făcându-i din ce în ce mai de temut.

Pentru că la început nu aveau tunuri, foloseau tirul abil al bucanierilor, care, dacă se puteau apropia de un vas spaniol, distrugeau pe dată echipajul.

Piraţii erau atât de îndrăzneţi, dispreţuiau atât de mult primejdia şi moartea, încât înfruntau fără ezitare cele mai mari vase, la abordajul cărora se avântau ca nişte disperaţi, în pofida salvelor de artilerie şi a rezistenţei mai bine organizate. Astfel, spaniolii, martori ai curajului lor cu adevărat supraomenesc, ajunseseră să-i considere, pe bună dreptate, fiinţe care acţionau cu sprijinul şi protecţia puterilor infernale.

Rareori cruţau viaţa celor învinşi, imitându-i în această privinţă pe adversarii lor. Cruţau doar personajele de rang înalt, de pe urma cărora sperau să încaseze o sumă mare drept răscumpărare. Pe ceilalţi, îi aruncau în apă. Ambele tabere purtau o luptă de exterminare, fără nici cel mai mic sentiment de generozitate.

Aceşti hoţi ai mărilor aveau un ansamblu de legi pe care le respectau cu scrupulozitate. Drepturile erau aceleaşi pentru toţi. Totuşi, la împărţitul prăzii, şefilor le revenea partea cea mai mare. Astfel, după vânzarea unei capturi, cei mai curajoşi şi răniţii primeau sume suplimentare. Mai atribuiau

o anumită sumă şi celui care se avântase primul la abordajul unui vas sau care pusese mâna pe steagul inamicului. În plus, acordau câteva sute de piaştri pentru pierderea unui braţ, unui picior; iar răniţii aveau dreptul la un piastru pe zi un anumit timp, după gravitatea stării lor.

La bordul navelor piraţilor, reguli severe menţineau ordinea. Erau pedepsiţi cu moartea cei care îşi părăseau postul în timpul luptei sau dădeau semne de laşitate. Vinul şi băuturile tari erau interzise după ora opt seara, momentul fixat pentru stingerea luminilor şi pentru odihnă. Certurile, duelurile şi jocurile de tot felul erau interzise cu desăvârşire. Cei care puteau fi dovediţi de trădare erau abandonaţi pe o insulă pustie, ca şi cei care în cadrul unei împărţiri a prăzii, îşi însuşiseră un bun cât de mic care nu le revenea. La drept vorbind, rar se întâmpla ca astfel de cazuri să se petreacă; pentru că, în general, „fraţii de pe coastă“ se purtau unii cu alţii cu o mare onestitate.

După ce au intrat în posesia multor vase, piraţii au devenit şi mai îndrăzneţi şi, negăsind ce să mai captureze în regiunea pe care o frecventau, deoarece spaniolii încetaseră acolo orice fel de comerţ, au luat în calcul lovituri mult mai mari.

Montbars, gentilom din Languedoc, venit în America, după cum spunea el singur, ca să răzbune suferinţele indienilor, trataţi cu atâta cruzime de cuceritorii spanioli, precum Pizzaro şi Cortés, a fost primul care a câştigat un mare renume prin expediţiile sale. În fruntea unor piraţi şi bucanieri, a atacat şi pustiit coastele Cubei, Santo Domingo, masacrând fără milă toţi spaniolii: ceea ce i-a adus numele de Exterminatorul.

După el, s-a distins prin isprăvile lui un alt francez, Pedro, zis cel Mare, din Dieppe. Se spune că, într-o zi, având cu el doar vreo cincisprezece oameni într-o ambarcaţiune amărâtă, pe care a scufundat-o ca să inspire tovarăşilor săi curajul disperării, a atacat un vas mare de linie, pe care a reuşit să-l captureze.

Englezul Lewis Scott, cu o escadră de piraţi, a luat cu asalt San Francisco de Campeche, oraş fortificat, a pătruns în el şi l-a jefuit. John Davis, şeful a vreo sută de aventurieri, a cucerit la fel Nicaragua, apoi San Augustin din Florida.

Jean Nau, zis Olonezul[4], a devenit faimos în urma unor victorii de acelaşi gen, dar a sfârşit cum nu se poate mai rău, pentru că a căzut în mâinile sălbaticilor din Darien, care l-au ucis, l-au fript şi l-au mâncat.

Şirul celor care ar trebui amintiţi ar fi destul de mare: Morgan, care, întâi secundul Corsarului Negru, a devenit apoi şeful celor mai extraordinare acţiuni; Sharp, Harris şi Sawkins, trei cutezători care, conducând în înţelegere o mulţime de piraţi, au terorizat timp de câţiva ani diferitele colonii spaniole din Mexic şi din Antile. Şi mulţi alţii!

Totuşi, treptat, deşi uneori reprezentaţi încă de mulţi îndrăzneţi, piraţii au obţinut succese mai puţin importante; Tortuga şi-a pierdut treptat importanţa şi a fost, în cele din urmă, abandonată de ultimii aventurieri, dintre care câţiva vor forma o colonie în insulele Bermude.

„Astfel s-a stins, spune un istoric, acea *piraterie*, despre care se poate spune că nu a dus lipsă decât de disciplină şi de şefi cu vederi coerente ca să cucerească America, dar care, aşa tumultuoasă cum a fost, fără planuri precise, fără să depindă de cineva, a trezit totuşi uimirea universului şi a făcut lucruri pe care posterităţii îi va fi greu să le creadă.“

XVI
ÎN TORTUGA

Când *Folgore* a aruncat ancora în portul Tortuga, dincolo de canalul îngust care, de altfel, bine fortificat, o ferea de orice surpriză a escadrelor spaniole, piraţii se distrau de minune, căci un mare număr dintre ei abia se întorseseră din expediţii foarte profitabile sub ordinele Olonezului şi ale lui Michel Bascul.

Pe dig şi pe plajă, sub corturile mari ridicate la umbra palmierilor, aceşti cumpliţi aventurieri flecăreau veseli, risipind, consumând cu o uşurinţă de mari seniori partea din pradă.

Adevăraţi tigri sălbatici ai mărilor, aceşti oameni deveneau pe uscat cei mai plăcuţi tovarăşi din lume şi chiar cei mai amabili, deoarece nu ratau ocazia să-i invite la petrecerile lor pe nefericiţii spanioli făcuţi prizonieri, în speranţa că vor obţine bani buni pe ei. Spaniolii se comportau deseori cu ei ca nişte adevăraţi gentilomi, uitând că, la nevoie, piraţii nu s-ar fi dat în lături să folosească procedee sinistre, cum ar fi, de pildă, să trimită guvernatorilor coloniilor câteva capete de prizonieri, ca să-i facă să-i răscumpere foarte repede pe ceilalţi.

La vederea corabiei care sosea, piraţii îşi întrerupseră banchetul, jocurile, dansul, ca să salute cu aclamaţii vesele întoarcerea Corsarului Negru, care se bucura în rândul lor de o reputaţie egală cu cea a faimosului Olonez.

Toţi ştiau că plecase cu intenţia să-l smulgă din mâinile guvernatorului din Maracaibo pe fratele lui, Corsarul Roşu, şi, cunoscându-i cutezanţa, speraseră să-i vadă revenind împreună. Dar, când au zărit fluturând în vârful catargului steagul negru, au păstrat tăcerea, nerăbdători să cunoască detaliile expediţiei.

Cavalerul de Roccabruna văzuse şi observase totul de la înălţimea postului său de comandant. Îl chemă pe Morgan, care era ocupat cu lăsarea bărcilor la apă.

— Dă de ştire camarazilor noştri piraţi că vestitul Corsar Roşu şi-a găsit mormântul în apele marelui golf, iar fratele lui s-a întors viu ca să pregătească răzbunarea…

Se întrerupse şi schimbă tonul:

— Anunţă-l pe Olonez că în seara asta voi veni la el şi mergi să-l saluţi apoi pe guvernator din partea mea. Mai târziu voi veni şi eu.

Acestea fiind zise, supraveghe el însuşi toate manevrele de ancorare; apoi, coborî spre careu, unde se afla tânăra ducesă, care se pregătea de debarcare.

— Domnişoară, îi spuse el, o barcă vă aşteaptă ca să vă ducă pe uscat.

— Sunt gata să vă ascult ordinele, răspunse ea. Fiind prizonieră, trebuie să mă supun lor.

— Nu, domnişoară, nu mai sunteţi prizoniera mea.

— Cum aşa? Încă n-am plătit răscumpărarea.

— A fost vărsată în contul echipajului.

— De cine? întrebă ducesa uimită. Încă nu i-am putut anunţa nici pe marchizul de Heredjas, nici pe guvernatorul din Maracaibo despre captivitatea mea.

— Adevărat, dar cineva v-a plătit răscumpărarea.

— Poate chiar dumneata, cavalere?

— Şi dacă aş fi eu? replică el, pe un ton întrebător, privind-o în ochi.

— Aş spune că e o generozitate pe care nu credeam s-o întâlnesc la piraţii din Tortuga, dar nu mă surprinde deloc dacă numele autorului este Corsarul Negru. Pentru că el, Corsarul Negru, nu trebuie să fie confundat cu ceilalţi piraţi. În cele câteva zile pe care le-am petrecut la bordul corabiei sale, am putut aprecia curtoazia, generozitatea şi, în acelaşi timp, bravura cavalerului de Roccabruna, senior de Ventimiglia şi de Valpenta. Cavalere, spuneţi-mi, vă rog, la cât a fost fixată răscumpărarea mea?

— Probabil că sunteţi nerăbdătoare, domnişoară, după achitarea datoriei, să părăsiţi Tortuga.

— Vă înşelaţi, cavalere. Când va veni momentul să mă depărtez de această insulă, voi regreta mai mult decât vă închipuiţi. Şi fiţi sigur că voi păstra o mare recunoştinţă Corsarului Negru, pe care nu-l voi uita niciodată.

— Domnişoară! spuse Corsarul, cu o voce emoţionată.

Apoi, cu un accent plin de tristeţe:

— Îl cunoaşteţi pe guvernatorul din Maracaibo? o întrebă el.

La această întrebare, tânăra tresări şi privirea ei trădă un fel de nelinişte.

— Da, răspunse ea. De ce mă întrebaţi?

— Poate că din simplă curiozitate, răspunse evaziv Corsarul Negru. Dar sunteţi palidă şi neliniştită. Domnişoară...

Tânăra îl întrerupse, repetând întrebarea cu mai multă fermitate:

— De ce mă întrebaţi?

Când să răspundă, Corsarul auzi paşi pe scară. Intră Morgan.

— Căpitane, Olonezul te aşteaptă la el, ca să-ţi aducă la cunoştinţă ceva urgent, spuse el,. Cât ai lipsit, a pus la cale planul de care ştii: totul e gata pentru plecarea în expediţie.

— A! Atât de repede? răspunse Corsarul cu ochi scânteietori.

Apoi se întoarse spre tânăra ducesă.

— Domnişoară, daţi-mi voie să vă ofer ospitalitatea casei mele de pe insulă, îi spuse el. V-o pun la dispoziţie. Carmaux, Van Stiller şi Moko vă vor duce acolo şi vă vor îndeplini ordinele.

— Numai o vorbă, cavalere, îi ceru ducesa.

— Da, înţeleg. E vorba de răscumpărare. Vom vorbi despre asta mai târziu. La revedere, domnişoară.

Şi, fără să mai discute, străbătu puntea urmat de Morgan şi coborî într-o ambarcaţiune cu şase marinari, care îl aştepta la babordul corabiei.

Se aşeză la pupă, luă cârma şi, în loc să ducă barca spre digul unde piraţii îşi continuau banchetul, o conduse spre un mic golf, care se deschidea la est de port, mărginit de palmieri mari cu frunze enorme. Coborî pe uscat, ordonă vâslaşilor să revină la bord şi porni pe o cărare printre copaci.

Redevenise gânditor, aşa cum avea obiceiul să fie imediat ce rămânea singur. Dar, de data asta, părea agitat de alt fel de gânduri, pentru că, din când în când, se oprea şi, în timp ce făcea cu mâna gesturi de nerăbdare sau de ameninţare, buzele lui murmurau, ca şi cum şi-ar fi vorbit lui însuşi.

Ajunsese astfel destul de departe în pădure, când o voce jovială îl aduse la realitate:

— Să mă mănânce pe mine caraibii dacă m-aş fi gândit că te găsesc aici! Veselia care domneşte la Tortuga te sperie de vii la mine pe drumul din pădure? Ce pirat trist! Ai o mutră de înmormântare.

Corsarul ridică repede capul şi văzu în faţa lui un bărbat mic de statură, dar robust, cu trăsături grosolane, privirea dură, îmbrăcat ca un

simplu marinar, înarmat cu două pistoale şi o sabie de abordaj.

— A, tu eşti, Jean! exclamă Corsarul.

— Da, eu, Olonezul în carne şi oase.

Într-adevăr, acel om nu era altul decât vestitul pirat, cel mai de temut corsar şi cel mai nemilos duşman al spaniolilor, care avea, în momentul povestirii noastre, în jur de treizeci şi cinci de ani.

Născut la Sables d'Olonne, în Poitou, fusese mai întâi marinar, făcând contrabandă pe coasta spaniolă. Surprins într-o noapte de vameşi, îşi pierduse barca, fratele lui fusese ucis şi el însuşi rănit de un glonţ, zbătându-se mult timp între viaţă şi moarte. Vindecat, dar sărac lipit pământului, se vânduse ca sclav aventurierului Montbars, în schimbul a patruzeci de scuzi, pe care îi dăduse bătrânei sale mame înainte să plece împreună cu stăpânul lui.

Ajuns în Tortuga, fusese la început bucanier; apoi, trecuse în rândul piraţilor şi dăduse dovezi atât de uimitoare de curaj şi stăpânire de sine, încât guvernatorul îi încredinţase comanda unei mici nave.

Cu această ambarcaţiune, Olonezul făcuse adevărate minuni, provocând mari daune coloniilor spaniole; şi, treptat, începuse să i se răspândească faima.

Într-o zi, împins de furtună spre Campeche, naufragiase, aproape sub ochii spaniolilor, care îi uciseseră toţi însoţitorii, dar el scăpase, aruncându-se într-o mlaştină, unde intrase aproape până la gât. Reuşind să iasă, în loc să plece în larg, avusese cutezanţa să se ducă la Campeche, îmbrăcat cu hainele unui soldat spaniol, pe care îl întâlnise singur şi îl lăsase fără ele. Acolo se înhăitase cu nişte sclavi, furaseră împreună o barcă şi se întorseseră în Tortuga, unde toţi îl credeau mort.

Cu siguranţă că altul nu s-ar fi gândit să pornească în noi aventuri, dar abia aşteptase să plece iarăşi pe mare. Cu două vase mici şi douăzeci de oameni, jefuise insulele din vecinătatea Cubei. Alte câteva acţiuni foarte profitabile îi aduseseră un renume de care se va bucura până în ziua în care, după cum am mai spus, naufragiat pe coasta Darienului, va fi prins şi mâncat de indigeni.

— Hai la mine, îi spuse Olonezul, după ce strânse viguros mâna căpitanului corabiei *Folgore*. Abia aşteptam să te întorci.

— Şi eu eram nerăbdător să te revăd, răspunse corsarul. Ştii că am intrat în Maracaibo?

— Tu! exclamă Olonezul, uluit.

— A trebuit, ca să iau de acolo cadavrul fratelui meu.

— Mă gândeam că vei pune pe cineva să-l ia.

— Nu ştii că-mi place să fac lucrurile eu însumi?

— Ai grijă, pentru că excesul ăsta de îndrăzneală s-ar putea să-ţi fie funest! Vezi cum au sfârşit fraţii tăi.

— Taci, Jean!

— Îi vom răzbuna, prietene, totul e pregătit.

— A! Eşti hotărât, nu-i aşa? întrebă Corsarul, brusc însufleţit.

— Atât de hotărât, încât am pregătit expediţia.

— Adevărat?

— Pe legea mea de hoţ, cum ne spun spaniolii, răspunse Olonezul, râzând.

— Câte vase ai?

— Opt, cu al tău, şi şase sute de piraţi sau bucanieri. Noi doi îi vom comanda pe primii şi Michel Bascul pe ceilalţi.

— A! Michel Bascul vine cu noi?

— Da, a fost de acord să vină şi îmi pare foarte bine, pentru că e un soldat care a luptat mult în Europa şi poate să ne fie foarte folositor. Şi, de altfel, e bogat.

— Ai nevoie de bani?

— Da, pentru că i-am cheltuit pe cei din capturile făcute în Cuba.

— Ei bine, pot să-ţi dau zece mii de piaştri!

— Pe Sables d'Olonne! Ai mine de aur pe pământurile tale de dincolo de mare?

— Ţi-aş fi oferit mai mult dacă n-ar fi trebuit să plătesc în dimineaţa asta o răscumpărare.

— Tu, o răscumpărare? Pentru cine?

— Pentru o mare doamnă căzută în mâinile noastre. Răscumpărarea aparţinea echipajului meu. Le-am dat-o.

— O mare doamnă? De origine spaniolă?

— Nu, o ducesă flamandă.

— O ducesă flamandă? repetă Olonezul. Duşmanul tău de moarte nu e şi el flamand?

— Şi?

— Poate că e rudă cu Van Guld.

— O! Să dea Domnul să nu fie aşa! murmură Corsarul, cu o voce tulburată.

— Cum poţi să spui asta! remarcă Olonezul.

— Ai uitat că am jurat să-l ucid pe Van Guld şi pe toţi din familia lui?

— Ei bine, atunci o vei ucide! replică Olonezul vesel. Şi va fi unul mai puţin din familia lui Van Guld.

— Ah, taci, Jean! izbucni Corsarul. Există lucruri cu care nu trebuie să glumeşti.

— Bine, bine! răspunse Olonezul, uitându-se curios la interlocutorul lui. Hai la mine; vom bea un pahar în sănătatea ducesei tale flamande.

XVII
CASA CORSARULUI NEGRU

Locuinţa Olonezului era o casă modestă din lemn, acoperită cu frunze uscate, aşa cum fac indienii din Antilele Mari, dar spaţioasă şi amenajată cu o oarecare eleganţă, pentru că celui mai aspru dintre piraţi îi plăcea luxul.

Olonezul îşi pofti însoţitorul într-un salon ale cărui ferestre erau împodobite cu perdele de mătase, îi oferi un fotoliu din bambus, apoi porunci să fie aduse câteva sticle de vin de Spania şi umplu două pahare mari.

— În sănătatea ta, cavalere, şi a ducesei! spuse el.

— Prefer, să bem pentru reuşita expediţiei noastre, răspunse Corsarul.

— Fie! se învoi Olonezul. Va reuşi, te asigur. Ai toată încrederea că asasinul celor doi fraţi ai tăi nu va scăpa.

— Celor trei, Jean.

— Trei! Credeam că ţi-a ucis doar doi. Trei, şi omul ăsta încă mai trăieşte?

— Să sperăm că acum zilele lui sunt numărate.

— Spune-mi, cavalere, îl cunoşti pe acest Van Guld?

— Sigur că da. Îl cunosc mai bine decât spaniolii care îl au în serviciul lor.

— Ce fel de om e?

— Un fost războinic, care a luptat mult în timpul războiului din Flandra şi poartă unul dintre marile nume ale nobilimii flamande. Pe atunci era un şef valoros, care ar fi putut să cucerească un titlu mai frumos decât cel pe care îl poartă, dacă spaniolii n-ar fi făcut din el un trădător al ţării sale.

— E bătrân?

— Probabil că are vreo cincizeci de ani. Dar e încă în putere, viclean ca o vulpe şi curajos ca Montbars.

— Atunci, trebuie să ne aşteptăm ca Maracaibo să opună o rezistenţă puternică.

— Da, dar ştii cât de curajoşi sunt oamenii mei. Şi cine ar putea să reziste în faţa a şase sute de piraţi?

— Totul e cum nu se poate mai bine. Aşadar, dacă vrei, vom pleca mâine în zori. Ai echipajul complet?

— Îmi lipsesc vreo treizeci de oameni, pierduţi în ultima luptă, şi cei pe care am fost nevoit să-i las pe vasul capturat ca să-l aducă aici.

— Nicio problemă, vei găsi uşor alţii! Toţi camarazii noştri îşi doresc tare mult să navigheze la bordul lui *Folgore* şi să lupte sub ordinele tale.

— Da, răspunse Corsarul, cu un zâmbet trist. Pentru că toţi cred că sunt unul dintre spiritele infernale ale mării.

— Haide, iar devii funebru ca o fantomă.

— Pe diseară, Jean! spuse Corsarul, care se ridicase brusc.

— Da. Diseară va fi aici şi Bascul. Vom lua împreună ultimele hotărâri.

— Pe diseară!

Şi Corsarul ieşi.

Porni aproape imediat pe o cărare, intrând în pădurea care ocupa un spaţiu mare în spatele citadelei.

Cufundat în gânduri, mergea repede cu un pas de automat, oprindu-se uneori, vrând parcă să reflecteze în linişte.

După o jumătate de oră, ajunse la marginea unei plantaţii de trestie de zahăr, în mijlocul căreia se zărea o locuinţă frumoasă, la umbra unui pâlc de palmieri mari.

Era o căsuţă asemănătoare cu cele pe care încă le mai construiesc mexicanii, cu pereţi vopsiţi în roşu, împodobiţi cu plăci pătrate de porţelan cu desene, cu un acoperiş în formă de terasă, cu multe vase cu flori.

În faţa uşii, Moko, colosul african, fuma dintr-o pipă veche, probabil un cadou de la Carmaux, camaradul lui alb, cum îi zicea.

Corsarul rămase un moment nemişcat, la o oarecare distanţă, privind ferestrele, terasa; apoi, se îndreptă spre negru, care se ridicase zărindu-l.

— Unde sunt Carmaux şi Van Stiller? întrebă el.

— S-au dus în port să vadă dacă ai ceva ordine să le dai, răspunse Moko.

— Ce face ducesa?

— E în spate, în grădină.

— Singură?

— Cu femeile şi pajii.

— Ce fac acolo?

— Îţi pregătesc masa.

— Mie! se miră Corsarul.

— Da, pentru că se aşteaptă să luaţi masa împreună.

Corsarul intră în casă şi străbătu un coridor care îl duse în cealaltă parte, într-o grădină spaţioasă, înconjurată de ziduri înalte.

Era o grădină foarte pitorească. Alei, mărginite de bananieri, cu frunzele lor de un verde-închis, care întreţineau o răcoare plăcută, delimitau terenul în straturi, unde creşteau cele mai frumoase plante tropicale cu flori parfumate şi arbuşti plini de fructe splendide şi delicioase.

Corsarul, fără să facă zgomot, străbătu una dintre aceste alei şi ajunse lângă un *ajupa*, palmier de o mare frumuseţe, ale cărui frunze lăsate în jos ajungeau până la o lungime de opt-zece metri, formând un fel de sală de verdeaţă.

Corsarul se opri, auzind zvon de voci. Văzu prin frunziş o masă foarte frumos pregătită, pe care se afla o piramidă de fructe împodobită cu flori.

Tânăra ducesă, ajutată de cele două femei, aranja tacâmurile. Purta o rochie de un albastru-azuriu, împodobită cu dantelă. Părul, prins în două cosiţe împletite, îi cădea pe spate. Un colier de perle simplu, splendid, împodobea gâtul şi pe piept strălucea un smarald mare.

Corsarul făcu fără să vrea o mişcare şi atinse un palmier mic. Zgomotul o îndemnă pe tânără să întoarcă imediat capul şi să-l zărească.

— A, cavalere! exclamă ea, în timp ce el se apropia s-o salute. Vedeţi, v-am aşteptat. Masa e gata.

— Mi-aţi făcut onoarea să mă aşteptaţi, ducesă! spuse el, atingând cu buzele mâna pe care i-o întinsese.

— Bineînţeles, eram sigură că veţi veni. Sunt aici câteva feluri de mâncare preparate sub supravegherea mea.

— Serios?

— Nu vă miraţi. În Flandra, există obiceiul ca stăpâna casei să se ocupe de toate aceste lucruri. Să ne aşezăm.

— O voi face cu cea mai mare plăcere din lume, mai ales că, probabil, e ultima dată când ne vedem.

— Ce vreţi să spuneţi, cavalere? întrebă tânăra, cu un fel de stupefacţie.

— Vreau să spun, domnişoară, că destinul comandă şi eu trebuie să mă supun lui. Mâine-dimineaţă plec într-o nouă aventură.

— Cum! Abia v-aţi întors şi vreţi să şi plecaţi? S-ar spune că uscatul vă sperie.

— Îmi place marea. De altfel, nu stând aici voi putea ajunge la duşmanul meu de moarte.

— Şi numai la asta vă gândiţi, a devenit o idee fixă.

— Tocmai pentru asta plec.

— Câtă ură!

— Ascultaţi-mă, ducesă, şi veţi vedea că am dreptate. Era pe vremea războiului dintre Franţa şi Spania pentru cucerirea Flandrei. Ludovic al XIV-lea, mereu însetat de glorie, deşi se afla în culmea puterii, vrând să înfrunte adversarul care învinsese de atâtea ori trupele franceze, invadase provinciile pe care cumplitul duce de Alba le pacificase, trecându-le prin foc şi sabie. Ludovic al XIV-lea avea atunci o mare influenţă asupra ducelui de Piemont, Amedeu al IV-lea, care n-a putut refuza să pună la dispoziţia regelui Franţei trei dintre regimentele sale, unde serveam ca ofiţeri eu şi cei trei fraţi ai mei. Cel mai în vârstă dintre noi nu avea încă treizeci de ani, iar cel mai tânăr, care va deveni mai târziu Corsarul Verde, abia împlinise douăzeci. Regimentele noastre, trimise în Flandra, luptaseră cu mult curaj la Schelda, Gand, Tournai şi se acoperiseră de glorie. Armatele aliate triumfaseră peste tot, respingând inamicul spre Anvers, când, într-o zi nefericită, o parte dintr-un regiment de-al nostru, trimis să ocupe o poziţie povârnită şi fortificată, părăsită de spanioli, s-a pomenit deodată înconjurată şi constrânsă la o apărare disperată. Toţi patru ne aflam în avanpostul apărării acelui mic fort. Despărţiţi de grosul armatei franceze, atacaţi din toate părţile de un inamic de douăzeci de ori mai numeros decât noi, dar hotărâţi să ne menţinem în acel punct, care avea o mare importanţă, fiind una dintre poziţiile-cheie ale unuia dintre principalele braţe ale fluviului, trebuia să ne predăm sau să murim. Dar nimeni nu se gândea la capitulare; eram hotărâţi să murim ca să păstrăm onoarea stindardului glorios al ducilor de Savoia. Ludovic al XIV-lea, nu ştiu de ce, dăduse comanda unuia dintre aceste regimente unui flamand, care se lăuda că e curajos şi experimentat. Găsindu-se întâmplător cu noi în ziua în care am fost surprinşi, a luat în mod normal conducerea apărării. Lupta a început cu aceeaşi furie de ambele părţi. Artileria spaniolă trăgea fără încetare asupra poziţiei noastre şi noi rezistam cum puteam mai bine, reparând pe cât posibil pagubele aduse

fortificaţiilor noastre. Timp de cincisprezece zile şi cincisprezece nopţi, am fost asediaţi în acest fel, suferind pierderi mari şi provocând pagube mari adversarilor. Fratele meu cel mare devenise în realitate sufletul apărării. Îndrăzneţ, iute, priceput la mânuirea tuturor armelor, conducând cu aceeaşi abilitate artileria şi infanteria, era în prima linie la toate atacurile şi ultimul la fiecare retragere. Valoarea acestui soldat mândru şi nobil, care stârnise admiraţia tuturor, fiind aclamat de toţi, a stârnit pizma în sufletul flamandului, care avea să aibă pentru toţi cele mai fatale consecinţe... Acest sentiment a fost atât de puternic, încât acest om şi-a uitat jurământul de fidelitate şi s-a înţeles în secret cu spaniolii, ca să-i predea poziţia, pretextând un atac-surpriză. Promisiunea unui grad şi a unei situaţii avantajoase a fost probabil preţul trădării sale. Într-o noapte, urmat de doi-trei flamanzi, a deschis o mică poartă spaniolilor, grupaţi lângă bastion. Fratele meu cel mare, care veghea nu departe de acel loc, observând intrarea inamicului, s-a repezit înaintea lui, strigând ca să dea alarma. Dar trădătorul, aflat într-un ungher ascuns, cu pistoalele în mână, a tras şi l-a ucis. Spaniolii ne-au invadat cu furie poziţia şi abia cu mare greutate, după ce am luptat din răsputeri, am putut scăpa şi ne-am retras la Courtrai. Ei bine, ducesă, vi se pare că noi, fraţii acelui om brav, îl puteam ierta pe asasinul lui?

— Nu, răspunse cu fermitate ducesa.

— De aceea, după terminarea războiului, am plecat să-l căutăm în Flandra, în Spania. Apoi, aflând că a primit drept recompensă a faptei sale infame o poziţie importantă în coloniile americane, eu şi fraţii mei ne-am făcut corsari: nu ca să prădăm sau să dobândim cine ştie ce avuţii, de care nu ne păsa, nici măcar din dorinţa de renume dobândită după acte mari de curaj, ci ca să ajungem la trădător şi să facem dreptate. Fraţii mei au murit fără să poată îndeplini datoria noastră sfântă. Eu încă mai trăiesc şi poate că destinul îmi va îngădui s-o duc la bun sfârşit. Acum ştiţi, domnişoară, motivele urii mele; iar inima voastră nobilă înţelege, cu siguranţă, că vreau, după cum vă spuneam adineauri, să îndeplinesc porunca destinului.

— O, da, înţeleg! răspunse tânăra, întinzând o mână spre Corsar, care o strânse încetişor, părând foarte emoţionat.

Apoi se ridică şi zise:

— Adio, ducesă. Nu îndrăznesc să spun la revedere, pentru că nu ştiu când mă voi reîntoarce şi cu siguranţă că atunci veţi fi părăsit insula. Aşadar, adio, şi dacă va fi să mă scufund cu corabia mea sau să pier de

plumbi sau sabie, păstraţi-l în amintire pe Corsarul Negru, care a rămas până la capăt credincios datoriei sale.

Tânăra, tremurând uşor, respirând cu greu, dorea să-i răspundă. Dar Corsarul se grăbi să plece.

XVIII
NUMELE TRĂDĂTORULUI

A doua zi, la primele raze ale soarelui, vasele expediţiei pe care urmau s-o comande Olonezul, Corsarul Negru şi Michel Bascul ieşeau din portul Tortuga, salutate de răpăit de tobe, focuri de armă şi aclamaţiile entuziaste ale mulţimii adunate pe mal.

Convoiul era format din opt nave de diferite mărimi, înarmate în total cu optzeci de tunuri, dintre care şaisprezece ale navei Olonezului şi douăsprezece de la bordul lui *Folgore*. Numărul oamenilor se ridica la şase sute cincizeci, piraţi şi bucanieri.

Folgore, fiind cel mai bun velier, mergea în frunte ca un fel de cercetaş al escadrei, purtând în vârful catargului stindardul negru tivit cu auriu.

În spate, celelalte vase, la distanţă potrivită unul de altul, ca să poată manevra în voie, înaintau pe două linii.

Timpul era splendid. Un vânt bătând spre nord-vest, favorabil direcţiei în care se deplasa flotila, făcea să se spere într-o navigaţie rapidă şi liniştită până la Maracaibo; cu atât mai mult cu cât se ştia că flota amiralului Toledo se afla atunci pe coasta Yucatanului, îndreptându-se spre porturile din Mexic.

După două zile, în care nu avusese loc niciun incident, mica escadră se pregătea să depăşească deja Capul Anyana, când *Folgore*, care mergea în frunte, semnală prezenţa unei nave spaniole îndreptându-se spre Santo Domingo.

Era un vas de război purtând stindardul Spaniei. Nava, după ce recunoscuse puternica escadră a piraţilor, mergea pe lângă coastă, probabil ca să caute un loc de refugiu.

Olonezul, comandantul suprem, care ar fi putut să împresoare vasul inamic şi să-l scufunde cu focul artileriei, dacă refuza să se predea, le ordonă tuturor să se oprească, asumându-şi singur sarcina şi onoarea acestei capturi importante.

Aceşti piraţi aveau instincte de demnitate ciudate. La gândul atacării unui adversar cu forţe mult superioare, erau cuprinşi de scrupule.

Aşadar, Olonezul se îndreptă spre vasul spaniol şi, ajungând destul de aproape, puse un om de la proră să strige că trebuia să se predea fără condiţii sau să accepte lupta, la care celelalte nave nu aveau să ia parte.

Comandantul vasului, care probabil că înţelesese de la început situaţia lui disperată, nu aşteptă repetarea somaţiei. Dar, în loc să coboare pavilionul, ordonă ca acesta să fie bătut în cuie în mod ostentativ la proră şi răspunse cu o salvă a celor opt tunuri de la babord.

Bătălia începu şi se ajunse curând la un abordaj sălbatic. După înfruntări sângeroase, totul se sfârşi cu predarea vasului spaniol.

Această victorie, salutată de aclamaţiile vesele ale escadrei piraţilor, a fost considerată un semn bun pentru expediţie, cu atât mai mult cu cât, în timpul luptei dintre cele două nave, *Folgore*, care constituia avangarda, descoperise într-un mic golf un alt vas spaniol cu opt tunuri, pe care îl capturase fără prea mare greutate.

Cercetarea celor două nave a scos la iveală faptul că aveau o încărcătură preţioasă: unul, diferite mărfuri şi lingouri de argint, celălalt, arme şi muniţii.

Neavând ce să facă cu prizonierii, îi debarcară pe uscat şi, spre sfârşitul zilei, escadra îşi reluă drumul spre sud-est.

Trei zile mai târziu, Corsarul Negru recunoscu marele vas de linie capturat mai înainte, refugiat în Jamaica în cursul uraganului, pe care oamenii lui îl duceau în Tortuga.

Plutind cu toate pânzele pe Marea Caraibilor, *Folgore* se grăbea să ajungă cât mai repede în apropiere de Maracaibo.

Corsarul Negru părăsea rareori postul comandantului navei, ca să fie pregătit pentru orice eventualitate şi să semnaleze primul celorlalţi cel mai mic eveniment.

Şi a plutit astfel pe valuri, aproape fără incidente, timp de două săptămâni.

În sfârşit, în cea de a paisprezecea noapte de la plecarea din Tortuga, Corsarul zări în depărtare, pe limba de pământ Paraguana, focul micului far care indica intrarea în golf.

Văzându-l, Corsarul se însufleţi pe dată.

— Momentul se apropie, murmură el. Poate chiar mâine!

Apoi i se adresă lui Morgan:

— Nici o lumină în noaptea asta la bord. Ordinul Olonezului.

— Înaintăm până la intrarea în golf? întrebă locotenentul.

— Nu, noaptea e întunecoasă şi, pentru că nimic nu ne dezvăluie prezenţa, abia în zori vom înainta spre intrarea în golf, ca să cădem împreună pe nepusă masă peste Maracaibo. În timp ce tunurile navelor vor bombarda portul dinspre mare, oamenii care vor debarca — şi noi trebuie să ne numărăm printre ei — vor ataca oraşul pe uscat, ca să tăiem retragerea guvernatorului. Toate bărcile trebuie să fie pregătite să ne ducă pe mal. Un foc de tun tras de vasul Olonezului va da semnalul acţiunii.

— Foarte bine, căpitane.

— De altfel, în acel moment, voi fi pe punte. Mă duc să-mi pun platoşa.

Părăsi puntea superioară a navei şi traversă salonul ca să ajungă la cabina lui.

— Ciudat! spuse el, oprindu-se. Aici pare că pluteşte în aer un parfum... Cel care îi plăcea ducesei... Dar acum e departe de noi.

Se uită în jur, dar toate luminile erau stinse şi nu zări nimic. Spre una dintre ferestrele deschise spre mare, i se păru că vede o formă vagă. Se pomeni asaltat brusc de ideile lui superstiţioase.

— Tu eşti, umbră a fratelui meu, care vii să-mi aminteşti jurământul făcut exact în acest loc?

Silueta se agită din nou, dar mai aproape. Atunci, scoţând pumnalul de la centură, se repezi spre ea.

— Cine eşti? strigă el. Vorbeşte sau te ucid!

— Eu sunt, cavalere! răspunse o voce blândă, care îl făcu pe Corsar să tresară.

— Dumneavoastră, ducesă! exclamă el, stupefiat. Vă credeam la Tortuga. Visez oare?

— Nu, sunt chiar eu!

Corsarul, lăsă arma în jos şi spuse:

— Dar cum aţi ajuns aici?

— Nici eu nu ştiu prea bine. Mi-aţi spus adio, adăugând că s-ar putea să mergeţi la moarte. Aceste cuvinte m-au tulburat adânc. Sigur, înţeleg foarte bine, ştiu că n-ar fi trebuit să vin, dar am venit. Şi, ascunsă, mă simţeam fericită că mă aflu lângă omul cu o inimă atât de mare, lângă eroul pe care îl admir din tot sufletul.

Corsarul, un moment profund tulburat, păru să-şi recapete tot calmul.

— Ascultaţi-mă şi înţelegeţi-mă bine, ducesă, spuse el cu o voce fermă. V-am povestit viaţa mea, v-am dezvăluit cauzele a ceea ce alţii pot să considere o vocaţie aventuroasă, dar care e doar ducerea la îndeplinire a unei datorii sfinte. După aceea, Corsarul Negru nu va avea altă dorinţă decât să redevină imediat cavalerul de Roccabruna, să-şi reia existenţa normală de gentilom. În acest caz, credeţi că destinul vostru poate să se unească cu al lui? Credeţi că inima voastră şi a lui se vor putea împăca pentru totdeauna? Spuneţi!

Tânăra răspunse simplu:

— Da.

— Mulţumesc, ducesă, spuse Corsarul, ducând la buze mâna întinsă spre el, şi să dea Domnul ca viteazul cavaler de Roccabruna să se întoarcă foarte curând, nerăbdător să-şi reia, alături de dumneavoastră, existenţa de altădată! Acum, îmi puteţi spune cum aţi ajuns la bord fără să ştiu?

— Da, după ce îmi veţi promite că îmi veţi ierta complicii.

— Complicii? Cine sunt?

— Carmaux, Van Stiller şi negrul. În realitate, ei au făcut totul. Au văzut că plângeam gândindu-mă că veţi muri. Atunci, superstiţioşi ca şi comandantul lor, mi-au spus: „Veniţi cu noi şi aranjăm noi totul. În apropierea căpitanului nostru şi fără să ştie că vă aflaţi aici, veţi fi pentru el ca un înger care îl va proteja, care îl va apăra de orice nenorocire. Veniţi“. Iar eu am acceptat şi le-am spus: „Să mergem!“ M-au adus aici noaptea, în haine de marinar; m-au ascuns într-o cabină... şi gata! Iartă-i, pentru mine!

— Cum nu i-aş putea ierta, când totul a fost făcut de inimi iubitoare, răspunse el, înduioşat. Dar, după ce v-am văzut, înger protector, trebuie acum să vă părăsesc.

— De ce? întrebă tânăra.

— Pentru că, foarte curând, se va crăpa de ziuă şi în golful în care ne aflăm va începe o luptă cumplită între flotila piraţilor şi trupele omului care a fost asasinul fraţilor mei.

— Unde ne aflăm, cavalere?

— În rada portului Maracaibo.

— Şi care e numele omului?

— Îl cheamă ducele Van Guld.

Abia rosti Corsarul acest nume, şi se şi auzi bubuitul unui tun.

— Acesta e semnalul! strigă el, avântându-se afară din salon.

Tânăra rămase nemişcată. Duse mâinile la piept şi, parcă trăsnită, căzu inertă pe covor.

XIX
ASALTUL

Când auziră bubuitura de tun de pe nava Olonezului, care se poziţionase la două mile de oraş, în faţa fortului şi a celor două insule care îl apărau, toţi piraţii au fost cuprinşi de frenezie.

Unii, care mai fuseseră în golful Maracaibo, sub comanda Corsarului Roşu sau a Corsarului Verde, îl sfătuiseră pe Olonez să debarce acolo bucanieri, care aveau să prindă între două focuri sistemul de apărare a oraşului.

Cu o rapiditate prodigioasă, toate bărcile celor zece nave, încărcate cu oameni înarmaţi cu puşti şi securi de abordaj, plecaseră împreună să-i ducă pe uscat.

Când Corsarul Negru îşi făcu apariţia pe punte, Morgan îmbarcase deja şaizeci de oameni, cei mai robuşti şi mai curajoşi din echipaj.

— Căpitane, totul e pregătit, spuse el.

— Bine, îţi încredinţez comanda vasului *Folgore*.

Şi, fixându-şi în grabă cuirasa luată din cabină, coborî în barcă unde se aflau treizeci de oameni şi un aruncător de pietre.

Se lumina de ziuă, trebuia să se grăbească să debarce mai înainte ca spaniolii din fort să-i recunoască.

Toate bărcile pline cu oameni despicau cu iuţeală valurile, îndreptându-se spre plaja împădurită, care se continua cu o colină, deasupra căreia apărea fortul construit pe o stâncă, înzestrat cu şaisprezece tunuri de calibru mare, probabil servite de mulţi artilerişti.

După alerta dată de tunul Olonezului, trupe de soldaţi se deplasaseră spre punctele unde debarcarea li se părea că are loc şi deschideau focul contra aventurierilor. Fortul trăgea spre spaţiul în care navigau bărcile proiectile mari, dar fără să provoace pagube mari asediatorilor.

Cele trei ambarcaţiuni ale Olonezului, Corsarului Negru şi Bascului, puse în mişcare de cei mai abili şi mai robuşti vâslaşi, o luară înainte şi

ajunseră la mal mai înainte ca trupele spaniole, care coborau de pe coastele împădurite, să poată lua poziţie pe plajă.

Navele corsarilor rămăseseră în urmă, ca să nu ajungă în bătaia tunurilor din fort; dar *Folgore*, comandat de Morgan, înaintase până la o mie de paşi de mal şi, de acolo, proteja debarcarea, trăgând cu tunurile de vânătoare.

În câteva minute, în pofida tirului îndreptat contra lor, primele bărci ajunseră la mal. Piraţii şi bucanierii care se aflau în ele, debarcară în mare grabă şi se repeziră în pădure, ca să-i scoată din ascunzătoare pe spaniolii care trăgeau de pe colină.

— La asalt, bravilor! strigă Olonezul.

— Camarazi, înainte! spuse şi Corsarul Negru, cu sabia în mâna dreaptă şi pistolul în cea stângă.

Spaniolii, ajunşi la jumătatea pantei, începură să trimită o ploaie de gloanţe asupra asediatorilor, dar fără vreun rezultat, deoarece erau mascaţi de copaci şi tufişuri.

Tunurile din fort continuau să tragă, să-şi lanseze proiectilele, dar fără să oprească elanul teribil al piraţilor, care, răsturnând totul în calea lor, au pus pe fugă câteva trupe de spanioli. Încurajat de acest succes şi terenul fiind aproape debarasat de inamici, Olonezul strigă din nou:

— La asaltul fortului!

Şi mulţimea de piraţi se avântă pe urmele şefului lor, urcând colina.

Prinşi din urmă de ultimii oameni debarcaţi, asediatorii erau acum mai bine de cinci sute. Dar, pe lângă faptul că spaniolii rezistau încă, poziţia înaltă a fortului, de unde se trăgea neîncetat asupra lor, îl făcea aproape inaccesibil.

Olonezul şi Corsarul Negru se adunară la sfat.

— Vom pierde prea mulţi oameni, spuse primul; ar trebui să facem o spărtură, altfel vom fi ucişi degeaba.

— Există un singur mijloc, răspunse Corsarul.

— Care?

— Să încercăm explozia unei mine la baza bastionului.

— Da, dar cine va vrea sau va putea să se dedea unui act atât de greu şi de periculos?

— Eu, răspunse o voce în spatele celor doi şefi.

Se întoarseră şi îl văzură în faţa lor pe Carmaux, însoţit de Von Stiller şi de negru.

— Tu? întrebă Corsarul.

— Da, eu.

— Şi noi, adăugară ceilalţi doi.

— Ei bine, duceţi-vă, prieteni!

— Nu va dura nici un sfert de oră, spuse Carmaux.

Apoi se adresă prietenilor lui:

— Haide, Von Stiller. Iar tu, Moko, adu vreo treizeci de livre de praf de puşcă. Şi să aibă un fitil zdravăn!

— Fii prudent, îi spuse Corsarul Negru lui Carmaux. Sper că vei reuşi fără să păţeşti nimic rău.

— Mulţumesc, căpitane, pentru această predicţie bună.

Între timp, piraţii şi bucanierii continuau să câştige teren în pădure, vânându-i pe spaniolii răspândiţi pe colină.

Din fort, se trăgea întruna asupra aventurierilor. Ai fi zis că era un crater în plină erupţie, provocând în jur o devastare continuă.

Dar, brusc, se auzi o detunătură îngrozitoare, care se repercută până departe pe mare şi spre zonele învecinate de pe uscat. O flacără enormă se ridică deasupra fortului, urmată de o trombă de resturi diverse, sfârtecând rămurişul şi doborând câţiva asediatori.

Explozibilul fixat şi aprins de Carmaux şi prietenii lui provocase o spărtură mare în flancul bastionului principal.

Atunci, în mijlocul strigătelor de disperare ale spaniolilor şi al vacarmului artileriei, se auzi vocea răsunătoare a Corsarului Negru:

— La asalt, camarazi, la asalt!

Piraţii şi bucanierii, văzându-l avântându-se spre zona descoperită, însoţit de Olonez, se năpustiră în urma lui. După câteva momente, intrară în număr mare în fort, luptând cu sabia şi securea contra celor două sute sau două sute cincizeci de oameni care formau garnizoana, puşi curând în derută, dar lăsându-se masacraţi cu bravură decât să se predea.

Corsarul, văzând drapelul spaniol de deasupra fortului doborât de tovarăşii lui, se îndreptă în mare grabă spre oraş, acum deschis şi rămas fără apărare. Adună în jurul lui vreo sută de oameni şi o porni pe străzile pustii. De la prima alarmă, locuitorii se grăbiseră să fugă, încercând să pună la adăpost tot ce aveau mai preţios în faţa jafului de care se temeau, lucru obişnuit când era vorba de un atac al piraţilor.

Dar nu de asta era preocupat acum Corsarul Negru: nu atacase oraşul să-l jefuiască.

Conducându-şi cu repeziciune oamenii, se îndrepta spre locuinţa lui Van Guld. Piaţa Granada, unde se afla edificiul, era şi ea pustie, poarta cea mare a palatului rămăsese deschisă şi fără nicio pază.

— Să-mi fi scăpat? bombăni el printre dinţi. Dar voi şti să pun mâna pe el!

Văzând intrarea în palat complet liberă, piraţii se opriseră de teama unei capcane. Corsarul înţelese şi el că trebuia să acţioneze cu prudenţă. Însă, după un scurt moment de ezitare, dori să se avânte înainte, dar simţi o mână pe umăr şi o voce îi şopti la ureche:

— Nu tu, căpitane. Dacă-mi dai voie, eu voi intra primul. Trebuie să fii întotdeauna cu ochii în patru când e vorba de spanioli.

Corsarul întoarse capul şi îl văzu pe Carmaux, cu hainele numai zdrenţe şi faţa plină de sânge, dar mai ferm ca niciodată.

— Tu! exclamă el. Văd că, deşi mina nu te-a ucis, totuşi...

— Aş! N-am nimic! Am pielea tare, căpitane. La fel şi Van Stiller şi negrul.

— Ei bine, intră, dacă vrei!

Carmaux şi prietenii lui, care arătau la fel de rău, veniseră în fugă lângă el, intrând cu hotărâre pe poarta mare, cu sabia în mână, urmaţi imediat de Corsar şi de trupa lui. Toţi ajunseră curând la concluzia că se temuseră fără temei de o surpriză urâtă.

În palat nu era nici ţipenie de om. Soldaţii, servitorii şi sclavii dispăruseră împreună cu stăpânul şi cu cei apropiaţi lui.

Doar în prima curte găsiră un cal întins pe pământ, cu un picior rupt.

— Nimeni! exclamă Carmaux. Toţi au spălat putina. Poţi să pui la intrare o tăbliţă pe care să scrii *Palat de închiriat*.

— Să urcăm, spuse Corsarul cu o voce şuierătoare.

Piraţii dădură năvală pe scări, dar fără să găsească pe nimeni. Uşile erau şi acolo deschise, camerele pustii, mobila răsturnată de fugarii care scoseseră în grabă din sertare obiecte de valoare ca să le ia cu ei.

Totuşi, deodată, se auziră strigăte venind dinspre o cameră unde intraseră Carmaux şi prietenii lui. Corsarul veni în fugă şi îi văzu pe cei trei trăgând după ei cu forţa un amărât de soldat spaniol, slab ca un cui.

— Îl recunoşti, căpitane? întrebă Carmaux, care îl împingea în faţă.

Zărindu-l pe Corsar, soldatul scoase casca de fier împodobită cu o pană mototolită şi se plecă până la pământ, spunând calm:

— Seniore căpitan, vă aşteptam şi sunt foarte bucuros că vă revăd.

— Cum aşa! exclamă Corsarul. Iar tu!

— Da, răspunse omul zâmbind, sunt spaniolul din pădure. Pentru că nu m-aţi spânzurat când m-aţi făcut prizonier, nu e de mirare că încă mai sunt în viaţă.

— Da, dar de data asta nu te mai cruţăm, ticălosule! replică ferm Corsarul.

— Atunci, rău am făcut că v-am aşteptat! Ar fi fost mai bine să plec cu ceilalţi.

— Zici că m-ai aşteptat?

— Cine m-ar fi împiedicat să fug?

— Adevărat. De ce-ai rămas?

— Mai întâi, pentru că ţineam să-l revăd pe cel care mi-a cruţat atât de generos viaţa când putea să mă ucidă.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă, pentru că voiam să-i fac un mic serviciu Corsarului Negru.

— Tu?

— Ei, da! Te miră?

— Recunosc că da.

— Află atunci că guvernatorul, când a aflat că am căzut în mâinile tale şi că nu m-ai spânzurat, mi-a dat drept recompensă douăzeci şi cinci de lovituri de baston. Înţelegi? Să mă bată cu bastonul pe mine, don Bartolomeo de Barboza de Camarguo, descendentul uneia dintre cele mai vechi şi mai nobile familii din Catalonia! Caramba!

— Zi odată!

— Am jurat să mă răzbun pe acest flamand, care tratează pe curajoşii soldaţi spanioli ca şi cum ar fi câini, iar pe nobilii, ca şi cum ar fi sclavi indieni. Cred că ai venit să-l omori; dar, când a aflat că fortul a căzut, s-a grăbit să fugă.

— A, a fugit!

— Da, dar ştiu unde se duce şi vă voi pune pe urmele lui.

— Nu mă duci cu vorba? Ia seama! Dacă minţi, vei plăti scump!

— Nu sunt în mâinile voastre?

— Ai dreptate. Atunci vorbeşte. Unde a fugit Van Guld?

— În ţinutul împădurit, dar ca să ajungă mai apoi la Gibraltar.

— Urmând coasta?

— Da, căpitane.

— Cunoşti drumul?

— Mai bine decât toţi cei care îl însoţesc.

— Ştii câţi sunt?

— Da. Un căpitan şi şapte-opt soldaţi dintre cei mai fideli. Ca să mergi prin păduri dese, nu e bine să iei mulţi oameni cu tine.

— Dar unde sunt celelalte persoane din anturajul lui?

— S-au risipit.

— Bine! Îi vom urmări, fără să le dăm răgaz nici ziua, nici noaptea. Au cai?

— Da, dar vor fi obligaţi să renunţe la ei, pentru că îi vor stingheri.

— Stai puţin.

Corsarul se apropie de o masă pe care zărise hârtie şi o trusă de scris, luă o foaie şi aşternu câteva rânduri:

Dragă Jean,

Plec în urmărirea lui Van Guld prin pădure, împreună cu Carmaux, Van Stiller şi africanul meu. Poţi dispune de nava şi de oamenii mei. Iar, după ce jaful se va încheia, te aştept la Gibraltar, de unde cred că se poate obţine o pradă şi mai mare decât la Maracaibo.

CORSARUL NEGRU

Împături hârtia şi o înmână unui om de încredere, pe care îl rugă s-o ducă Olonezului. Apoi, se adresă piraţilor care îl urmaseră:

— Ne revedem la Gibraltar, bravii mei.

În sfârşit, se întoarse spre Carmaux, Van Stiller, negru şi soldatul spaniol.

— Să începem vânătoarea duşmanului meu de moarte!

XX
PE URMELE GUVERNATORULUI

Mulţimea de piraţi şi bucanieri ai Bascului şi Olonezului, care se răspândiseră în Maracaibo fără să întâmpine vreo rezistenţă, se deda celui mai crunt jaf, amânând pe mai târziu urmărirea locuitorilor în împrejurimi, ca să le răpească obiectele preţioase pe care le luaseră cu ei. În acest timp, Corsarul Negru şi cei patru însoţitori ai săi, luând cu ei puşti şi provizii, porniseră pe urmele guvernatorului.

Imediat ce ieşiseră din oraş, intraseră în spaţiul împădurit care mărginea lacul Maracaibo, străbătând cărări abia practicabile, care, de altfel, după spusele spaniolului, nu aveau să-i ducă foarte departe.

Mica trupă descoperi foarte curând primele indicii ale trecerii fugarilor: adică urmele lăsate de opt cai pe pământul umed, dar şi urme de tălpi omeneşti, ceea ce corespundea cu spusele spaniolului.

— Vedeţi, spuse acesta cu un aer triumfător. Astea sunt urmele trecerii guvernatorului, căpitanului şi celor şapte soldaţi, dintre care unul merge pe jos, deoarece calul lui şi-a rănit un picior la plecare.

— Da, am văzut calul, răspunse Corsarul. Crezi că au un avans mare faţă de noi?

— Patru-cinci ore.

— E mult, dar suntem rezistenţi la mers.

— Nu mă îndoiesc. Totuşi, să nu speraţi că îi veţi prinde din urmă azi, nici mâine. Poate că nu ştiţi cum sunt pădurile din Venezuela: rezervă tot felul de surprize.

— Surprize! repetă Corsarul. Ce vrei să spui?

— Mă gândesc la animalele sălbatice feroce şi la caraibi.

— Nu mă tem nici de unii, nici de alţii.

— Poate, dar caraibii sunt oameni cumpliţi!

— Cum sunt pentru noi, la fel sunt şi pentru guvernator.

— Ba nu! Caraibii sunt aliaţii lui, nu ai voştri.

— Crezi că îi va avea de partea lui?

— Tot ce e posibil, căpitane.

— N-are importanţă. Nu mi-a fost niciodată frică de sălbatici.

— Cu atât mai bine pentru tine! Haideţi, domnilor! Am ajuns în pădurea cea mare.

Cărarea pe care merseseră până atunci se întrerupsese brusc în faţa unui baraj masiv de verdeaţă, susţinut de trunchiuri înghesuite şi colosale, care păreau că vor să oprească trecerea tuturor călăreţilor.

De altfel, cu greu ne-am putea face o idee corectă despre puterea de vegetaţie a terenurilor umede din America Meridională, mai ales în bazinele marilor fluvii.

Acest pământ virgin, fertilizat permanent de resturile de frunze şi de plante, adunate acolo de secole, este acoperit de un humus unde vegetaţia găseşte o hrană substanţială, care îi amplifica dezvoltarea.

Corsarul Negru şi spaniolul se opriseră în faţa unui desiş enorm şi profund. Ascultau cu mare atenţie, în timp ce însoţitorii lor cercetau împrejurimile cu o privire circumspectă.

— Pe unde au trecut? îl întrebă Corsarul pe soldat. Nu se vede nici cea mai mică urmă de pătrundere în acest desiş.

— Hm! exclamă catalanul. Presupun că nu i-a luat necuratul!

— Şi probabil că nu le-a dat nici aripi cailor lor, adăugă Corsarul.

— Guvernatorul e un om şiret. Cu siguranţă că a făcut tot posibilul să-i încurce pe cei care ar fi dorit să-i ia urma. Dar nu înţeleg... Nu auziţi nimic? întrebă soldatul.

— Nimic, răspunse Carmaux. Poate doar susurul unui râuleţ care curge probabil prin apropiere.

— Un râuleţ. A, am găsit! exclamă spaniolul. Da, asta e.

— Ce? întrebă Corsarul.

— Veniţi după mine.

Soldatul se întoarse şi, observând că pe pământ caii lăsaseră două urme în sens contrar, ajunse curând lângă cursul de apă auzit de Carmaux.

— Uite! Vă spuneam eu că bătrânul e şiret!

— Cum aşa?

— Ca să i se piardă urma, n-a găsit nimic mai bun decât să meargă cu oamenii lui prin albia râuleţului.

— Apa e adâncă? întrebă Corsarul.

— Vom afla, răspunse soldatul, care intră hotărât în apa ce îi ajungea până la genunchi.

— Ei bine, spuse Corsarul, să intrăm în apă şi noi şi vom vedea unde ajungem!

În acel loc, apa era plină de numeroase plante acvatice: ceea ce le permise să descopere, văzându-le pe cele care fuseseră călcate sau rupte, în ce direcţie se îndreptaseră fugarii.

Şi se deplasară după aceste indicii. Mergeau în acest fel, cât puteau de repede, când, pe neaşteptate, în tăcerea din jur răsună o detunătură, care ar fi putut fi cea a unui pistol, urmată de trosnete prin frunziş, ca şi cum arma ar fi fost încărcată cu alice.

— Pe toate tunetele din Hamburg! exclamă Van Stiller, care se lăsase în jos instinctiv. Ce-i cu mitralia asta?

Corsarul îşi încărcase repede puşca, în timp ce Carmaux şi negrul se uitau speriaţi în jur. Doar soldatul rămăsese nepăsător.

— Suntem atacaţi? întrebă Corsarul.

— Nu, răspunse spaniolul, zâmbind.

— N-ai auzit?

— Ba da, căpitane, dar asta nu mă tulbură.

Abia termină spaniolul ce avea de spus, că răsună o detunătură mult mai puternică decât prima; şi din nou auziră cum în jurul lor cădeau mici proiectile.

— O adevărată bombă! izbucni Carmaux.

— Da, dar o bombă vegetală şi cât se poate de nevinovată, vă asigur, explică soldatul, arătând pe malul drept al râuleţului un copac cu frunze mari[5], pe crengile căruia fructele aveau forma unor capsule uscate de mărimea unei portocale obişnuite, dar turtite şi cu striuri adânci, ca nişte pepeni mici. El ne bombardează. Aşa îşi răspândeşte seminţele acest copac.

— Pe legea mea, eu crezusem că trag în noi oamenii guvernatorului! E ciudat şi...

— Da, foarte curios, interveni Corsarul. Dar să nu ne amuzăm de toate curiozităţile întâlnite în drum. Să mergem mai departe, pentru că ceilalţi vor câştiga un avans şi mai mare.

Îşi continuară drumul, tot prin albia râului. Dar, după ce făcură trei-patru sute de paşi, zăriră la o oarecare distanţă în faţă o masă informă, care bara curentul, făcând apa mai adâncă.

— Ce mai e? întrebă Corsarul, agasat.

— Dacă nu mă înşel, răspunse soldatul, această grămadă e formată din cadavrele cailor de care guvernatorul a găsit de cuviinţă să se debaraseze omorându-i, pentru că în aceste păduri îi întârziau fuga, în loc să-l ajute să înainteze mai repede.

Spaniolul avea dreptate.

— Şi unde sunt călăreţii? întrebă Corsarul.

— Poate că s-au ascuns în pădure, spuse Carmaux.

— Nu, răspunse soldatul, după un moment de gândire. Şi cred că înţeleg... A, şmecherii!

— Ce vrei să spui?

— Vedeţi creanga ruptă, şi mai departe alta... Înţeleg.

— Ce înţelegi?

— Că, pentru a nu lăsa nicio urmă de picior pe pământ, au urcat într-un copac şi, trecând dintr-un arbore în altul pe crengi învecinate, au traversat un întreg desiş, dincolo de care au revenit pe pământ.

— E bine, nimic mai uşor pentru noi, marinarii, să facem la fel! spuse Corsarul. Hai să ne căţărăm!

Şi, cât ai clipi, Carmaux, imitat de toţi ceilalţi, ajunse pe creanga cea mai mare a unui copac, de unde trecu pe alta...

Cei cinci tovarăşi de drum se străduiau cât puteau mai bine să străbată acest traseu aerian, când, deodată, spaniolul se lăsă să alunece la pământ, cu un strigăt triumfător.

— Ce-ai descoperit? întrebă Carmaux.

— Dovada că au coborât aici: un pumnal văzut de mine la centura căpitanului care conduce escorta guvernatorului. Probabil că i-a scăpat sărind din copac şi n-a băgat de seamă.

— Prin urmare, aici au revenit cu picioarele pe pământ, spuse Corsarul.

— Mai mult ca sigur. Uitaţi culoarul pe care şi l-au croit prin pădure cu ajutorul securilor. Fiecare soldat avea una prinsă la şa.

— Asta ne scuteşte de o trudă în plus, uşurându-ne mersul, spuse Carmaux.

— Tăcere! exclamă Corsarul. Ascultaţi... N-auziţi nimic?

— Ce-am putea auzi? întrebă spaniolul.

— Loviturile lor de secure, în cazul în care ar fi la mică distanţă de noi.

Toţi au ascultat foarte atenţi, fără să perceapă nici cel mai mic zgomot, iar negrul, care pusese urechea la pământ, le spuse că nu auzea absolut nimic.

Aşadar, se vedeau obligaţi să tragă concluzia că fugarii erau departe; ceea ce nu însemna că trebuia să se renunţe la speranţa de a-i ajunge din urmă.

Aşa că toţi au pornit neîntârziat pe culoarul deschis de fugari în desişul pădurii, indicat de un şir de crengi tăiate.

Dar, după câteva minute, mica trupă ajunse în faţa unui obstacol neprevăzut. Era vorba despre un spaţiu larg, plin de arbuşti cu mulţi spini, care formau o masă compactă sub crengile copacilor, arbuşti răspândiţi de obicei în număr mare în pădurile din Venezuela, făcând imposibil accesul oamenilor desculţi, cum era negrul, sau fără cizme din piele groasă — cazul lui Van Stiller şi al lui Carmaux.

— Pe toate tunetele din Hamburg! exclamă Van Stiller, care călcase în spini. Ăsta e drumul iadului! Aici ne rămân oasele.

— Mii şi milioane de rechini! izbucni şi Carmaux, dându-se înapoi din faţa unei tufe pline de spini. Nu vom putea trece mai departe.

— Nu-i nimic! spuse spaniolul. Găsim noi alt drum. Numai că asta ne va întârzia.

— Mai ales că va trebui să ne oprim de-a binelea, adăugă Corsarul.

Şi, văzând că ceilalţi îl priveau întrebători, continuă:

— Nu vedeţi că se înserează! E ceasul când apune soarele. Peste câteva momente, va fi complet întuneric. La drept vorbind, cei pe care îi urmărim vor trebui şi ei să se oprească.

— Da, dar numai până când răsare luna, preciză Carmaux.

— La ce oră răsare?

— Pe la miezul nopţii.

— Ei bine, să ne odihnim până atunci.

XXI
ÎN PĂDUREA VIRGINĂ

Mica trupă hotărî să se aşeze, până la răsăritul lunii, într-un spaţiu invadat de rădăcinile exterioare enorme ale unui copac cu un trunchi colosal, al cărui vârf probabil că domina întreaga pădure.

Acest copac, din familia manglierilor, avea la bază rădăcini puternice, noduroase şi simetrice, toate la un loc formând un fel de arcade ciudate, care ar fi putut ocroti cu uşurinţă vreo douăzeci de persoane, constituind un fel de adăpost natural, numai bun să-i apere pe Corsar şi pe însoţitorii lui de atacul fiarelor sălbatice sau al oamenilor.

După ce se aşezară sub acest gigant vegetal, se hrăniră cu puţină carne sărată şi pesmeţi. Apoi, îşi pregătiră culcuşul să doarmă câteva ore, până când razele lunii aveau să alunge întunericul adânc în care fusese cufundată pădurea.

Totuşi, luară hotărârea ca doi dintre ei să vegheze, pentru mai multă siguranţă, pe rând, în timp ce restul dormeau. Carmaux şi negrul preluară primul tur de gardă, lângă focul aprins.

Mai întâi, la căderea nopţii, tăcerea era atât de profundă, încât n-ai fi putut crede că în jur se află vreo fiinţă vie. Dar, brusc, reacţionând parcă la o comandă secretă, se iscă o zarvă, comparabilă cu cea pe care ar fi putut s-o facă o haită mare de câini ascunşi în ramurile de sus ale marelui copac: se auzeau un fel de lătrături, amestecate cu ţipete ascuţite şi fluierături prelungi.

— Mii şi milioane de rechini! exclamă Carmaux. Ce sunt animalele astea îndrăcite care s-au ascuns acolo sus ca să facă vacarmul ăsta?

Negrul nu răspunse, ci râse încetişor.

— I-auzi, altele! spuse iar Carmaux. Ai zice că un echipaj întreg de pe o corabie scârţâie în disperare toţi scripeţii de manevră. Să fie maimuţe?

— Nu, răspunse africanul, rânjind. Sunt broaşte.

— Care cântă în felul ăsta?

— Da, frate alb.

— Şi asta ce mai e? Ascultă. Nu crezi că-i o ceată de fierari care lovesc cu ciocanele în cazanul lui Scaraoţchi?

— Broaşte, doar broaşte, frate alb.

— Broaşte care se caţără în copaci?

— Da, ăsta e obiceiul lor, răspunse negrul, râzând iar.

— Dacă altcineva mi-ar fi spus, nu l-aş fi crezut, zise Carmaux. Şi ţipetele astea vin tot de la broaşte?

Un fel de mieunat foarte ascuţit, foarte răsunător se auzi în acel moment, făcând brusc să amuţească toate celelalte zgomote. Negrul, întins pe o grămadă de frunze, se ridică imediat în capul oaselor, apucând puşca de lângă el.

— Ei, ce mai zici acum, frate negru? întrebă Carmaux.

— Spun... spun, bâigui africanul, care părea foarte speriat.

— Ei, ce?

— E un jaguar.

— Mii şi mii de tunete! exclamă Carmaux. Un jaguar?

— Da, frate alb.

— Se spune că e mai de temut decât tigrii din India.

— Şi decât leii din Africa.

— Pe toţi dracii! izbucni Carmaux, cu un aer încurcat.

— Ce ai?

— Mă gândesc că, dacă ar veni să ne atace, n-am putea folosi contra lui armele de foc.

— De ce?

— Pentru că detunăturile se aud până departe în pădure, guvernatorul şi escorta lui ar fi avertizaţi şi şi-ar iuţi fuga.

— Totuşi, n-ar trebui să folosim împotriva acestei fiare arma albă.

— Nu crezi că săbiile noastre de abordaj ar...

— Zău c-aş vrea să te văd!

Un mieunat mai puternic şi mai apropiat tulbură liniştea provocată de primul.

— Ei, ei! Situaţia devine gravă.

În acel moment, Corsarul îşi desfăcu mantia în care se înfăşurase să doarmă.

— E un jaguar, nu-i aşa? întrebă el.

— Da, căpitane, şi pare că se îndreaptă spre noi.

— Să nu cumva să trageţi, orice s-ar întâmpla.

— Dar, căpitane, va devora în mod sigur pe unul dintre noi, replică negrul, foarte alarmat.

— Cine ştie! răspunse liniştit Corsarul, care, foarte calm, îşi împături mantia în jurul braţului stâng.

Apoi se ridică şi întrebă:

— În ce parte l-aţi auzit?

— În partea asta, căpitane.

— Foarte bine!

— Să-i trezim pe catalan şi pe Van Stiller?

— Inutil. Nu mai faceţi zgomot, aţâţaţi focul şi să aşteptăm.

Şi au aşteptat.

Din când în când, se auzea zgomotul uşor al unei mişcări printre frunze, însoţit de un fel de mârâit înăbuşit, obişnuit tuturor animalelor din familia pisicii, numit „tors“. După asta se putea deduce că fiara, simţind prezenţa oamenilor, se apropia puţin câte puţin, ca să prindă momentul în care ar fi putut să sară pe neaşteptate asupra unuia dintre ei.

Corsarul, în picioare lângă foc, cu sabia în mână, privind atent spre desişurile din vecinătate, stătea gata să prevină asaltul animalului. Carmaux şi negrul se aşezaseră în spatele lui, unul cu sabia de abordaj, celălalt ţinând de ţeavă puşca, pe care ar fi urmat s-o folosească în caz de nevoie ca o bâtă.

Foşnetul frunzelor se repeta din când în când, indicând că animalul îşi continua manevra prudentă.

Şi, deodată...

— Iată-l! spuse cu jumătate de glas Carmaux, care zărise două puncte fosforescente lucind în întuneric.

— Da, îl văd, confirmă căpitanul cu o voce calmă.

— Se pregăteşte să sară asupra noastră.

— Îl aştept, răspunse Corsarul pe acelaşi ton.

„Ce om! îşi zise Carmaux. Nici Satana n-ar putea să-l sperie!“

Animalul se oprise la vreo cincisprezece paşi de foc, care îl neliniştea. La acea distanţă, pe care ar fi străbătut-o uşor cu un simplu salt, se ghemui ameninţător şi rămase astfel câteva momente. Pe urmă, cele două puncte luminoase, pe care Carmaux şi Corsarul nu le pierdeau din ochi, dispărură şi se auzi un zgomot de crengi şi de frunze, care încetă brusc; apoi nu se mai auzi nimic.

— A, a plecat! spuse Carmaux, oftând uşurat. Călătorie sprâncenată!

Corsarul, după ce rămase un timp în aceeaşi poziţie, puse sabia la locul ei, îşi desfăcu mantia şi o puse iar pe el, întinzându-se din nou pe grămada de frunze.

— Dacă se întoarce, să mă anunţaţi, spuse el.

Dar animalul, speriat probabil de lumina focului şi, poate, de atitudinea fermă a căpitanului, nu-şi mai făcea simţită prezenţa.

Pe la zece, Van Stiller şi spaniolul îi schimbară pe primii, pentru ca negrul şi Carmaux să se poată odihni şi ei puţin. Şi, pe la miezul nopţii, când, fără alte incidente, razele lunii luminară locul, Corsarul se ridică primul în picioare şi dădu semnalul de plecare.

Deşi astrul nocturn strălucea cu putere pe cerul senin, frunzişul des al pădurii forma un fel de perdea, fiind destul de greu de recunoscut urmele fugarilor. Dar era de ajuns să ştie că guvernatorul, vrând să ajungă în Gibraltar, trebuia să meargă neapărat spre sud. Datorită micii busole pe care o avea la el, Corsarul era sigur că se îndreptau în direcţia bună.

Dar, cum mergeau ei aşa de aproape un sfert de oră, destul de anevoie printre rădăcini, liane şi desişurile pădurii, spaniolul, aflat în faţă, se opri brusc.

— Ce-i? îl întrebă Corsarul, care era în spatele lui.

— E a doua sau a treia oară când aud în dreapta mea un zgomot ce mi se pare suspect. S-ar zice că cineva merge în acelaşi sens, la mică distanţă.

— Cine ar putea să vină după noi?

— Nimeni n-ar îndrăzni, mai ales la ora asta, răspunse soldatul.

— Cine ştie! Poate e cineva din escorta guvernatorului, lăsat intenţionat în urmă, ca să dea alarma în caz de nevoie, adăugă Carmaux.

— Poate un indian..., îşi dădu cu părerea negrul.

— Aţi auzit? întrebă spaniolul care, mergând tot în faţă, se oprise între două trunchiuri de palmier, de unde atârnau două liane împletite.

— Ce?

— Ca nişte crengi rupte, la câţiva paşi de noi, acolo, în dreapta...

Nu putu să spună mai mult, pentru că, brusc, din desiş se ivi o masă întunecată care căzu asupra lui şi îl răsturnă, făcându-l să strige terorizat:

— Ajutor! Ajutor!

Corsarul se repezi fulgerător, înfigând sabia în animalul feroce, care, renunţând la prima victimă, se întoarse imediat spre adversar.

Corsarul, care, după ce lovise, se trăsese doi-trei paşi înapoi, înfăşurându-şi braţul drept în mantie, aştepta cu sabia pregătită.

Animalul păru mai întâi că ezită; dar, avântându-se cu disperare, sări peste Van Stiller pe care îl răsturnă pe spate aşa cum făcuse cu spaniolul.

Corsarul interveni din nou, lovind animalul cu sabia. Fiara, rănită, dar nu foarte grav, dădu înapoi şi, zărind un copac, se aruncă asupra trunchiului, în care îşi înfipse ghearele şi începu să-l escaladeze, cuibărindu-se la baza primelor crengi.

— Înapoi! strigă Corsarul, presupunând, pe bună dreptate, că, de unde se afla, animalul putea să sară peste unul dintre ei şi să-l omoare.

— Pe toate tunetele din Hamburg! exclamă Von Stiller, care se ridicase destul de rapid, deoarece ghearele fiarei doar îi ştersese umărul. Ce uşor l-aş împuşca!

Ridică arma, dar Corsarul îl opri, apoi, foarte mirat că şi spaniolul era în picioare, îl întrebă dacă era rănit.

— Nu, răspunse soldatul, datorită platoşei din piele de bou pe care o port pe dedesubt. Altfel, cu siguranţă că mi-ar fi sfâşiat pieptul.

— Atenţie! Feriţi-vă! strigă Carmaux.

Animalul chiar sări, descriind o parabolă imensă, cu labele întinse, ghearele scoase, părând că vrea să cadă asupra Corsarului. Dar, fie că-şi calculase prost elanul, fie că rănile îi luaseră din puteri, ajunse doar la picioarele căpitanului, care doar se aplecă să-l străpungă; şi îl ţinu ţintuit de pământ, în timp ce Carmaux îi dădea lovitura de graţie, izbindu-l în cap cu patul puştii.

XXII
SAVANA TREMURĂTOARE

După ce animalul nu mai dădu semne de viaţă şi Carmaux îi trase leşul spre un spaţiu luminat direct de razele lunii, toţi constatară, destul de surprinşi, că proporţiile acelei fiare cumplite nu corespundeau deloc cu ceea ce putuseră să presupună în semiobscuritatea pădurii.

Crezuseră că au de-a face cu un jaguar adevărat, dar animalul era mult mai mic, compensând această inferioritate printr-o cutezanţă incomparabilă.

Spaniolul recunoscu specia de felină care, în America de Sud, unde era un animal obişnuit, fusese numit pumă sau leu american.

Aceste animale, foarte răspândite în cele două Americi, chiar dacă de talie relativ mică, sunt de temut prin curajul şi ferocitatea lor.

De obicei, stau în pădure, unde ucid multe maimuţe, pentru că pot să se caţere cu uşurinţă în copacii cei mai înalţi.

Când se apropie de gospodăriile indigenilor, provoacă mari pagube, atacând nu doar oile, viţeii, ci şi boii şi caii. Pot să ucidă într-o singură noapte până la cincizeci de capete de vite, limitându-se să bea sângele cald al animalelor cărora le-au secţionat venele gâtului. Când nu sunt înfometate, evită omul, ştiind foarte bine că reprezintă pentru ele un adversar superior; dacă sunt împinse de nevoie, atacă însufleţite de un curaj disperat.

Foarte des, se ascund pe crengile copacilor, de unde se aruncă asupra animalelor care trec pe lângă ele.

— Mic şi-al dracu'! exclamă Carmaux, ridicând şi examinând corpul animalului mort.

— Ceea ce ne dovedeşte cât valorează îndrăzneala şi curajul, adăugă Corsarul. Dar întâlnirea cu acest animal ne-a făcut să pierdem mult timp.

— Vom încerca să recuperăm, căpitane, pentru că avem picioare bune, spuse Carmaux.

— Haideţi, prieteni, să mergem!

Părăsiră cadavrul pumei şi porniră mai departe, tot prin pădure, unde lumina scăzută îi împiedica să recunoască uşor drumul, pe care deseori trebuia să şi-l croiască lovind cu securea rădăcinile sau lianele împletite.

Ajunseră curând pe un teren atât de umed, încât li se părea că păşesc pe bureţi: atunci când puneau piciorul, făceau să ţâşnească firişoare de apă. Cei cinci traseră concluzia că în acea regiune se afla una dintre acele mlaştini nisipoase pe care locuitorii ţării le numesc savane tremurătoare, al căror sol, mobil, poate să-i înghită pe cei care se aventurează pe-acolo.

Catalanul, în calitatea lui de cercetaş al caravanei, avertizat de aceste prime indicii, înainta cu o foarte mare prudenţă, încercând permanent terenul cu ajutorul unei crengi lungi.

Se temea ca nu cumva să dea şi peste şerpi veninoşi, precum *urutu* sau cobra, numeroşi în acele locuri, a căror muşcătură e întotdeauna mortală.

La un moment dat, se opri brusc.

— Altă pumă? întrebă Carmaux.

— Nu, dar, cu cât mergem mai mult, cu atât solul e mai moale.

— Evident, ne aflăm la limita acceptabilă a unei savane tremurătoare. Aş fi de părere să ne oprim până la răsăritul soarelui, adică vreo jumătate de oră. La lumină vom putea recunoaşte mai bine drumul.

— Iar vom pierde timp! obiectă Corsarul.

— Crezi că guvernatorul şi escorta lui nu sunt şi ei obligaţi să facă faţă obstacolelor?

— Ai dreptate. Să ne oprim.

Se aşezară cu toţii la poalele unui copac, aşteptând, nu fără nerăbdare, ca razele marelui astru să alunge întunericul, pe care lumina palidă a lunii nu reuşea să-l risipească decât în prea mică măsură.

Dar, imediat ce se aşezară, înţeleseră că oprirea nu va fi de lungă durată, tăcerea, care domnise până atunci în pădure, fiind tulburată de tot felul de ţipete şi de cântece ale animalelor şi păsărilor, care salutau astfel apropiata ivire a zorilor.

Stelele începeau deja să pălească, iar prima geană de lumină colora cerul, când, în mijlocul acelor zgomote diverse, auziră foarte clar o detunătură undeva în depărtare.

Corsarul se ridică brusc în picioare.

— Un foc de puşcă! exclamă el.

— Da, confirmă spaniolul.

— Poate tras de unul dintre cei pe care îi urmărim.

— Presupun că da.

— Asta înseamnă că nu sunt foarte departe de noi.

— Ba nu, căpitane. În pădure, zgomotele se aud uneori până la o distanţă foarte mare.

— Oricum, peste câteva clipe, se va face ziuă de-a binelea. Vom putea pleca, dacă nu sunteţi prea obosiţi.

— Lasă, ne odihnim mai târziu! răspunse Carmaux.

— Să mergem! spuse spaniolul. Acum e uşor să găsim drumul.

Lumina zorilor, filtrându-se printre frunzele copacilor uriaşi, trezea fiinţele pădurii. Tucanii, cu un cioc la fel de mare ca şi corpul lor, şi atât de fragil, încât aceste biete păsări trebuie să-l folosească atent, ca să nu-l rupă, începeau să zburătăcească pe vârful celor mai înalţi copaci, scoţând ţipete care aminteau de scârţâitul unei roţi ruginite. Alte păsări, numite *uvrati*, ascunse în desişul cel mai des, scoteau cu putere note vibrante; iar altele, piuiau, legănându-se în cuiburile lor ciudate în formă de pungă, fixate pe ramurile cele mai flexibile sau la extremitatea frunzelor de manglier.

Câteva cupluri de maimuţe căţărătoare săreau ici şi colo; unele se atârnau încolăcindu-şi în jurul crengilor coada, scoţând ţipete stridente, în timp ce altele, speriate de trecerea micii trupe, o luau la sănătoasa, pe când alte surate de-ale lor, foarte obraznice, o salutau aruncând în ea cu fructe şi frunze.

Cu cât înaintau mai mult, cu atât copacii înalţi se răreau, ca şi cum acele vegetale s-ar fi acomodat greu cu traiul pe acel teren saturat de apă şi probabil de natură argiloasă.

Se mărise numărul palmierilor; dar peste tot se puteau vedea pâlcuri de *inibauba*, o specie de sălcii mici, care par că pier în anotimpul ploios, ca să reînvie în perioada secetoasă; apoi, *iratres paucintes*, copaci ciudaţi, al căror trunchi, de doi-trei metri şi foarte dezvoltat în partea de jos, este menţinut de şapte-opt rădăcini robuste. Acestea, ridicându-se la o înălţime de douăzeci-douăzeci şi cinci de metri, dau naştere unor frunze mari, dantelate, care îl înconjoară ca o umbrelă enormă.

Curând, dispărură şi copacii, locul lor fiind luat de îngrămădiri de *calupe*, plante din ale căror fructe, tăiate în bucăţi şi puse la fermentat în apă, se obţine o băutură răcoritoare; apoi mulţi bambuşi, înalţi de douăzeci de metri, atât de groşi, încât cu greu ar fi putut un singur om să-i cuprindă cu braţele.

Solul devenea treptat din ce în ce mai puţin solid. Apa se simţea sub picioarele piraţilor, formând adâncituri care se lăţeau cu rapiditate. Stoluri de păsări acvatice, care zburătăceau ici şi colo, indicau vecinătatea unei mari savane mlăştinoase.

Spaniolul începea să-şi încetinească pasul, de teamă să nu-i fugă brusc pământul de sub picioare. Deodată, un strigăt răguşit şi prelung se auzi la o oarecare distanţă, urmat de zgomotul făcut de un corp căzând în apă.

— Mi se pare că în direcţia aia e un animal, spuse Carmaux. N-ai auzit?

— Da, da, un jaguar.

— Iar! Supărătoare întâlnire!

Trupa se oprise, sprijinindu-şi picioarele, ca să nu se afunde, pe tijele de bambus culcate, şi fiecare om îşi pregătise armele.

Fiara nu mai răcnise iar, dar acum auzeau acel fel de murmur sau tors care, la feline, indică satisfacţie.

— Probabil că pescuieşte, spuse spaniolul.

— Pescuieşte? repetă Carmaux, foarte uimit. Adică prinde peşti?

— Da. Te miră?

— Nu ştiam că jaguarii au cârlige de undiţă la dispoziţia lor!

— Nu, dar au coada.

— Coada! Cum adică?

— Cu ea ademenesc peştii... O lasă să atârne în apă şi firele de păr lungi şi roşii care se întind înşală peştii pirania, peştii electrici, care cred că văd viermi şi se apropie. Atunci jaguarul se întoarce brusc, întinde laba cu gheare foarte ascuţite şi îi trage pe uscat...

— Iată-l! spuse africanul, care, fiind mai înalt decât însoţitorii lui, putea să vadă mai departe.

— Jaguar?

— Da.

— Ce face?

— E pe malul unei mlaştini şi pare că pândeşte ceva.

— E departe?

— La vreo sută de paşi.

— Ei bine, haide să vedem şi noi, spuse Corsarul, pe un ton hotărât.

— Fii prudent, căpitane, îi recomandă spaniolul.

— Dacă nu vrea să ne lase să trecem, va trebui să-l atacăm, replică prompt Corsarul Negru. Să ne apropiem fără zgomot.

După vreo sută de paşi, ajunseră la malul unei mlaştini mari, care părea că se întinde până departe în pădurea virgină.

Era savana, în centrul căreia scurgerea apelor din jur forma un bazin mare de apă negricioasă, clocită, unde creştea o mulţime de plante acvatice, cu frunze imense, în mijlocul cărora apăreau flori splendide.

Cum ajunseră în acel loc, piraţii auziră la o distanţă mică de ei un mârâit înăbuşit.

— Jaguarul! spuse catalanul.

— Unde e?

— La pândă, pe mal.

La cincizeci de paşi de ei, pe marginea unui stufăriş, un animal superb, de forma unui tigru, dar de dimensiuni puţin mai mici, stătea ghemuit, în atitudinea unei pisici care pândeşte un şoarece.

Lung de aproximativ doi metri, probabil că era unul dintre cei mai mari din rasa lui; coada avea cel puţin optzeci de centimetri; avea gâtul relativ scurt, dar lat ca al unui taur tânăr; picioarele, musculoase, robuste, se terminau cu gheare de temut.

Piraţii recunoscură cu uşurinţă un jaguar, cel mai cumplit animal devastator din cele două Americi, mai redutabil chiar decât puma şi monstruoşii urşi cenuşii din Munţii Stâncoşi. Poate fi întâlnit peste tot; din Patagonia în Statele Unite, el e pentru continentul american ceea ce este tigrul pentru Asia, asemănându-se cu acesta prin agilitate, forţă şi ferocitate. Trăieşte mai ales în savanele din apropierea malurilor marilor fluvii, precum Rio del Plata, Amazon şi Orinoco; pentru că, lucru ciudat la această felină, îi place mult apa.

Teroarea pe care o inspiră jaguarul şi ravagiile pe care le provoacă sunt cu atât mai mari cu cât, înzestrat cu un apetit insaţiabil, atacă pe oricine întâlneşte; şi puţine animale pot scăpa de el, pentru că, aşa cum urmăreşte maimuţele în copaci, unde se caţără cu uşurinţă, atacă la fel de bine vitele, caii factoriilor[6], care, după ce se apără cu coarnele sau cu copitele, cedează inevitabil, pentru că le sare în spate şi le rupe cu uşurinţă coloana vertebrală.

Chiar şi broaştele ţestoase, deşi protejate în mod natural de platoşa lor dură, se tem de ghearele puternice ale jaguarului, care ştie să le strecoare sub carapace fără greutate.

Jaguarul are o mare aversiune faţă de câini. Dar, pentru că îi place mult carnea, e văzut deseori, ca să pună gheara pe cei pe care îi zăreşte,

aventurându-se chiar şi în plină zi în satele indienilor.

De altfel, nu-i cruţă nici pe oameni, printre care face în fiecare an destule victime, pentru că, chiar dacă reuşeşte doar să-i rănească, zgârieturile ghearelor sale provoacă aproape întotdeauna leziuni mortale.

Animalul care stătea la pândă la marginea savanei nu dădea semne că ar fi observat apropierea piraţilor.

Cu ochii ţintă spre apele negricioase ale mlaştinii, părea că urmăreşte o pradă ascunsă sub frunzele late de *Victoria regia*, care se întindeau la suprafaţa apei.

Stătea într-o tufă mare de papură, dar, pe jumătate ridicat, părea gata să sară. Mustăţile mari fremătau parcă de nerăbdare sau furie, iar coada lungă se agita, fără să facă totuşi zgomot în iarba pe care abia dacă o atingea.

— Ce poate să aştepte? întrebă Corsarul, care părea că uitase de Van Guld şi de escorta lui.

— Poate că pândeşte o broască ţestoasă, răspunse catalanul.

— Nu, replică africanul. Cred că aşteaptă un adversar mai demn de el. Priviţi acolo între frunze, unde cred că foarte curând va apărea un bot.

— Prietene Sac-de-Cărbune, cred că ai dreptate, pentru că zăresc sub frunze ceva care mişcă, zise Carmaux.

— Ei bine, cred că e vârful botului unui *jacare*, replică negrul.

— Adică o specie de caiman, preciză Corsarul.

— Da, căpitane.

— Ce! Îndrăzneşte să înfrunte acea reptilă formidabilă?

— Da, căpitane. Şi, dacă nu facem zgomot, vom asista la o luptă pe cinste.

— Să sperăm că nu va dura prea mult.

— O, sunt doi adversari nu prea răbdători şi, după ce se încaieră, lucrurile merg repede. Uite, iese la suprafaţă!

Într-adevăr, frunzele plutitoare se dădură brusc la o parte şi două maxilare enorme, înzestrate cu un şir de dinţi puternici şi triunghiulari, ieşiră din apă, îndreptându-se spre mal.

Zărind caimanul, jaguarul se ridică pe picioare, făcând o mişcare de retragere. Era greu de crezut că fusese împins de un sentiment de spaimă; mai curând, acţionase astfel ca să-şi atragă adversarul pe uscat, lipsindu-l astfel de principalul său mijloc de apărare sau de fugă; pentru că, ieşit din apă, caimanul nu mai are aceeaşi putere şi aceeaşi agilitate a mişcărilor.

De altfel, această manevră avu succes. Caimanul, crezând poate că patrupedul fusese cuprins de spaimă, mişcă furios coada, ca să-şi ia elan, ajungând în întregime pe mal, unde se opri, deschizând larg maxilarele formidabile. Această reptilă avea o lungime de cinci metri. După ce îşi scutură apa de pe el, se postă bine pe picioarele scurte şi scoase un strigăt care, asemenea scâncetului unui copil, însemna probabil o provocare.

Jaguarul, în loc să se arunce imediat asupra caimanului, făcu un alt salt în spate, stând ghemuit.

Regele pădurilor şi regele savanelor se observară un moment în tăcere, cu priviri pline de ferocitate; apoi, primul, ghemuit, suflă ca o pisică în călduri.

Caimanul, fără să manifeste nici cea mai mică teamă, contând probabil pe puterea dinţilor, făcu câţiva paşi în plus pe mal, agitându-şi coada grea la stânga şi la dreapta.

Acesta era momentul pe care îl aştepta şireata felină.

Văzându-şi adversarul pe uscat, se ghemui şi făcu un salt mare ca să cadă pe spatele reptilei. Dar ghearele lui, deşi ascuţite şi tari ca oţelul, se dovediră neputincioase în faţa solzilor rezistenţi chiar şi la gloanţele de puşcă. Furios că nu reuşise de la primul atac, lovi în capul reptilei cu ghearele, smulgându-i un ochi; apoi, cu un alt elan, ateriză pe pământ, la o distanţă de zece paşi.

Caimanul scoase un strigăt prelung de furie şi de durere. Rănit şi simţind că nu mai putea să ţină piept în avantajul lui duşmanului, încercă să se reîntoarcă în mlaştină, agitându-şi puternic coada, care mătura solul mâlos.

Jaguarul, care îl observa foarte atent, se aruncă iar asupra lui şi, de data asta, evitând spatele solzos, se aplecă să atingă partea laterală a corpului, neprotejată, pe care o despică adânc cu o lovitură puternică de gheare.

Rana putea fi mortală, totuşi, reptila avea încă destulă forţă să nu se dea bătută. Cu o scuturătură puternică, se debarasă de atacator, pe care îl trimise de-a rostogolul în stufăriş; apoi se repezi la el să-l taie în două cu dinţii.

Din păcate pentru el, pierderea ochiului îl împiedica să calculeze bine şi, în loc să nimerească în plin corpul, muşcă doar coada.

Un urlet cumplit le dădu de ştire piraţilor că „apendicele“ graţios al felinei fusese tăiat în două.

— Bietul animal! exclamă Carmaux. Cum va arăta fără coadă?

— Probabil că îşi va lua revanşa, spuse catalanul.

Şi, într-adevăr, patrupedul feroce se aruncă imediat asupra reptilei, cu o furie de nedescris. Cramponat de botul ei, o orbea cu lovituri de gheare. Bietul caiman, cu coastele pline de sânge, cu ochii scoşi, se străduia să scape de adversarul lui ca să se întoarcă în mlaştină, deschizând şi închizând zgomotos maxilarele, lovind cu coada, fără să reuşească să scape de jaguar, care nu-i dădea drumul.

În sfârşit, amândoi căzură în apă, spre care se îndreptase caimanul şi unde lupta continuă; apoi, unul dintre luptători reapăru pe mal. Era jaguarul, în cea mai jalnică stare; pentru că, pe lângă faptul că îşi lăsase coada în dinţii reptilei, probabil că se alesese cu răni grave; o labă părea ruptă sau secţionată. Se târî cu greu până la locul unde sărise asupra caimanului, aruncă o privire furioasă spre mlaştină şi, scoţând un ultim strigăt înăbuşit de furie şi de durere, dispăru în stufăriş.

— Cred că a găsit ce-a căutat, spuse Carmaux.

— Dacă a murit caimanul, jaguarul va veni poate să se îmbuibe totuşi, remarcă spaniolul.

— Masa asta l-a costat scump.

— Animalele astea duc o viaţă dură!

— Dar coada nu-i mai creşte la loc.

— I-au rămas dinţii şi ghearele.

— Acum, la drum, spuse Corsarul.

Şi mica trupă porni din nou prin savană.

Trecând pe lângă scena luptei, Carmaux văzu unul dintre ochii reptilei şi îl luă.

— O, ce urât e! exclamă el. Chiar şi mort îşi păstrează ura şi ferocitatea.

Piraţii grăbiră pasul. Malurile mlaştinii pe care mergeau erau pline de plante înalte, care le întârzia puţin înaintarea; dar încă puteau merge mai uşor decât în pădure. În plus, tot felul de păsări acvatice, care mişunau în mlaştină, zburătăceau în stoluri mari. Merseră astfel până la amiază, când Corsarul Negru, recunoscând că însoţitorii lui erau destul de obosiţi după un drum atât de anevoios de vreo douăsprezece ore, dădu semnalul odihnei, de care avea şi el mare nevoie.

XXIII
CARMAUX AFUMAT!

Ca să mai păstreze cele câteva provizii care le mai rămăseseră, absolut necesare dacă urmărirea s-ar fi prelungit mai mult, s-au gândit să caute în jur tot ce ar fi putut fi comestibil.

Negrul şi Van Stiller au început să umble după fructe şi chiar au găsit foarte curând, mai ales cele ale copacului numit în ţinut *jalutecaleira*, care au mărimea unei portocale şi o pulpă delicată şi hrănitoare.

Carmaux şi spaniolul s-au ocupat de vânat, care ar fi putut asigura masa de seară.

Deoarece pe malurile savanei nu vedeau decât păsări, greu de doborât pentru că nu aveau alice, au intrat în pădure, unde sperau să găsească animale cu blană.

Dar, după ce ajunseră la un fel de luminiş destul de întins, privind şi ascultând, fără să audă şi să zărească nimic care să le dea vreo speranţă, spaniolul spuse:

— Mă tem că va trebui să ne întoarcem cu mâna goală. Poate că suntem pe domeniul vreunui jaguar, care a consumat sau a pus pe fugă vânatul.

— Lasă, că poate n-a hăpăit tot! îşi dădu cu părerea Carmaux. În orice caz, dacă îl zărim, pe el îl vom ucide.

— Da, dar ar trebui mai întâi să dăm ochii cu el. Căpitanul se grăbeşte, aşa că nu putem zăbovi căutându-l, mai ales că s-ar putea nici să nu-l găsim. De altfel...

Spaniolul se întrerupse un moment, apoi spuse:

— A, iată ceva mai bun!

— Ai văzut vreun ied, catalanul meu iubit?

— Priveşte într-acolo. Nu zăreşti o pasăre mare care zboară?

Carmaux ridică privirea şi, într-adevăr, văzu o pasăre care plana deasupra unui pâlc de copaci.

— Ăsta e iedul?

— E o *gule-gule*. Uite alta, şi altele mai încolo.

— Păsări pe care ştii bine că nu le putem doborî cu gloanţele noastre.

— Sigur că nu. Dar aceste *gule-gule* poate că ne vor indica un vânat mai mare.

— Adică?

— Mistreţi, pecari.

— Ce legătură poate fi între păsări şi aceste animale?

— *Gule-gule*, care au privirea foarte pătrunzătoare, descoperă de foarte departe mistreţii şi se grăbesc să ajungă la ei ca să se ghiftuiască.

— Las-o moartă! exclamă Carmaux. Doar nu vrei să mă faci să cred că păsările astea, mari cel mult cât o găină, consumă porci mistreţi!

— Nici vorbă, dar sunt moarte după viermii şi insectele pe care aceste animale le scot din pământ când scotocesc cu râtul în căutarea rădăcinilor cu care se hrănesc.

— Aşa da, înţeleg! Catalane, prietene, vorbeşti ca din carte. Să mergem atunci acolo unde ne cheamă *gule-gule* şi să sperăm că ne vor ajuta să punem de-o masă bună pentru căpitan şi pentru camarazii noştri.

— Sst! Mi se pare că aud zgomot printre frunze, spuse spaniolul.

— Ai dreptate.

— Un animal vine spre noi. Să fim gata să tragem.

Zgomotul continuă şi o anume mişcare se produse în iarba înaltă. Cei doi se ascunseseră în spatele a doi copaci.

Deodată, Carmaux, care făcuse câţiva paşi înaintea camaradului său, zări clar, ieşind din desiş, un animal lung, cu picioare scurte şi cu o coadă foarte stufoasă. Fără să-i pese dacă era un vânat bun sau nu, ridică puşca şi trase.

Animalul se prăbuşi şi vânătorul, crezându-l mort, se grăbi să ajungă la el. Dar îl văzu ridicându-se şi fugind în faţa lui cu o iuţeală care arăta că nu era grav rănit.

— Mii şi milioane de rechini! izbucni Carmaux. Ai încasat-o totuşi de la mine, băiete, şi n-ai să ajungi prea departe.

Şi o luă la fugă, fără să ia în seamă sfatul spaniolului, care îi strigă:

— Opreşte-te! Ai grijă! Lasă-l! Nu te apropia de el!

Dar Carmaux, atras de salturile fugarului, care părea că pierde treptat din forţă, scosese sabia şi se ţinea după el, repetând:

— Degeaba fuge, al meu e! Al meu e!

În sfârşit, animalul se prăbuşi la pământ. Carmaux ajunse lângă el şi îl lovi puternic cu sabia.

Dar, imediat ce făcu acest gest, se trase înapoi şi scoase un ţipăt de oroare, părând cuprins de o bruscă sufocare.

— A, Dumnezeule! răcni el, ţinându-şi capul cu amândouă mâinile. Ce putoare! N-am mai văzut un stârv mai infect!

Începu să tuşească şi să strănute, gata să-şi dea duhul. Apoi, privi cu uimire la spaniolul care, oprit la vreo treizeci de paşi, îi spuse:

— N-ai vrut să mă asculţi. Ţi-am strigat să laşi animalul ăsta, să te opreşti.

— A, m-a otrăvit! exclamă Carmaux, părând gata să leşine.

— Nu, nu te-a otrăvit, ci te-a parfumat sconcsul, un fel de dihor, şi atât de rău, încât n-am curaj să mai vin lângă tine. Pleacă, du-te mai departe!

— Ah, o să-mi fie rău!

— Nu, nu! Mişcă, aleargă, schimbă locul, aeriseşte-te!

Şi, văzând că piratul se îndrepta spre el, spaniolul se trăgea înapoi să menţină distanţa dintre ei.

— Ţi-e teamă de mine? întrebă Carmaux.

— Nu, dar nu vreau să fiu parfumat ca tine; pentru că vei răspândi putoarea asta până la douăzeci de paşi în jurul tău, transmiţând-o celor care se vor apropia de tine.

— Dar cum să scap de duhoare?

— Într-un singur fel.

— Care?

— Să te laşi afumat.

— Ca un hering?

— Exact.

— Ce animal afurisit! Cum poate să ne împuţească aşa de rău? De unde vine putoarea asta?

— De la o glandă. O are sub coadă şi conţine un lichid urât mirositor, pe care îl eliberează când e urmărit.

— Frumos m-a mai aranjat!

— Ţi-am spus că o să te afumăm!

— Frumos o să mai arăt la întoarcere. Camarazii noştri aşteaptă vânat şi noi le aducem doar mirosul ăsta groaznic.

— Lasă că n-o să murim din asta! răspunse catalanul. Avem alte provizii. Să mergem.

Porniră spre tabără, spaniolul mergând în faţă, la o distanţă de cincizeci de paşi de Carmaux, care bombănea întruna. Când se apropiară de locul unde îşi lăsaseră camarazii, spaniolul spuse:

— Stai aici şi aşteaptă-mă să mă întorc.

Carmaux oftă resemnat şi se aşeză la poalele unui copac.

După ce îi istorisi Corsarului hazul întâmplării, spaniolul îl luă pe negru în pădure, ca să-l ajute să culeagă două braţe mari dintr-o plantă cu tulpină lungă şi mirositoare, asemănătoare cu cea care poartă piperul. Făcură o grămadă la o oarecare distanţă de Carmaux şi îi dădură foc.

— Apropie-te cât poţi de mult şi lasă-te bine pătruns de fumul împins de vânt spre tine, îi recomandă el celui contaminat, care, luându-şi inima în dinţi, se aşeză aşa cum i se ceruse, făcând tot felul de grimase, închizând ochii, ţinându-se de nas şi simţind de câteva ori că se sufocă.

Un sfert de oră mai târziu, după ce se întoarse pe toate părţile, considerându-se destul de afumat, cum spusese spaniolul, şi, în consecinţă, debarasat de mirosul cumplit cu care îl impregnase animalul, Carmaux se putu alătura camarazilor lui, ocupaţi să-şi împartă carnea friptă a unei broaşte ţestoase mari, surprinsă de Van Stiller pe malul savanei. Se înţelege de la sine că bietul afumat n-a fost scutit de glume.

— Aţi fost în adâncul pădurii când aţi tras? întrebă Corsarul.

— Da, căpitane.

— Zgomotul detunăturii n-a putut să ajungă până la cei pe care îi urmărim.

— Sunt sigur că n-au auzit-o, spuse catalanul.

— De ce?

— Cred că au un avans mare faţă de noi.

— Probabil că au forţat mersul, altfel ar fi trebuit deja să-i fi prins din urmă.

— Cred că înţeleg de ce se grăbeşte atât de tare Van Guld, spuse Corsarul. Bănuieşte că Olonezul, părăsind Maracaibo, se va îndrepta spre Gibraltar.

— Olonezul chiar are intenţia să atace acest oraş? întrebă spaniolul, cu o nelinişte evidentă.

— Păi, de ce nu? răspunse evaziv Corsarul. Vom vedea.

— Atunci, căpitane, te rog să fii de acord să mă despart de voi, pentru că nu voi lupta niciodată contra compatrioţilor mei, spuse spaniolul pe un ton emoţionat. Un soldat nu poate să îndrepte armele contra unei cetăţi pe

zidurile căreia flutură stindardul ţării sale. Când e vorba doar de Van Guld, ducele flamand, sunt alături de tine; dar altceva nu voi face. Iar dacă ai vrea să mă constrângi, aş prefera să fiu spânzurat, după cum m-ai ameninţat o dată sau de două ori.

— Fii liniştit, răspunse Corsarul. Admir şi respect ataşamentul tău faţă de patrie. După ce vom termina cu Van Guld, pe care îl urăşti la fel ca mine, te voi lăsa liber să iei parte, dacă vrei, la apărarea Gibraltarului.

— Mulţumesc, căpitane. Până atunci sunt cu totul la dispoziţia ta.

— Foarte bine! Şi, din moment ce crezi, cu îndreptăţire, că fugarii au un avans mare faţă de noi, să nu mai zăbovim, dacă vrem să-i prindem. La drum!

Şi, luând armele, cei cinci îşi continuară cât de repede posibil drumul pe malurile savanei acoperită de iarbă înaltă.

XXIV
STĂPÂNII PĂDURII

Era foarte cald, cu atât mai mult cu cât regiunea prin care înainta mica trupă era lipsită de orice fel de umbră. În plus, apa în care băltea solul savanei, încălzită direct de razele fierbinţi ale soarelui, producea reflexe orbitoare, iar dinspre acele câmpii umede se ridicau, sub formă de ceaţă uşoară, miasme putând să producă temutele friguri.

Din fericire, pe la ora patru, călătorii zăriră extremitatea savanei, care pătrundea în unghi ascuţit într-o regiune împădurită.

Deşi foarte obosiţi, mergeau cu paşi mari ca să intre din nou în pădure. Deodată, negrul le atrase atenţia asupra unui obiect roşu, aflat deasupra unei limbi de pământ verzui.

— E o pasăre, spuse Carmaux.

— Nu, răspunse catalanul. Mi se pare că e o beretă spaniolă. Vedeţi mănunchiul de pene negre?

— Cine să fi aruncat-o în locul ăsta? întrebă Corsarul.

— Dacă nu mă înşel, răspunse soldatul, această beretă ne aduce la cunoştinţă că aici s-a petrecut ceva dramatic. Aş putea să jur că sub beretă se află un nefericit care s-a aventurat în mod imprudent pe un teren mişcător şi a fost înghiţit.

— Hai să vedem!

Abătându-se puţin de la drumul lor, ca să vadă mai de aproape despre ce era vorba, cei cinci constatară curând că presupunerea catalanului era adevărată; mai ales că alături de beretă se iţeau degetele unei mâini desfăcute.

— Probabil e vorba de unul dintre oamenii din escorta guvernatorului, spuse soldatul. Cred că e Juan Barreo.

— Asta înseamnă că Van Guld chiar a trecut pe-aici, spuse Corsarul.

— Avem o dovadă cât se poate de funebră.

— Brr! Ce moarte oribilă! exclamă Carmaux.

— Într-adevăr, spuse căpitanul. Îl plâng în mod sincer pe acest nefericit. Dar, dacă tot suntem siguri că ne aflăm pe urmele duşmanului nostru, să-i dăm pace mortului şi să alergăm spre cel viu. Să ne grăbim!

Dar, când să pornească iar la drum, auziră dinspre adâncurile pădurii un fluierat prelung cu modulaţii ciudate.

— Ce mai e şi asta? îl întrebă pe catalan.

— Nu ştiu, răspunse spaniolul, aruncând o privire îngrijorată în direcţia de unde venise zgomotul.

— Poate o pasăre?

— N-am auzit niciodată vreuna cântând sau, mai curând, fluierând aşa.

— Dar tu, Moko? îl întrebă căpitanul pe african.

— Nici eu, căpitane.

— Să fie un semnal?

— Mi-e teamă că da, răspunse spaniolul.

— Al compatrioţilor tăi pe care îi urmărim?

— Nu cred. Aş zice mai degrabă că avem de-a face cu indienii.

— Indienii liberi, aliaţii voştri, pe care guvernatorul, ştiindu-se urmărit, i-ar fi trimis contra noastră?

— Nu pot să spun nimic sigur, căpitane.

— Vom vedea! Înarmaţi cum suntem, nu trebuie să ne fie teamă de indieni.

— Sunt mai răi decât crezi! interveni soldatul. Mai ales în mijlocul pădurii. Dar, dacă se ocupă de noi, poţi fi sigur c-o fac cu intenţii ostile.

— Îi dovedim noi cu câteva focuri de armă. Dacă guvernatorul ştie de prezenţa noastră, n-avem de ce să ne mai temem să nu audă împuşcăturile. Înainte!

— Ah! Ah! exclamă vesel Carmaux. Vom vedea dacă oamenii roşii din Venezuela sunt mai frumoşi sau mai răi decât cei din alte ţări.

— Ai grijă, camarade! îl atenţionă spaniolul. Indienii din Venezuela te-ar pune cu bucurie la frigare sau pe grătar.

— Mii şi milioane de rechini! Auzi, Van Stiller, prietene? Să ne apărăm bine cotletele!

Părăsind definitiv împrejurimile savanei, intrară în pădure, unde înaintau totuşi cu mare băgare de seamă, de teama vreunei surprize neplăcute.

Şi aşa au trecut două ore, fără niciun incident. Dar, aproape în fiecare moment, puteau recunoaşte indicii ale unei treceri recente: crengi tăiate,

iarbă călcată în picioare, liane rupte, semne care le impuneau să fie cu ochii în patru.

Mergeau astfel, ţinând permanent direcţia sud, când, deodată, auziră la o oarecare distanţă sunete provenite probabil de la un fluier de bambus, precum cele folosite de indieni.

— A! exclamă Corsarul, oprindu-şi cu un gest însoţitorii.

Apoi se adresă spaniolului:

— Crezi că e un semnal?

— Probabil.

— Prin urmare, indienii nu sunt departe de noi?

— Poate că mai aproape decât ne închipuim, căpitane; pentru că această pădure deasă e foarte potrivită pentru capcane, iar indienii sunt foarte abili în privinţa asta.

— Ce crezi că ar trebui să facem? Să-i aşteptăm sau să mergem mai departe?

— Dacă ne oprim, ar putea să creadă că ne e teamă. S-ar părea că e mai bine să mergem mai departe şi să nu-l cruţăm pe primul care va apărea cu gând să ne atace.

În clipa următoare, sunetele de fluier răsunară parcă şi mai aproape. După toate aparenţele, veneau dinspre un pâlc foarte des de palmieri *caris*, ale căror trunchiuri sunt pline de spini lungi şi foarte ascuţiţi.

— Muzica asta nu anunţă nimic bun! spuse spaniolul.

— Van Stiller, vezi dacă poţi să-i ceri să facă linişte acestui muzicant misterios şi suspect, îi ordonă Corsarul.

Hamburghezul ridică puşca şi, ţintind un punct unde i se păru că se agită frunzele de palmier, apăsă pe trăgaci.

Detunătura zgomotoasă a fost urmată mai întâi de un ţipăt ascuţit, care s-a preschimbat curând într-un hohot de râs.

— La fix! exclamă Carmaux.

— Să continui, căpitane? întrebă Van Stiller.

— Nu. E de ajuns că le-am dat de înţeles că suntem în stare să ne apărăm. Să mergem mai departe.

Pădurea devenea din ce în ce mai deasă şi mai întunecoasă. Era un adevărat hăţiş de trunchiuri enorme, de frunziş des, de rădăcini răsucite. Acolo domnea o căldură plină de umezeală, care îi extenua. Cei cinci înaintau anevoie, cu privirea la pândă, trăgând cu urechea la cel mai mic

zgomot, ţinând degetul pe trăgaciul puştii, unul în spatele altuia, gata să se năpustească la primul sălbatic care s-ar fi arătat cu o înfăţişare ostilă.

Ajunseră astfel într-o zonă şi mai încâlcită şi întunecoasă. În acel moment, catalanul lăsă capul în jos şi se aruncă în spatele trunchiului unui copac. În acelaşi timp, în aer se auzi un şuierat uşor. Un băţ trecu prin frunziş şi se înfipse într-un trunchi mare.

— O săgeată! strigă soldatul. Atenţie!

Carmaux, care se afla lângă el, trase, şi un strigăt se auzi imediat după detunătura armei.

Patru-cinci săgeţi trecură pe deasupra oamenilor, care, din fericire, auzind avertismentul spaniolului, se aplecaseră aproape până la pământ.

— Foc în desişul de colo! strigă Carmaux, arătând spre un pâlc mare de copaci.

Van Stiller, negrul şi soldatul traseră în acelaşi timp în direcţia indicată de Carmaux. Dar niciun ţipăt nu urmă acestei salve. Totuşi, auziră zgomotul făcut de câteva persoane alergând prin pădure. Şi asta a fost tot.

— Probabil că au renunţat, spuse Van Stiller. Au plecat!

— Nu sunt sigur, zise spaniolul. Staţi mai departe în spatele copacilor.

— Crezi că vor încerca din nou? întrebă Corsarul.

— Aud un foşnet de frunze în direcţia asta.

— E o adevărată ambuscadă.

— V-am spus că au astfel de obiceiuri.

— Dacă Van Guld crede că indienii sunt în stare să ne oprească, se înşală, spuse Corsarul. Vom trece mai departe.

— Fii totuşi prudent, căpitane. Săgeţile lor sunt de obicei otrăvite. Mai stai puţin la adăpostul copacilor.

— Căpitane, vrei să mă duc să explorez desişul? întrebă negrul.

— Nu, ar însemna să te expui unei morţi care nu ne-ar aduce niciun avantaj.

— Tăcere! le ceru Carmaux. Ascultaţi.

La o oarecare distanţă, în pădure, se auzea sunetul modulat al unui fluier: note triste şi monotone.

— Ce să însemne asta? întrebă Corsarul. Să fie un apel de adunare şi un semnal de atac?

— Căpitane, propuse Carmaux, dacă am da foc pădurii, ca să terminăm odată cu indienii?

— Ca să ne prăjim şi noi odată cu ei! replică prompt Corsarul.

— Ei bine, atunci să mergem, trăgând cu armele succesiv, la dreapta şi la stânga!

— Cred că ai dreptate. Ideea ta e bună, răspunse căpitanul. Să mergem cu muzică! Înainte! Şi eu voi deschide calea!

Corsarul, cu sabia într-o mână şi cu pistolul în alta, luă conducerea trupei; în urma lui veneau Carmaux şi Van Stiller, apoi negrul şi spaniolul.

Atunci, imediat ce părăsiră adăpostul copacilor, Carmaux şi Moko traseră cu puşca, fiecare într-o parte; apoi, veni rândul lui Van Stiller şi spaniolului. Şi tot aşa, de câteva ori: ceea ce îi duse pe cei cinci la o distanţă destul de mare, fără să fi zărit vreun indian sau să fi mai auzit şuierul unei săgeţi.

Deodată, pe când urmau să străbată o porţiune mai joasă de teren, pe unde trecea un fir de apă, un copac enorm se prăbuşi cu zgomot în faţa lor, barându-le trecerea.

— Pe toate tunetele din Hamburg! exclamă Van Stiller, răsturnat de una dintre crengile copacului.

Instinctiv, toţi se lăsaseră în jos, ceea ce îi feri de o ploaie de săgeţi însoţită de strigătele indienilor.

— Împrăştiaţi-vă târâş! strigă Corsarul, care se lipise de trunchiul copacului căzut, în acelaşi timp cu spaniolul.

Apoi se auzi din nou sunetul fluierului, care părea că se apropie.

— S-ar zice că vin asupra noastră, spuse căpitanul. Să fim şi noi pregătiţi să-i primim aşa cum se cuvine!

— Stai, căpitane, spuse soldatul, care, de un moment, asculta cu atenţie notele triste ale instrumentului. Dacă nu mă înşel, fluierul pe care îl auzim nu indică mersul luptei.

— Ce vrei să spui?

Spaniolul, care se ridicase, se uită de cealaltă parte a copacului.

— Un sol, căpitane. Se apropie *piage* al tribului.

— *Piage*? repetă Corsarul, care nu înţelegea semnificaţia cuvântului.

— Da, sau, dacă preferi, vrăjitorul...

— A, foarte bine! răspunse Corsarul, ridicându-se şi el în picioare.

Şi putu să vadă şi el venind spre ei un indian mai în vârstă, urmat de alţi doi, care cântau amândoi la fluier.

Primul era un bărbat de talie mijlocie, aşa cum sunt aproape toţi indienii din Venezuela. Avea umeri laţi, bustul şi membrele musculoase, pielea de un roşu-gălbui, mai închisă la culoare din cauza unguentului gras

cu care era acoperită. Avea o fizionomie deschisă şi o expresie destul de blândă. Nu purta barbă — obişnuia să-şi epileze faţa —, dar părul era lung şi cu reflexe albăstrii.

Ca vrăjitor al tribului, în afara unei pânze de bumbac cu fireturi legată în jurul şoldurilor, care cobora puţin mai jos de genunchi, purta o mulţime de podoabe. La gât avea câteva rânduri de scoici, brăţări din oase şi dinţi de jaguar; deasupra încheieturii mâinilor şi pe gambe purta inele de aur; la fiecare ureche atârna un cioc mare de tucan; pe cap avea o diademă din pene de papagal şi un os mare de peşte îi trecea prin nas.

Ceilalţi aveau doar o bucată de pânză scurtă simplă şi una-două brăţări. În schimb, purtau la spate un arc mare şi o tolbă plină cu săgeţi; la centură aveau o bâtă mare şi grea vopsită cu mai multe culori.

Vrăjitorul se apropie până la cincizeci de paşi de căpitan, când le făcu semn celorlalţi să nu mai cânte din fluier.

— Oamenii albi să mă asculte! strigă el cu o voce răsunătoare, stâlcind rău de tot pronunţia spaniolă.

— Oamenii albi te ascultă! răspunse catalanul.

— Acesta este teritoriul indienilor arawaki, continuă vrăjitorul. Cine a dat oamenilor albi permisiunea să ne violeze pădurile?

— Nu avem deloc intenţia să violăm domeniul indienilor arawaki, îl asigură spaniolul. Îl traversăm doar ca să urmărim alţi oameni albi, care se află la sud de golful Maracaibo, fără a ne război cu vajnicii arawaki, pe care îi considerăm prieteni.

— Prietenia oamenilor albi nu e bună pentru arawaki. De foarte multe ori, s-au căit pentru că s-au încrezut în ei. Aceste păduri sunt ale noastre. Întoarceţi-vă în ţara voastră, altfel vă mâncăm pe toţi.

— Drace! exclamă Carmaux. Dacă înţeleg bine, pramatia asta zice că vrea să ne pună pe grătar!

— Nu facem parte dintre oamenii albi care au cucerit coasta şi i-au făcut sclavi pe caraibi, spuse şi Corsarul. Noi suntem duşmanii lor şi trecem prin această pădure ca să-i urmărim pe câţiva care fug de noi.

— Tu eşti şeful? întrebă vrăjitorul.

— Da, şeful acestor oameni albi care mă însoţesc.

— Şi îi urmăriţi pe ceilalţi oameni albi?

— Da, ca să-i ucidem. Au trecut pe-aici?

— Da, i-am văzut. Dar nu vor ajunge departe, pentru că îi vom mânca.

— Te voi ajuta să-i omori.

— Înseamnă că-i urăşti? mai întrebă indianul.

— Sunt duşmanii noştri.

— Ei bine, duceţi-vă să vă bateţi şi să vă ucideţi pe coastă dacă vreţi, nu pe teritoriul nostru.

— Ţi-am spus că nu suntem duşmanii indienilor şi vă respectăm tribul, colibele.

— Întoarceţi-vă la voi acasă! insistă vrăjitorul.

— Ascultă...

— Nu ascult nimic. Plecaţi, altfel vom lupta cu voi şi vă vom mânca.

— Dacă nu vrei să înţelegi, vom trece prin pădure cu sau fără voia voastră.

— Vă vom împiedica.

— Avem arme care aruncă tunete.

— Şi noi săgeţi.

— Avem săbii care taie şi străpung.

— Şi noi bâte, care sparg capetele cele mai tari.

— Dar, dacă mă gândesc bine, continuă Corsarul, cred că sunteţi prietenii şi aliaţii oamenilor pe care îi urmărim.

— Nu, pentru că suntem gata să-i mâncăm şi pe ei.

— În fine, vrei război?

— Da, dacă nu vă întoarceţi în ţara voastră.

— Foarte bine! Camarazi, înainte! strigă Corsarul, trecând peste trunchiul de copac cu sabia în mână. Să le arătăm acestor încăpăţânaţi că nu ne e frică de ei.

Văzând mişcarea tuturor oamenilor albi care devenea ameninţătoare, vrăjitorul o luă la sănătoasa, urmat de cei doi cântăreţi din fluier, dispărând în pădure.

Corsarul Negru nu-i lăsă pe oamenii lui să tragă asupra fugarilor, pentru că nu voia să provoace lupta. Dar o porni voiniceşte prin pădure, gata să respingă, la nevoie, asaltul indienilor arawaki.

Redevenise redutabilul pirat din Tortuga, care făcuse de nenumărate ori dovada curajului său extraordinar. Mergea în fruntea însoţitorilor săi, cu sabia în mâna dreaptă şi cu pistolul în stânga.

Câteva săgeţi trecură şuierând printre ramuri. Van Stiller şi Carmaux ripostară cu două focuri de armă la întâmplare; pentru că, în pofida bravadei vrăjitorului, indienii nu se mai arătaseră. Şi, continuând să tragă câte un foc de armă din când în când, piraţii putură să străbată cu bine partea cea mai

deasă a pădurii, fiind deranjaţi doar de câteva săgeţi, care treceau pe lângă ei, fără să-i atingă.

Ajunseră astfel, cu puţin înainte de apusul soarelui, într-un mic luminiş, unde Corsarul Negru luă hotărârea să se oprească.

— Dacă vor să ne atace, le spuse el însoţitorilor săi, vom avea aici o poziţie bună, pentru că spaţiul neîmpădurit e destul de mare ca să-i putem vedea imediat ce-şi vor face apariţia.

— N-am fi putut să ne alegem o poziţie mai bună, spuse catalanul. Indienii sunt de temut în desişul pădurii, dar nu vor îndrăzni să ne atace într-un loc descoperit, unde ne vom aşeza tabăra astfel încât să nu o poată cuceri.

— Vrei să sapi o tranşee? întrebă Carmaux. Ar fi o muncă lungă şi prea istovitoare.

— Va fi de ajuns o barieră de foc.

— O vor trece, pentru că nu se sperie, ca jaguarii şi cangurii, de câţiva tăciuni aprinşi.

— Da, dar priveşte! replică spaniolul, arătând o mână de mici bace rotunde.

— Ce mai sunt şi astea?

— Bace de ardei iuţi, cu care mi-am umplut buzunarele mai adineauri.

— Sunt bune de mâncat cu carne, chiar dacă îţi cam ard gura.

— Ne vor fi de folos contra indienilor.

— Cum aşa? În ce fel?

— Le vom arunca în foc.

— Şi indienii se vor speria de zgomotul pe care îl vor face explodând?

— Nu, de fumul pe care îl vor scoate. Dacă vor să treacă de bariera de foc, acest fum le va arde ochii, astfel încât îi vor face complet orbi pentru o oră-două.

— Mii şi milioane de rechini! Eşti mai şiret decât Aghiuţă!

— Caraibii m-au învăţat asta şi, trecând pe lângă plantele cu astfel de fructe, le-am luat pentru orice eventualitate. Acum, ar fi bine să adunăm lemne uscate şi să facem focul în spatele căruia vom putea sta liniştiţi.

XXV
ATACUL INDIENILOR ARAWAKI

După ce se hrăniră cu câteva bucăţi de broască ţestoasă rămase de dimineaţă şi ceva pesmeţi, piraţii bătură împrejurimile să se asigure că nu era ascuns acolo niciun indian. Apoi, în jurul unui loc unde iarba era înaltă şi stufoasă, aprinseră mai multe focuri din crengi uscate, peste care spaniolul aruncă câteva bace iuţi; şi, în eventualitatea unor incidente, luară hotărârea ca paza taberei să fie făcută mai întâi de cei doi marinari şi de negru, pe care aveau să-i înlocuiască apoi Corsarul şi soldatul.

Aceştia din urmă, primii planificaţi la somn, s-au întins pe iarba care le ascundea în întregime corpul, în timp ce Carmaux şi camarazii lui s-au aşezat la oarecare distanţă de foc, cu puştile pe genunchi.

Marea pădure redevenise tăcută. Şi totuşi, acest calm îi liniştea doar pe jumătate pe oamenii de pază, ştiind că indienii preferau atacurile nocturne, pentru că ziua se temeau de precizia armelor de foc, iar noaptea le permitea să se apropie cu mai mare uşurinţă. Carmaux mai ales ar fi preferat să audă glasul fiarelor sălbatice: asta ar fi dovedit absenţa indienilor.

După o veghe de două ore, cu ochii fixaţi asupra tufelor frunzoase care mărgineau luminişul, africanul îi spuse încetişor lui Carmaux:

— Ai auzit, prietene alb?

— Nimic, prietene Sac-de-Cărbuni, doar broaştele care orăcăie în depărtare.

— O creangă s-a mişcat acolo.

— Înseamnă că cineva ne dă târcoale.

— Aşa cred.

— Ei bine, să stăm cu puşca în mână, tăcuţi şi să aşteptăm.

— Ar fi mai bine să ne culcăm şi noi în iarbă, altfel riscăm să fim nimeriţi de săgeţile lor otrăvite.

— Să ne culcăm.

Şi se culcară, transmiţându-i prin semne lui Van Stiller, aflat la câţiva paşi de ei, să facă şi el la fel.

Unul-doi oameni se aflau în mod evident la o oarecare distanţă de ei, pentru că puteau să vadă, într-un mic desiş aflat la vreo cincizeci de paşi, frunzele mişcându-se. Înţeleseră faptul că inamicul se poziţiona în aşa fel încât să fie în bătaia săgeţilor lor. Negrul şi piratul, ascunşi în întregime în iarba înaltă, erau pregătiţi să tragă, dacă s-ar fi arătat vreun indian.

Deodată, lui Carmaux îi veni o idee.

— Prietene, unde crezi că sunt indienii? Ce descoperi cu ochii tăi de pisică?

— Trebuie să fie câţiva în primii copaci, pentru că văd şi aud crengile mişcându-se uşor.

— Prietene, crezi că indienii sunt încă foarte departe?

— Sunt încă în desiş, dar, într-un minut-două, ar putea să fie la marginea luminişului.

— Bine! Atunci am timp. Van Stiller, aruncă-mi cazaca şi bereta.

Hamburghezul, convins că prietenul lui avea motive întemeiate să-i ceară aceste obiecte, se grăbi să-i îndeplinească rugămintea. Acesta îşi scosese haina şi bereta şi, târându-se, se duse să înfigă departe de foc două crengi de care agăţă alta în cruce, apoi, pe aceste cruci aşeză cazacele şi beretele, revenind să se întindă iar lângă negru.

— Ei, ei! exclamă negrul. Prietenul meu alb e şiret.

— În timp ce indienii vor ţinti acele manechine, noi vom fi departe de săgeţile lor.

— Sst! Iată-i că vin, spuse africanul.

— Sunt gata.

— Cred că ar fi bine să pun câteva bace iuţi pe foc.

Carmaux vru să se ridice, dar, brusc, lăsă capul în jos.

Două-trei săgeţi şuierară, una nimerind în plin unul dintre manechine.

— Otravă pierdută, dragi amici, murmură Carmaux. Arătaţi-vă şi o să vă treziţi cu plumbi în aripi.

Indienii, văzând că nimic nu mişcă, mai traseră cinci-şase săgeţi, cele mai multe atingându-şi ţinta falsă; apoi, unul dintre ei, mai curajos decât ceilalţi, înaintă agitând o bâtă mare.

Carmaux, ridicându-se pe jumătate, îl luase deja la ochi şi urma să apese pe trăgaciul puştii, când, deodată, în pădure, la o distanţă de câteva mile, se auziră patru detunături, urmate de urlete puternice.

Indianul bătu imediat în retragere şi dispăru printre copaci, mai înainte ca piratul să aibă timp să tragă.

Corsarul şi spaniolul, treziţi de împuşcături şi de strigătele care încă se mai auzeau, se ridicaseră rapid, crezând că erau atacaţi de indieni.

— Unde sunt? întrebă Corsarul.

— Cine, căpitane?

— Indienii.

— Au plecat mai înainte să fi făcut cunoştinţă cu gloanţele noastre.

— Dar strigătele şi împuşcăturile? I-auziţi! Alte trei împuşcături.

— Se dau lupte în pădure, spuse spaniolul. Indienii au atacat poate acolo escorta guvernatorului.

— O să-i urăsc veşnic pe indieni dacă îl vor ucide, spuse Corsarul.

— Şi eu, interveni spaniolul, pentru că nu voi putea să-i trag câteva bastoane guvernatorului.

— Sst!

Se auziră alte câteva detunături, mai departe, urmate de un concert de vociferări furibunde, scoase de un întreg trib de sălbatici. Apoi, încă un foc de armă, şi se lăsă liniştea.

— Probabil că lupta a luat sfârşit, spuse spaniolul, după o lungă tăcere, timp în care toţi ascultaseră cu atenţie. În privinţa guvernatorului, nu mai are importanţă. Dar ceilalţi, compatrioţii mei...

— Vrei să afli ce li s-a putut întâmpla, nu-i aşa?

— Da, căpitane.

— Şi eu. Aş fi interesat să aflu dacă duşmanul meu e mort sau viu, continuă căpitanul cu o voce sumbră. Eşti în stare să ne arăţi drumul?

— Noaptea e foarte întunecoasă.

— Am putea aprinde crengi din arborele de gumă, spuse Carmaux.

— Ca să atragem atenţia indienilor, care ne-ar ciurui cu săgeţi!

— Atunci ne poate fi de folos busola, îşi dădu cu părerea Van Stiller.

— Busola indică direcţia, nu luminează drumul, îi atrase atenţia Corsarul. Şi într-o pădure cu atâtea obstacole...

— Staţi puţin! exclamă spaniolul. Vino, Moko.

Şi, urmat de negru, se îndreptă spre un desiş de frunze pe care străluceau multe puncte luminoase care, răspândind o lumină verzuie, zburau ici şi colo în întuneric.

După câteva momente, amândoi erau înapoi. Spaniolul ţinea bereta în mână şi o acoperea cu cealaltă. Când o descoperi, văzură ieşind o lumină

puternică, proiectată de un anumit număr de insecte mari de formă alungită.

— A, *cucujo*! spuse Carmaux.

— Da, *cucujo*, care ne vor ajuta să vedem în pădure, răspunse catalanul. Legându-i câte doi şi agăţându-i deasupra tălpilor, vom vedea foarte bine. Cine are aţă la el?

— Marinarii au întotdeauna, răspunse Van Stiller.

— Ei bine, legaţi câte două insectele.

Operaţiunea, deşi destul de delicată, se făcu în câteva minute. Iar cei cinci bărbaţi, înzestraţi cu felinare vii, au putut să se aventureze în pădure şi să meargă cu o oarecare siguranţă.

— Ingenioasă idee, spuse Corsarul.

— Pusă în practică de indieni, explică spaniolul. Cu aceşti licurici vom putea evita uşor obstacolele.

— Sunteţi gata?

— Da, toţi.

— Ei bine, înainte! Şi fără zgomot!

Se puseră în mişcare unul în spatele celuilalt, mergând cu un pas rapid şi cu ochii aţintiţi în jos, ca să vadă pe unde călcau. Insectele le permiteau să zărească mai ales lianele împletite şi rădăcinile care şerpuiau ici şi colo în drumul lor.

Împuşcăturile încetaseră complet. Dar, din când în când, se auzeau strigăte puternice, probabil ale unui trib de indieni; apoi, sunete de fluier şi zgomote înăbuşite, provocate de un fel de tamburine.

Era evident că lupta se terminase şi tribul celebra victoria. Cine ştie dacă nu se pregătea să sărbătorească printr-un banchet monstruos? Indienii, în acea epocă, mai ales caraibii şi indienii arawaki, chiar aveau obiceiul să-şi mănânce prizonierii!

Catalanul era nerăbdător să afle ce soartă avuseseră compatrioţii lui. Nu-i păsa de guvernator, deşi, în realitate, nu i-ar fi plăcut să-l găsească mort; dar îşi făcea griji pentru foştii lui tovarăşi de arme, pe care, la nevoie, i-ar fi apărat sau ar fi încercat să-i elibereze, dacă ar fi căzut vii în mâinile antropofagilor.

Strigătele şi sunetele de instrumente păreau mai apropiate. Carmaux, care mergea alături de catalan, ridică piciorul şi îl puse pe ceva moale.

— Mii de tunete! exclamă el. Ce mai e şi asta? O, un mort!

— Un mort! repetară spaniolul şi Corsarul, care se aplecară spre pământ.

— Priviţi!

Un indian înalt, cu capul împodobit cu pene colorate, zăcea acolo, cu trupul străpuns de o lovitură de sabie şi, după câte se putea vedea, şi pieptul era găurit de un glonţ: răni recente, pentru că încă mai sângera.

— Aici a avut loc întâlnirea.

— Da, spuse Van Stiller. Iată săgeţile înfipte în trunchiul copacilor.

— Să vedem dacă nu se află aici vreunul dintre camarazii mei, mort sau rănit, spuse spaniolul.

— Îţi închipui că, mort sau nu, sălbaticii l-ar fi lăsat aici? replică Carmaux. Pentru ei era ceva bun de gătit!

— N-are importanţă, să căutăm totuşi, replică spaniolul.

— Să căutăm, spuseră Van Stiller şi negrul.

Dar, deşi explorară foarte atent împrejurimile, nu găsiră decât cadavrul altui indian nimerit de gloanţe, apoi arcuri şi bâte abandonate; ceea ce îi convinse că acolo se dăduse într-adevăr lupta, o ciocnire foarte violentă.

Şi porniră mai departe.

Strigătele indienilor se auzeau şi acum, iar sunetele instrumentelor lor păreau că au un ritm vesel, ca şi cum ar fi celebrat o victorie.

După traversarea unei părţi foarte dese de pădure, piraţii zăriră la distanţă mică de ei o lumină puternică proiectându-se spre cer.

— Acolo se află indienii, spuse Corsarul, oprindu-se.

— Da, confirmă catalanul, care o luase înainte. Văd vreo douăzeci în jurul unui foc mare.

— Pe care poate l-au aprins ca să frigă unul sau mai mulţi prizonieri, interveni Van Stiller.

— O, monştrii! bombăni Corsarul, înfiorându-se de oroare. Să ne apropiem, prieteni. Să vedem dacă Van Guld a scăpat cu viaţă sau şi-a primit deja plata pentru crimele lui.

XXVI
ÎNTRE SĂGEŢI ŞI GHEARE

Când Corsarul şi însoţitorii lui au ajuns la copacii din jurul taberei indienilor, au fost martorii unei scene cumplite.

Cincisprezece-douăzeci de bărbaţi, aşezaţi în jurul unui foc mare, păreau că aşteaptă cu nerăbdare momentul în care vor putea să se ospăteze cu bucatele preparate la acel foc. Dacă ar fi fost vorba de un mistreţ sau chiar de vreun carnasier al pădurilor, piraţii ar fi considerat totul cât se poate de normal; dar ceea ce frigeau acolo erau două cadavre umane legate de prăjini, pe care sălbaticii le răsuceau deasupra flăcărilor, răspândind în depărtare un miros oribil.

— Mii şi milioane de tunete! exclamă Carmaux, înfiorându-se de oroare. E posibil să existe oameni care să-şi mănânce semenii? Ptiu! Ce atrocitate!

— Poţi să-i recunoşti pe acei nefericiţi? îl întrebă Corsarul pe spaniol, care răspunse cu tristeţe:

— Deşi au barba arsă, îi recunosc. Sunt doi dintre soldaţii care îl însoţeau pe guvernator. Ah, bieţii mei camarazi! Nu pot să le redau viaţa, dar, măcar...

— Măcar să aibă un mormânt, continuă Corsarul în locul lui. Te înţeleg. De ce n-am încerca? Sunt doar vreo douăzeci de indieni.

— Da, dar probabil că aşteaptă mulţi alţii, pentru că n-au de gând să mănânce numai ei aceste două cadavre!

— Ei bine, aşteptând venirea celorlalţi, putem acţiona. Ei, Carmaux! Şi tu, Van Stiller! Sunteţi buni trăgători. Să ţintiţi repede.

— Eu, spuse Carmaux, îl iau în primire pe găliganul ăla care aruncă peste cadavre ierburi, probabil aromatice.

— Iar eu, îl voi doborî pe cel care mânuieşte frigările.

— Foc! comandă Corsarul.

Cele două detunături răsunară în acelaşi timp. Indianul cel înalt căzu pe spate în foc, iar celălalt puse mâna la piept şi se prăbuşi şi el, apoi rămase nemişcat.

Semenii lor, care se ridicaseră în grabă, agitând bâtele, păreau stupefiaţi de acest atac neprevăzut. Catalanul şi negrul, care trăseseră şi ei în grupul de indieni, făcură alte două victime: ceea ce îi hotărî pe ceilalţi s-o ia imediat la sănătoasa spre adâncul pădurii.

Piraţii voiau să se repeadă spre locul părăsit de indieni, când auziră în depărtare strigăte puternice.

— Vine tot tribul! exclamă Carmaux.

— Să ducem repede cadavrele în desiş, spuse Corsarul. Le vom lua să le îngropăm după ce ceata se va depărta.

Cei patru bărbaţi se grăbiră să execute ordinul căpitanului. Corsarul înaintase în acest timp, pândind venirea indienilor.

Van Stiller şi Carmaux, care găsiseră lângă foc un fel de ţepuşe din lemn tare, le luaseră cu ei şi, alăturându-se spaniolului şi negrului, care duseseră cadavrele la o oarecare distanţă, începură să sape rapid pământul umed al pădurii, unde făcură curând o groapă adâncă, dar destul de mare să adăpostească rămăşiţele pământeşti ale nefericiţilor soldaţi. Apoi, toţi patru se grăbiră să le acopere.

— Să fugim! strigă Corsarul. În două minute vor fi aici. Cred că sunt foarte mulţi.

— Am terminat, căpitane, răspunse Carmaux, care călca pământul cu un aer mulţumit.

— În orice direcţie am apuca, ne vor zări şi vor porni pe urmele noastre, spuse spaniolul.

— Atunci, ce să facem contra unei astfel de mulţimi? întrebă Corsarul.

— Să ne ascundem acolo, răspunse spaniolul, arătând un copac enorm, care părea că el singur formează o întreagă porţiune de pădure. Între crengile lui, care sunt foarte frunzoase, putem sta liniştiţi.

— Ai dreptate, aprobă Corsarul.

— Ei bine, să ne debarasăm de *cucujo* şi să ne căţărăm repede.

Se avântară cu toţii, ajutându-se ca să ajungă la primele crengi.

Acel copac era un *summaneira* (*Eriodendron summauna*), unul dintre cei mai mari şi mai puternici dintre toţi cei care cresc în regiunile tropicale din America de Sud, având particularitatea că, tot înălţându-se până la

cincizeci sau şaizeci de metri, îşi lungeşte mult şi pe orizontală ramurile groase şi noduroase, cu un frunziş foarte stufos.

Carmaux, aşezat la baza uneia dintre aceste crengi, o simţi deodată mişcându-se, ca şi cum cineva s-ar fi refugiat la extremitatea ei.

— Tu eşti, Van Stiller? întrebă el. Nu te mişca atât de mult, ai putea să mă faci să-mi pierd echilibrul.

— Ce vrei să spui? i se adresă Corsarul. Van Stiller e lângă mine.

— Atunci, cine mişcă aşa creanga? Să fie vreun indian care s-a căţărat aici înaintea noastră?

Pe când vorbea astfel, încercând să-l recunoască pe celălalt ocupant al crengii, zări deodată două puncte fosforescente de un galben-verzui.

— Pe toate nisipurile din Olonne! cum zice Jean Nau. Ai cui sunt ochii ăştia răi care se uită la mine? Ei, catalane! Ai putea să-mi spui?

— Doi ochi? repetă catalanul. E vreun animal în acest copac?

— Aşa se pare, răspunse Corsarul. Avem un tovarăş care ne deranjează.

— Da, uite, văd doi ochi strălucitori care se uită la mine, spuse catalanul, care se urcase pe creanga lui. Dar n-aş putea să spun dacă e un jaguar sau o pumă.

— Să-i ia ciuma şi pe unul, şi pe altul! izbucni Carmaux, înfiorându-se. Asta ar mai lipsi să sară pe mine şi să mă facă să cad peste indieni!

— Tăcere! ordonă Corsarul. Se apropie.

— Şi cu animalul ăsta care se uită întruna la mine ce fac? întrebă Carmaux.

— Taci, altfel ne trădezi.

— Fii liniştit, căpitane. Dacă e nevoie, mai bine mă las mâncat fără să scot o vorbă, răspunse Carmaux.

— Sst! Iată-i! spuse spaniolul.

Indienii soseau, răcnind ca nişte apucaţi.

Erau cel puţin o sută, înarmaţi cu bâte şi arcuri; unii aveau şi un fel de suliţe lungi.

Indienii arawaki invadară ca o haită de animale feroce spaţiul descoperit, unde ardeau bacele iuţi împrăştiate de Van Stiller. Când, în loc să găsească victimele din care se gândeau probabil să se înfrupte pe săturate, zăriră cadavrele semenilor lor, începură să răcnească furioşi.

Dar, nevăzând pe nimeni şi, în consecinţă, neştiind de cine să se ia pentru necazul lor, se agitau prin împrejurimi, vociferând, lovind copacii cu

bâtele, trăgând cu săgeţile la întâmplare în toate direcţiile, unde îşi închipuiau că putuseră fugi ucigaşii fraţilor lor.

Totuşi, treptat, agitaţia se domoli şi începură să se retragă unul după altul; doar un mic număr mai dădea târcoale încă în locul unde ar fi trebuit să vină cu toţii la masă.

Piraţii, ascunşi printre crengile dese ale marelui copac, stăteau nemişcaţi, fără să facă nici cel mai mic zgomot, ceea ce sporea îngrijorarea lui Carmaux, fascinat de cele două puncte fosforescente, care se încăpăţânau să-l fixeze din umbră.

La drept vorbind, jaguarul sau puma, ca şi cum şi lui i-ar fi fost teamă să-şi trădeze prezenţa, stătuse mult timp liniştit. Dar, poate obosit de o situaţie stânjenitoare, se mişcă la capătul crengii destul de brusc, făcându-l pe bietul Carmaux să creadă că îi sunase ceasul din urmă.

— Căpitane, animalul o să sară asupra mea, murmură Carmaux.

— Nu te mişca şi nu mai vorbi, îi ceru Corsarul. Jos mai sunt doi indieni. Dacă ne aud, ar putea să-i cheme şi pe ceilalţi.

— De ce nu pot să le arunc în cap animalul ăsta nesuferit!

Apoi, după o clipă, nu mai văzu cele două puncte luminoase şi i se păru că distinge în întuneric agitaţia vagă a animalului.

— Uite, s-ar zice că vrea să plece!

În acelaşi timp, îi zări pe cei doi indieni pierzându-se în pădure.

Corsarul, care şi el îi urmărea cu privirea, mai păstră tăcerea câteva clipe, din precauţie, apoi îi spuse lui Carmaux:

— Scutură puţin creanga.

— De ce, căpitane?

— Ca să scapi de supărătorul tău vecin. Van Stiller, pregăteşte-te să foloseşti sabia.

— Sunt şi eu aici, căpitane, spuse africanul, care apucase puşca de ţeavă.

Carmaux, liniştit acum, pentru că simţea în jurul lui atâţia apărători, începu să apese cât mai mult pe creangă.

Animalul, înţelegând probabil că urma să fie alungat, mârâi şi se zborşi ca o pisică furioasă.

— Nu te opri, Carmaux, spuse spaniolul; pentru că, dacă nu se apără, înseamnă că-i e mai mult frică lui de tine decât ţie de el. Scutură bine. Stai că te ajut şi eu!

Şi, apucând creanga pe care se afla Carmaux, aflată deasupra capului său, catalanul începu s-o zguduie cu putere.

Animalul mârâia furios, cramponându-se cu ghearele de scoarţă.

În sfârşit, îşi luă elan şi sări pe deasupra capului catalanului, probabil cu intenţia să ajungă la trunchiul copacului ca să coboare pe pământ. Dar africanul, văzându-l că trece, îl lovi zdravăn cu patul puştii.

Animalul scoase un strigăt ascuţit şi se prăbuşi pe pământ, unde nu-l mai auziră mişcând.

— A murit? întrebă Carmaux.

— Da, răspunse Moko. Dar animalul mi s-a părut foarte mic ca să fie un jaguar sau chiar o pumă. Aş pune prinsoare că e un biet *maracaya*.

— Un *maracaya*?

— Da, un animal care seamănă destul de mult cu jaguarul, dar nu e mai mare decât o pisică obişnuită. Vânează maimuţe mici şi păsări, dar n-ar îndrăzni să atace omul. N-aveai de ce să te sperii.

— A, tâlharul! Dacă aş fi ştiut, l-aş fi luat de coadă şi l-aş fi aruncat la toţi dracii! spuse Carmaux. Dar o să mă răzbun pentru spaima pe care am tras-o din cauza lui.

— Cum?

— Mâncându-l.

— Ceea ce dovedeşte că indienii arawaki nu sunt singurii care îşi devorează duşmanii.

— Ei, carnea de pisică nu-i de dispreţuit! De altfel, proviziile sunt pe sfârşite.

— Da, spuse şi catalanul, n-ar fi rău dacă le-am putea împrospăta puţin; pentru că pădurea pe care urmează s-o traversăm, aproape în întregime mlăştinoasă, duce lipsă, după câte ştiu, de vânat bun de mâncat.

— Am putea să pornim la drum chiar din acest moment. Ce zici? întrebă Corsarul.

— Poate că ar fi imprudent, pentru că indienii nu pot fi încă foarte departe. Cred că ar fi mai bine să stăm în copac până se face ziuă.

— Dar Van Guld se va depărta şi mai mult de noi.

— Pădurea mlăştinoasă nu-l va lăsa nici pe el să înainteze prea repede.

— Mă tem să nu ajungă la Gibraltar şi să scape iar.

— Voi fi la Gibraltar, căpitane, şi îl voi supraveghea; pentru că nu pot să uit loviturile de baston primite din ordinul lui.

— Tu la Gibraltar? întrebă Corsarul. Ce vrei să spui?

— Spun că trebuie să ajung acolo înaintea voastră.

— De ce înaintea noastră?

— Căpitane, sunt spaniol, explică grav soldatul. Sper că-mi vei da voie să lupt alături de camarazii mei, dacă sunt atacaţi.

— Asta ar însemna să te duci la o moarte sigură. Dacă piraţii iau cu asalt oraşul, şi ştiu că aşa vor face, apărătorii Gibraltarului au toate şansele să fie masacraţi.

— Ei bine, vom muri cu arma în mână în jurul gloriosului drapel al patriei noastre, replică soldatul pe un ton emoţionat.

— Eşti un om curajos, spuse Corsarul, întinzându-i mâna. Da, te vei duce unde vei dori, unde te cheamă onoarea şi datoria. Van Guld e flamand, dar Gibraltarul e oraş spaniol.

XXVII
CEL CARE SUGE SÂNGE

Noaptea se dovedi a fi liniştită, tulburată timp de câteva momente doar de trecerea zgomotoasă a unui mic grup de indieni, care formau poate ariergarda tribului, mergând spre nord. Indienii se îndepărtară, fără să fi bănuit prezenţa piraţilor, care, cocoţaţi pe crengile groase ale copacului, putură să doarmă câteva ceasuri.

De la prima geană de lumină, Corsarul, după ce ascultă cu mare atenţie şi se convinse de liniştea din jur, coborî din copac şi le ordonă însoţitorilor săi să facă la fel. Apoi porniră cu toţii la drum.

Carmaux, ajuns iar pe pământ, nu uită să caute corpul animalului care îl băgase noaptea trecută în sperieţi degeaba, punându-l la spinare.

— Să ne grăbim, pentru că am pierdut mult timp cu aceşti sălbatici spuse căpitanul.

Pădurea era foarte deasă, formată în cea mai mare parte din palmieri cu trunchiuri enorme, pline de spini mari, şi de *cecropia* sau plante-candelabru, legate ca întotdeauna de numeroase liane ce trebuiau tăiate tot timpul.

Erau puţine păsări, la fel şi maimuţe. Cel mult câţiva papagali şi, ici, colo, un tucan singuratic.

După ce au mers aproape trei ore, fără ca nimic să indice prezenţa omului, piraţii au putut să constate că aspectul pădurii se schimbase. Copacii deveniseră treptat mai scunzi, mai subţiri, făcându-şi apariţia şi plantele acvatice, din ce în ce mai numeroase. Terenul, până atunci uscat şi tare, ceda pe alocuri sub picior, iar aerul părea saturat de o umiditate încărcată de miasmele frigurilor zise „de pădure“, care sunt deseori fatale, chiar şi indienilor obişnuiţi de la naştere cu climatul acestor regiuni.

Peste toate domnea o tăcere profundă şi tristă, ca şi cum emanaţiile nesănătoase ale solului ar fi alungat cele mai mici animale.

— Parcă am trece printr-un cimitir, spuse Carmaux.

— Brr! exclamă Van Stiller, înfiorându-se. Umiditatea asta ajunge până la oase.

— Să nu fie cumva primele simptome ale frigurilor.

— Să ne ferească Dumnezeu, pentru că cei atinşi nu scapă aproape niciodată! spuse catalanul.

— Aş! Am şoriciul tare! replică hamburghezul. Am avut friguri de Yucatan, care sunt destul de afurisite, şi m-am vindecat. Frigurile mă îngrijorează mai puţin decât lipsa proviziilor.

— Uiţi cumva că avem o pisică sălbatică? interveni Carmaux. Nu e chiar atât de mică să n-o vezi.

— Nu ne va ajunge prea mult timp.

— Vom vâna păsări.

— Nu sunt.

— Patrupede.

— Găseşte-le tu!

— Aici sunt doar şerpi, spuse africanul.

— Ei bine, vom spune că sunt anghile şi îi vom mânca.

— Ptiu!

— Ia uite ce se strâmbă negrul! Dar n-o să-i mai fie silă când o să-l înghesuie foamea.

Tot vorbind astfel, mica trupă îşi continua cu încăpăţânare şi curaj drumul, în pofida căldurii copleşitoare şi a puzderiei de ţânţari vorace, care se roteau mereu în jurul lor.

Pe la prânz, făcură un popas ca să-l frigă pe inamicul lui Carmaux şi să-l împartă frăţeşte.

Seara veni fără să fi găsit încă un indiciu al trecerii lui Van Guld. Deodată, se pomeniră în faţa unei mărturii funebre.

De câteva clipe, văzând soarele apropiindu-se de orizont, căutau un loc unde să-şi petreacă noaptea, când îl zăriră pe african, care se depărtase cu speranţa că va găsi ceva arbuşti fructiferi, întorcându-se la ei în fugă, cu o expresie foarte tulburată.

— Ce-ai păţit, prietene negru? întrebă Carmaux. Ai văzut vreun jaguar?

— Nu! Nu!... Acolo, acolo..., bâigui negrul. Un mort, un om alb!

— Un alb! repetă Corsarul. Probabil un spaniol?

— Da, căpitane. L-am atins: e rece.

— Dacă ar fi canalia de Van Guld..., spuse Carmaux.

— Hai să vedem. Arată-ne drumul, Moko.

Negrul îi conduse spre un tufiş mare, în spatele căruia văzură un om purtând uniforma soldaţilor spanioli întins pe spate, cu braţele încrucişate pe piept şi cu picioarele pe jumătate goale, năpădite de mii de furnici mari şi roşii. Avea faţa galbenă precum ceara, obrazul drept murdar de o dâră de sânge scurs, după cât se putea vedea, dintr-o rană mică avută la tâmplă. Insectele carnivore îi mâncaseră deja un ochi.

Catalanul, care părea stăpânit de o mare emoţie, se aplecă peste cadavru şi îl recunoscu imediat pe unul dintre camarazii lui.

— Bietul Herrera! exclamă el, privindu-l gânditor.

— E unul care îl însoţea pe Van Guld? întrebă Corsarul.

— Da, căpitane. Un soldat curajos, un bun prieten.

— Cu siguranţă a fost ucis de indieni.

— Probabil că a fost rănit în lupta de noaptea trecută. Vedeţi, aici, în partea laterală a corpului, o gaură însângerată. Dar cred că adevăratul lui ucigaş a fost unul dintre marii lilieci care bântuie aceste regiuni. Îmi închipui ce s-a întâmplat. Pentru că rana nu-l lăsa să meargă destul de repede ca să se ţină după ceilalţi fugari, probabil că l-au lăsat în urma lor. Atunci a adormit sau a leşinat şi un liliac i-a dat lovitura de graţie, bându-i sângele prin rana pe care o vedeţi la tâmplă.

— Aşadar, Van Guld a trecut pe-aici.

— Iată dovada.

— Când crezi că a murit acest nefericit?

— În dimineaţa asta, înainte de răsăritul soarelui. Vampirii, ca toţi liliecii, sunt activi doar noaptea.

— Prin urmare, Van Guld are acum un avans doar de o zi faţă de noi. Vom sta aici până pe la zece-unsprezece, adică până va răsări luna. După care, vom porni iar la drum şi nu ne vom mai opri, sper, decât atunci când îi vei putea altoi pe Van Guld, iar eu îl voi pedepsi pentru asasinarea fraţilor mei. Cuibăriţi-vă cum puteţi în iarbă şi încercaţi să dormiţi puţin. Eu însă, la gândul că sunt atât de aproape de ţintă, nu cred că voi reuşi să adorm. Voi veghea asupra voastră plimbându-mă.

Şi Corsarul începu să se plimbe în jurul luminişului.

— Chestia cu adormitul, spuse Carmaux, aşezat nu departe de Van Stiller, nu mi se pare deloc prudentă, dacă e să dăm crezare spuselor spaniolului despre liliecii mari din ţinutul ăsta. Nu crezi că a râs puţin de noi?

— Nu, Carmaux. Am auzit şi eu de vampiri. Se pare că sunt destul de periculoşi, zboară doar noaptea şi atacă doar animalele şi oamenii adormiţi. Au un fel de trompă care pătrunde în piele fără să provoace nicio durere.

— Şi dacă se năpusteşte asupra mea un animal ca ăsta...

— N-o să ne omoare pe loc. Ne ia puţin sânge, şi gata!

— Da, dar soldatul spaniol din cauza lor s-a dus pe lumea cealaltă.

— Asta pentru că era deja foarte slăbit din cauza rănii. Somn uşor, prietene!

Carmaux se întinse şi el pe pământul acoperit de iarbă, dar numai după ce se convinse, înainte de a închide ochii, că nicio vietate sângeroasă nu plana deasupra lui.

XXVIII
PREA TÂRZIU

Imediat ce luna ajunse deasupra orizontului, Corsarul îşi trezi însoţitorii. Era hotărât să nu se mai oprească înainte să-ţi fi atins ţinta; dar, oricât ar fi dorit să se grăbească, era nevoit să ţină cont de obstacolele care aveau să-i întârzie sau chiar să le întrerupă mersul.

Uneori, ca să respecte indicaţiile busolei, trupa trebuia să ocolească mlaştini întinse, cu cursuri de apă destul de adânci, care nu puteau fi trecute decât doborând copaci spre a fi aruncaţi de-a latul lor ca un pod; alteori, ajungeau în faţa unei întinderi de plante acvatice foarte dese, pe un sol mocirlos unde li se înfundau picioarele. Aceşti oameni, care, de câteva zile, fără un somn regulat, fără o alimentaţie substanţială, făcuseră eforturi atât de mari, începeau să se simtă extenuaţi.

La răsăritul soarelui, se văzură obligaţi să se odihnească preţ de câteva momente, pentru că abia se mai ţineau pe picioare şi nu mai mâncaseră nimic de vreo cincisprezece ore, când consumaseră, cu ultimii pesmeţi, resturile pisicii sălbatice. Era important să găsească ceva de mâncare, dar nu vedeau niciun animal şi în împrejurimi nu creştea niciun copac fructifer.

Printr-o întâmplare fericită, spaniolul şi Moko zăriră şi prinseră pe malul unei mlaştini un anumit peşte care, înzestrat cu ţepi articulaţi, adăsta uneori pe uscat. Prada nu era mare, dar o împărţiră şi, uşor reconfortaţi, reuşiră să-şi continue drumul.

Mersul se prelungi până spre amiază, fără să mai poată găsi altă urmă a fugarilor sau să audă vreo detunătură sau zvon de voci.

Se opriră câteva momente totuşi în vecinătatea unui pâlc de arbori cu fructe, despre care Moko, deşi nu le ştia numele, era convins că sunt bune de mâncat. Şi, într-adevăr, având un gust plăcut, fructele cu pricina erau destul de săţioase, ajutându-i să-şi mai recapete din forţe.

Pe la ora patru, după o nouă odihnă, descoperiră pe malul unui râu resturile unui foc, a cărui cenuşă mai păstra puţină căldură. Focul fusese

aprins de oamenii guvernatorului sau de indieni? Nimic nu-i putea lămuri, deoarece se aflau pe un teren foarte uscat şi acoperit cu iarbă, unde piciorul nu lăsa nicio urmă. Apusul soarelui îi surprinse fără să mai remarce alte indicii.

Dar erau siguri că cei urmăriţi nu puteau fi foarte departe de ei. Însă noaptea, devenind aproape brusc foarte întunecoasă, îi obligă să se oprească.

Această noapte a fost pentru ei cea mai grea dintre toate petrecute în pădurile de pe malurile lacului Maracaibo; pentru că, pe lângă faptul că foamea îi chinuia rău de tot, mai suportau şi înţepăturile ţânţarilor care bântuiau prin acele locuri.

După prima distanţă străbătută dimineaţă, la capătul căreia au ajuns la marginea pădurii mlăştinoase, au avut norocul să găsească niscaiva fructe, cu care şi-au mai potolit golul din stomac, iar schimbarea aspectului regiunii îi făcea să spere că în curând vor putea vâna, pentru că păsările apăruseră deja în depărtare, zburând deasupra copacilor.

Mergeau astfel de patru ore, în urma Corsarului, care părea că nu mai simte oboseala.

Deodată se opri, auzind o detunătură.

— Focul ăsta de puşcă a fost tras nu mai departe de o milă şi jumătate de locul unde ne aflăm, spuse spaniolul.

— Aşa cred şi eu, confirmă Corsarul. Şi sper că, în sfârşit, îl voi prinde din urmă pe asasinul fraţilor mei.

— Vrei un sfat, căpitane?

— Vorbeşte.

— Să încercăm să-i întindem o cursă.

— Ce cursă?

— Să ne ascundem şi să-l aşteptăm într-un loc acoperit, ca să-l forţăm să se predea fără a porni cu el şi ai lui o luptă sângeroasă. Probabil că sunt şapte-opt, mai bine aprovizionaţi şi echipaţi decât noi; iar noi suntem doar cinci, pe deasupra şi extenuaţi.

— În orice caz, nu cred că sunt mai bravi decât noi; accept totuşi sfatul tău. Vom putea să ne năpustim asupra lor pe neaşteptate: ceea ce îi va prinde pe picior greşit. Pregătiţi armele şi urmaţi-mă fără să faceţi zgomot.

Reîncărcară cu toţii puştile şi pistoalele, ca să nu tragă în gol, dacă lupta va deveni violentă. Apoi, porniră prin desiş, evitând pe cât posibil să se lovească de crengile joase şi să calce pe frunzele uscate.

Pădurii mlăştinoase îi urmaseră pâlcuri de copaci înalţi de tot felul, cu frunze mari şi splendide, încărcaţi de flori sau fructe comestibile.

Deasupra şi în interiorul acestor spaţii împădurite puteau fi văzute nenumărate specii de păsări, papagali, tucani şi, la oarecare distanţă, se puteau auzi strigătele stridente ale unei cete de maimuţe, spre marea ciudă a lui Carmaux, care vedea în jur vânat din belşug şi trebuia să se abţină, pentru că nu avea voie să tragă cu arma, ca să nu-i alarmeze pe guvernator şi suita lui.

— O să scot pârleala mai târziu, bombăni el. Voi doborî destul vânat cât să mănânc douăsprezece ore fără întrerupere.

Corsarul, doar cu gândul la apropiata răzbunare, şuiera uşor printre dinţi, ca un şarpe, trecând peste obstacole cu agilitatea unui tigru, cu ochii ţintă înainte, cu speranţa că îşi va zări curând duşmanul de moarte.

Nici măcar nu mai întorcea capul să se asigure că însoţitorii lui îl urmau: ca şi cum ar fi fost sigur că, în cazul unei întâlniri bruşte, el ar fi fost de ajuns ca să pună pe fugă escorta trădătorului. Ai fi zis că, în pofida oboselii din ziua precedentă, îşi păstrase întreaga vigoare.

Totuşi, deodată, se opri, cu sabia într-o mână şi pistolul în cealaltă, gata parcă să se avânte impetuos: două voci de oameni se auzeau la mică distanţă.

— Diego, spunea una dintre voci, slabă şi tânguitoare, mai dă-mi puţină apă..., doar o gură..., înainte să închid ochii.

Iar cealaltă voce, la fel de slabă, răspundea:

— Nu pot, Pedro, nu, nu pot.

— Au plecat? întrebă primul.

— Da, pentru noi totul s-a terminat. Ticăloşii de indieni m-au rănit de moarte.

— Pe mine, Diego, mă ucid frigurile.

— Când se vor întoarce, aşa cum ne-au promis, vom fi morţi.

— Şi lacul e foarte aproape... Indianul ştie unde e... Are o barcă... Vor veni după noi... Ah! Cine-i acolo?

Corsarul Negru se avântase printre copacii de unde se auziseră vocile. Acolo, doi soldaţi palizi la faţă stăteau întinşi pe pământ.

Văzându-l pe acel om înarmat, se ridicară pe jumătate, încercând să ia puşca aflată alături de ei; dar amândoi căzură înapoi în iarbă, fără putere.

— Dacă faceţi o mişcare, vă ucid! le strigă Corsarul.

Unul dintre soldaţi, care se ridicase din nou, îi răspunse cu un zâmbet trist:

— Păi, *caballero*, vei ucide nişte muribunzi.

În acel moment, se ivi şi catalanul, care îi zări pe cei doi.

— Pedro! Diego! exclamă el. O, bieţii mei camarazi!

— Catalanul!

— Da, eu sunt, prieteni. Cum aţi ajuns în halul ăsta?

— Ne-au lăsat aici, nu mai puteam merge.

— Unde e Van Guld? întrebă Corsarul.

— Guvernatorul? răspunse cel care se numea Diego. A plecat, acum două-trei ore.

— Singur?

— Cu cei doi ofiţeri şi un indian care ne-a servit drept ghid.

— Adineauri vorbeaţi de lac?

— Este aşteptat pe malurile lacului. Indianul ştie unde e o barcă.

— Atunci, trebuie să ne grăbim, continuă Corsarul. Altfel, Van Guld ne va scăpa din nou. La drum, prieteni, la drum!

— Căpitane, spuse atunci catalanul, dă-mi voie să nu-mi părăsesc camarazii. Lacul e la mică distanţă de-aici, misiunea mea s-a încheiat. Renunţ bucuros la răzbunare ca să rămân alături de aceşti nefericiţi.

— Te înţeleg, îi spuse Corsarul. Eşti liber să faci ce vrei. Dar mă tem că ajutorul tău nu le va fi de niciun folos.

— Poate îi pot salva.

— Moko va rămâne alături de tine. Eu şi cu ceilalţi vom fi de ajuns pentru ce ne-a mai rămas de făcut.

— Ne vom revedea la Gibraltar, promit, căpitane.

— Camarazii tăi au provizii?

— Câţiva pesmeţi, răspunse unul dintre soldaţi.

— Şi lapte de băut, adăugă catalanul, care remarcase, nu departe de acolo, unul dintre acei arbori care fuseseră numiţi „arborii vacii“, pentru că era de ajuns să faci o incizie în trunchi ca să curgă un lichid dulce şi hrănitor precum cel dat de ţâţele vacii.

Şi, imediat, lovind puternic cu cuţitul în trunchiul arborelui, putură să umple curând plosca lui Carmaux şi a lui Van Stiller. Apoi i se adresă Corsarului:

— Pleacă, nu mai pierde timpul, căpitane.

— Rămâi cu bine! răspunse Corsarul. Te aştept la Gibraltar.

— Da, la Gibraltar.

Şi Corsarul plecă, urmat de Carmaux şi de Van Stiller, care, după ce goliseră jumătate din ploscă, parcă se mai înviorară puţin.

Corsarul se grăbea să recupereze avansul guvernatorului; ţinea neapărat să ajungă pe malul lacului înainte de căderea nopţii şi, fiind aproape ora cinci, timpul era foarte scurt.

Din fericire, pădurea era mai rară, cu mai puţine rădăcini exterioare şi liane, ceea ce făcea mersul mult mai uşor.

Răcoarea aerului anunţa deja vecinătatea lacului şi păsări acvatice zburau ici şi colo.

Corsarul părea că are aripi la picioare, pentru că vedea soarele coborând la orizont şi mai aveau încă puţin de mers până să ajungă la plajă.

— Haideţi! Haideţi! le repeta el lui Carmaux şi Van Stiller, care făceau mari eforturi ca să nu rămână în urmă.

Când soarele dispăru, Corsarul zări în depărtare o suprafaţă mişcătoare care scânteia.

— Lacul! strigă el. Haideţi! Haideţi!

Puţin după aceea, în spatele perdelei de copaci apăru o lumină mare.

— Un foc! spuse Carmaux.

— Probabil că acolo e tabăra trădătorului. Armele în mâini, camarazi, şi fără milă! Haideţi! Haideţi!

Toţi trei o luară la fugă în direcţia luminii. Corsarul ajunse primul la copacii în spatele cărora se afla spaţiul luminat.

Dar, ajuns acolo, se opri şi scoase un strigăt de furie.

Nu mai era nimeni lângă focul care, evident, fusese aprins pentru frigerea unui animal, ucis cu puşca, şi ale cărui resturi puteau fi văzute cu tot ce mai rămăsese de la masă.

— Fir-ar să fie! Prea târziu!

— Nu, căpitane! îi spuse Carmaux, care ajunsese lângă el. Cred că încă mai pot fi ajunşi de gloanţele noastre. Vezi colo, sunt pe mal.

Într-adevăr, din locul acela, se putea vedea plaja scăldată de valurile lacului. În lumina slabă a crepusculului, cei trei piraţi văzură o barcă indiană, cu patru oameni în ea, desprinzându-se de mal şi îndreptându-se spre sud.

Se repeziră toţi trei pe plajă.

— Van Guld! strigă Corsarul. Opreşte-te, altfel eşti un laş!

Unul dintre oamenii din barcă se sculă în picioare. Un fulger urmat de o detunătură! Un glonţ şuieră pe la urechile Corsarului.

— A, trădătorul! răcni el. Foc, prieteni!

Carmaux şi Van Stiller ochiră şi traseră în acelaşi timp.

Îl larg se auzi un strigăt de durere, iar barca se depărtă şi mai repede.

— Căpitane, ia uite! strigă Carmaux.

— Ce!

— Pe nisip mai e o barcă.

— Adevărat!

Ajunseră în fugă lângă mica ambarcaţiune, pe care o împinseră imediat în apă.

Era una dintre acele bărci rudimentare, scobită dintr-un trunchi de copac, care, mânuită cu abilitate, putea totuşi să ţină piept bărcilor construite mult mai bine.

— Sunt şi vâslele, spuse Carmaux.

— Van Guld e al nostru! exclamă Corsarul. După el, prieteni!

Barca se deplasă curând pe apă cu rapiditatea unei săgeţi.

XXIX
CARAVELA SPANIOLĂ

Barca în care se afla guvernatorul era aproximativ la vreo mie de paşi şi abia putea fi zărită. Totuşi, Corsarul nu pierdea speranţa să-l ajungă din urmă, pentru că, probabil, doar indianul era în stare să manevreze în mod eficace vâslele. Guvernatorul şi ofiţerii, pricepuţi, se pare, în mânuirea armelor, nu erau însă buni vâslaşi.

Deşi foarte obosiţi de lunga peregrinare şi de lipsuri, Carmaux şi Van Stiller, punându-şi la treabă musculatura puternică, imprimau bărcii o viteză tot mai mare.

Corsarul, aşezat în faţă, îi îndemna cu vorba:

— Forţaţi, prieteni! Gândiţi-vă că vom răzbuna, în sfârşit, moartea Corsarului Roşu şi a Corsarului Verde!

Barca aluneca din ce în ce mai repede pe suprafaţa lacului.

Carmaux şi Van Stiller vâsleau cu furie, siguri că vor ajunge din urmă barca guvernatorului, vrând să facă în aşa fel încât acesta să nu profite de nicio întârziere ca să mai scape încă o dată de urmărirea lor.

După câteva minute, prora se ciocni de ceva.

— Mii şi mii de tunete! strigă Carmaux. Un prag!

Corsarul se aplecă în faţă şi întinse braţul să prindă acel obiect negru care urma să dispară sub chilă.

— Un cadavru! exclamă el.

Şi, ridicând corpul neînsufleţit, îşi dădu seama că era cel al căpitanului spaniol, care avea capul găurit de un glonţ.

— Unul dintre însoţitorii lui Van Guld, spuse el, dându-i drumul în apă. Ucis de noi.

— L-au aruncat în lac, probabil ca să uşureze sarcina bărcii, spuse Carmaux. Hai să tragem tare, Van Stiller! Ticăloşii nu pot fi prea departe.

— Iată-i! strigă deodată Corsarul.

La şase-şapte metri de acolo, la suprafaţă, zăriseră dâra luminoasă, creată probabil de trecerea bărcii fugarilor peste o întindere plină cu icre şi noctiluce!

— Se văd, căpitane? întrebară în acelaşi timp Carmaux şi Van Stiller.

— Da, zăresc barca la extremitatea dârei fosforescente.

— Ne apropiem?

— Da, permanent.

— Să vâslim mai lung, spuse Van Stiller; e mai puţin obositor şi câştigăm viteză.

— Tăcere! Nu vă obosiţi vorbind. A, cred că-mi zăresc clar duşmanul! Forţaţi! spuse Corsarul, care se ridicase şi, cu puşca în mână, încerca s-o recunoască, printre siluetele de la bord, pe cea pe care dorea s-o ţintească.

Punând un picior pe marginea prorei, ca să se echilibreze mai bine, ridică arma şi trase. Detunătura răsună până departe în larg, dar, după toate aparenţele, glonţul nu făcuse nicio victimă.

— L-ai ratat, căpitane! spuse Carmaux.

— Crezi tu, spuse el, printre dinţii strânşi.

— Mişcarea bărcii nu te lasă să ocheşti bine.

— Înainte! Ne-am apropiat la cinci sute de paşi. Înainte!

Barca lui Van Guld pierdea permanent din avans, în pofida eforturilor vâslaşului indian, care mânuia cele două vâsle la pupă şi pe care îl ajutau, cum se pricepeau mai bine, guvernatorul şi însoţitorul lui la babord şi la tribord.

Când cele două ambarcaţiuni ajunseră la numai patru sute de paşi una de alta, Corsarul, care constata cu o bucurie nestăvilită apropierea de barca guvernatorului, strigă din nou:

— Opriţi-vă! Predaţi-vă sau veţi muri!

Dar nu obţinu niciun răspuns, iar barca, în loc să se îndrepte mai departe spre larg, virase acum spre lagunele coastei, probabil cu speranţa că va găsi un refugiu în gura de vărsare a unui râu, care trebuia să fie cam în acea direcţie.

— Predă-te, asasinule! strigă iar Corsarul.

Niciun răspuns. Ridică arma şi trase din nou. Imediat se auzi un ţipăt şi un om căzu în apă.

— De data asta glonţul a nimerit bine, spuseră Carmaux şi Van Stiller.

Totuşi, Corsarul răspunse cu o înjurătură, pentru că îşi dădu seama că omul împuşcat nu era guvernatorul, ci indianul.

— Iadul îi ţine partea! strigă el. Haideţi, prieteni, încă puţin şi îl vom prinde viu.

Guvernatorul şi însoţitorul lui, înţelegând că nu vor mai putea face faţă rapidităţii bărcii care îi urmărea, se îndreptau spre o insulă, aflată la vreo cinci-şase sute de metri, fie ca să debarce, fie să treacă în spatele promontoriului, spre a fi la adăpost de gloanţele redutabilului lor adversar.

— Carmaux, ia-o spre coastă să le tăiem retragerea, spuse Corsarul.

— Mii de tunete! exclamă deodată Van Stiller.

— Ce mai e?

În acelaşi moment, se auzi o voce strigând:

— Cine-i acolo?

— Spania! i se răspunse din barca guvernatorului.

Corsarul întoarse capul şi putu să vadă o masă enormă care, ivindu-se din spatele unui promontoriu al insulei, se deplasa spre larg. Era o ambarcaţiune mare care, cu pânzele desfăşurate, se apropia de cele două bărci.

— Pe toţi dracii! răcni Corsarul.

— Poate că e de-a noastră, pentru că au avut tot timpul să ajungă până aici, spuse Carmaux.

Corsarul nu răspunse, străduindu-se să recunoască identitatea navei care ajunsese deja aproape de barca în care se afla duşmanul lui.

— Caravelă spaniolă! exclamă el brusc, cu un accent de furie. Câinele ăsta are un noroc chior! Îmi scapă iar!

— Asta nu înseamnă că va scăpa veşnic, spuse Carmaux.

— Sigur că nu. Dar să ajungem repede pe insulă, mai înainte ca vasul să ne recunoască şi să tragă după noi cu o ghiulea.

Prin urmare, vâsliră cu furie în direcţia indicată de căpitan.

Între timp, guvernatorul şi însoţitorii lui, ridicaţi la bordul caravelei, probabil că îi explicaseră căpitanului situaţia, pentru că marinarii desfăşurară în grabă toate pânzele.

— Alarmă, camarazi! strigă Corsarul, căruia nu-i scăpase această manevră. Spaniolii se pregătesc să ne vâneze.

— Am ajuns la o sută de paşi de ţărm, răspunse Carmaux. Curând vom fi pe uscat.

În acelaşi moment, un fulger ţâşni dinspre navă, precedat de un nor de mitralii, care, din fericire, trecu pe deasupra bărcii, lovind stâncile şi rupând copacii de pe insuliţă.

— Iute! Iute! strigă Corsarul.

Caravela depăşise în acel moment limba mică de pământ şi se pregătea să vireze la bord, în timp ce echipajul lăsa la apă câteva bărci.

Carmaux şi Van Stiller, văzând că numeroase recife destul de înalte se înşirau pe lângă insulă, vâsliră cu mare atenţie ca să ducă barca cu bine la mal.

Mai înainte de fi atins pământul, Corsarul, aducând cele două puşti, sări în apă; apoi, trecând peste recife, alergă spre copaci, unde voia să găsească adăpost.

Cei doi însoţitori, văzând un fitil strălucind la bordul caravelei, se aruncară imediat pe burtă în spatele bărcii eşuate, astfel încât noua salvă îi cruţă la fel ca prima.

— Profitaţi de moment! le strigă Corsarul. Veniţi repede.

Deşi se grăbiră cât putură de mult, nu reuşiră să ajungă lângă şeful lor înainte să fi fost ţinta a vreo şase puşti.

— Sunteţi răniţi, prieteni? întrebă căpitanul.

— Ăştia nu sunt piraţi ca să tragă ca lumea, replică Van Stiller.

— Urmaţi-mă neîntârziat.

Cei trei, fără să bage în seamă archebuzele care bubuiau din bărci, străbătură curând plaja şi pătrunseră printre pâlcurile de copaci de dincolo de ea.

Această insuliţă, situată probabil la gura de vărsare a râului Catatumbo, curs de apă mic care se varsă în lac puţin mai sus de Suana, avea, cu aproximaţie, o circumferinţă de un sfert de leghe.

Ridicându-se în formă de con până la vreo trei sute de metri, era acoperită de o vegetaţie abundentă, constând, în cea mai mare parte, din portocali şi lămâi, conifere, arbori spinoşi şi diferite specii de palmieri.

Piraţii, ajunşi la baza conului fără să întâlnească nici ţipenie de om, se opriră un moment ca să-şi tragă sufletul, şi stabiliră rapid ce trebuiau să facă.

Porniră, aşadar, la escaladarea conului, din înălţimea căruia puteau să supravegheze inamicul şi să se apere mai bine, folosindu-se de avantajul terenului.

Această ascensiune a fost destul de lungă şi anevoioasă, printr-o vegetaţie care acoperea foarte des pantele. În sfârşit, după o oră încheiată, ajunseră în vârf, care era aproape golaş, unde îngrămădiri de stânci formau un fel de bastion natural.

Luna, care răsărea în acel moment, îi ajută să recunoască foarte clar poziţia caravelei, care părea a fi aruncat ancora la aproximativ trei sute de paşi de plajă, în timp ce bărcile se opriseră lângă locul unde piraţii ajunseseră cu ambarcaţiunea lor.

Marinarii spanioli debarcaseră dar, considerând poate că nu era posibil să se aventureze în urmărirea piraţilor, îşi instalaseră tabăra pe mal, unde aprinseseră focuri: probabil ca să se apere de roiurile de ţânţari, adevăratul flagel al acelor ţinuturi.

— Vor aştepta să se facă ziuă ca să ne atace, spuse Carmaux.

— Cred că da, confirmă Corsarul cu o voce înăbuşită.

— Pe toate tunetele din Hamburg! exclamă Van Stiller. Norocul îl protejează prea mult pe banditul ăsta de guvernator.

— Norocul sau diavolul!

— Oricare ar fi, ne-a scăpat de două ori!

— Iar acum, continuă hamburghezul, am căzut noi în mâinile lui.

— Vom vedea, spuse Carmaux. Încă suntem liberi şi avem arme.

— Şi ce vom putea face dacă tot echipajul caravelei porneşte pe urmele noastre? obiectă Van Stiller.

— La Maracaibo, spaniolii au luat cu asalt casa notarului, şi tot am scăpat fără nicio pierdere, continuă Carmaux,.

— Da, spuse Corsarul. Totuşi, conul ăsta nu seamănă cu locuinţa notarului; şi nu-l mai avem aici pe contele de Lerma să ne ajute cu generozitate.

— Chiar să ne sfârşim zilele în ştreang?! Olonezul ar putea să ne vină în ajutor.

— Poate că încă mai jefuieşte Maracaibo.

— Credeţi că a zăbovit atât de mult acolo? Nu i-am spus că-l aşteptăm la Gibraltar?

— Să sperăm că nu va întârzia prea mult sau poate că a şi sosit. De aceea, va trebui să ne apărăm până în ultimul moment, ca să avem şansa să ne găsească în viaţă. Să rezistăm cât mai mult cu putinţă.

— Aici? întrebă Carmaux.

— Da, pe această înălţime.

— Va trebui s-o fortificăm.

— Şi cine ne împiedică? Avem patru-cinci ore la dispoziţie, pentru că spaniolii nu vor ataca mai înainte de a se face ziuă.

— La treabă, Van Stiller! strigă Carmaux.

— Sunt gata.

— Haide! Tu, căpitane, vei veghea în acest timp, ca să ne anunţi orice mişcare suspectă. Eu şi Van Stiller vom încerca să construim o poziţie întărită şi să aducem muniţii care vor pune la grea încercare capetele şi spatele spaniolilor, când vor dori să ne ia cu asalt „domiciliul“.

În vârful colinei, se găseau răspândite bucăţi de stâncă, desprinse de cele care formau punctul culminant al conului. Cei doi piraţi, rostogolind sau ducând pe sus aceste materiale, au construit un fel de zid de apărare circular, nu foarte ridicat, dar îndeajuns ca să protejeze un om culcat sau stând în genunchi. În plus, au îngrămădit în interior o mare cantitate de pietre mari, care puteau fi aruncate în asediatori.

Această muncă le-a luat mai mult de două ore; dar, oricât de liniştitor li s-a părut rezultatul, au considerat folositor să acopere această incintă cu un strat gros de plante spinoase, pe care le-au adus din pădure şi le-au transportat cu un fel de brancardă formată din două crengi lungi şi groase.

— Gata, spuse Carmaux, frecându-şi mâinile. O fortăreaţă în stare să-l sfideze pe Van Guld în persoană, dacă ar vrea să se apropie prea mult de noi.

— Totuşi, observă hamburghezul, lipseşte un lucru neapărat necesar unei garnizoane, oricât de mică ar fi ea.

— Ce?

— Cămara bine aprovizionată a notarului din Maracaibo.

— Pe legea mea! exclamă Carmaux. Am uitat că nu avem nimic de mâncare.

— Şi că pietrele astea nu pot fi transformate în pâini.

— Căpitane! strigă Carmaux, adresându-se Corsarului, care observa împrejurimile din punctul cel mai înalt. Inamicul face vreo mişcare?

— Nu încă.

— Atunci e bine. Haide, Van Stiller, să batem puţin pădurea prin jur. Nu se poate să nu găsim nimic de mâncare, plante sau animale.

Şi, în vederea unei astfel de descoperiri, cei doi prieteni şi-au luat cu ei brancarda, care, la înapoiere, cu aproximativ o oră înainte să se crape de ziuă, era plină cu nuci de cocos, muguri comestibili de palmier, care puteau ţine loc de pâine, portocale, câteva legume de pe un teren cultivat şi probabil abandonat de vreun indigen; apoi, o broască ţestoasă acvatică destul de mare, surprinsă lângă un fel de lac mic. În total, de ajuns să mănânce cumpătat timp de patru zile.

În plus, făcuseră o descoperire importantă, care le putea fi utilă, ca să scoată cel puţin temporar inamicul din luptă.

— Ah, ah, dragul meu hamburghez! exclamă Carmaux, care părea foarte vesel. Dacă blestematul de guvernator şi susţinătorii lui ne vor asedia, o să le pară tare rău. Trăiască Dumnezeu! În acest ţinut cald, setea e ceva obişnuit, şi se înţelege de la sine că, fiind pe uscat, nu se vor duce să bea la bordul caravelei. Ah, ah, indienii sunt tare şireţi! De la ei am aflat despre *nika* şi ea va face minuni pentru apărarea noastră!

— Eşti sigur de ce spui? întrebă Van Stiller.

— Sigur! Am simţit-o pe pielea mea, fără să vreau, şi am scăpat de la moarte printr-un miracol. Crezi că în împrejurimi mai sunt şi alte lacuri mici decât cel unde am găsit broasca ţestoasă?

— Nu, nu cred.

— Atunci, dacă spaniolilor le va fi sete, vor vrea să bea din apele care curg din el.

— Tare sunt curios să văd efectul acestei *nika*!

— Vei avea în faţa ochilor spanioli care se vor zvârcoli de dureri de burtă.

În acel moment, corsarul, care părăsise vârful conului, folosit ca punct de observaţie, coborî la mica tabără întărită, şi le aduse la cunoştinţă însoţitorilor săi că bărcile spaniolilor înconjuraseră insula.

— Prin urmare, se pregătesc să ne blocheze aici, spuse Corsarul.

— Da, şi probabil au calculat foarte bine totul.

— Ei bine, suntem gata să susţinem asaltul, din spatele zidului nostru de apărare din pietre şi spini! Vom fi în stare să rezistăm până când Olonezul şi ai lui vor veni să ne elibereze.

— Ar mai fi nevoie ca spaniolii să nu se grăbească prea mult în acţiunea lor. Am văzut debarcând vreo patruzeci de oameni.

— Cam mulţi! exclamă Carmaux. Dar contez pe *nika*.

— Ce mai e şi *nika*? întrebă Corsarul.

— Vino cu mine, căpitane! Vor trece trei sau patru ore până când spaniolii vor intra în acţiune; iar o oră ne va fi de ajuns pentru ce vreau să fac.

— Ce anume?

— Vei vedea, căpitane. Vino. Van Stiller va rămâne la punctul de observaţie.

Înarmaţi cu puştile, coborâră colina, ascunzându-se cum puteau mai bine printre copacii de tot felul care acopereau pantele conului. După ce străbătură aproape o sută cincizeci de metri, ajunseră în faţa întinderii de apă pe care Carmaux o numise lac, dar care era doar un fel de iaz cu un perimetru de vreo două sute de paşi, unde creşteau multe plante acvatice.

Pe maluri, Carmaux îi arătă căpitanului tije lungi cu scoarţa maronie, care se întindeau ca nişte liane, semănând cu o mulţime de şerpi împletiţi.

— Asta e vegetala care ne va servi ca să-i lovim la burtă pe spaniolii noştri! explică el.

— În ce fel?

— Vei vedea, căpitane.

Şi, vorbind astfel, Carmaux scoase sabia de abordaj şi începu să taie în acea încâlceală de tije, pe care indienii din Venezuela şi Jamaica o numesc *nika*, iar botaniştii îi spun *robinia*. Culese astfel câteva braţe, pe care le aşeză pe o stâncă mare care domina iazul.

Apoi, tăie două crengi lungi şi groase, dând una Corsarului.

— Loveşte în aceste plante, căpitane.

— Pentru ce?

— Ca să otrăvim apa.

— Cu lianele astea?

— Da.

— Eşti nebun, Carmaux!

— Nici vorbă, căpitane. *Nika* ameţeşte peştii şi provoacă oamenilor colici violente. Când vor să pescuiască într-un iaz, indienii folosesc, în loc de plase, *nika*.

— Ei bine, fie, să otrăvim apa! spuse Corsarul.

Şi începură amândoi să lovească în tije, al căror suc, curgând pe stâncă, cădea apoi în apă, căreia îi conferea, la început, o culoare lăptoasă, dar curând se limpezea, deşi rămânea impregnată cu substanţa cu efecte periculoase.

La sfârşit, când să plece, zăriră la suprafaţa micului lac, rotindu-se, mai mulţi peşti, ameţiţi deja de *nika*.

Se înţelege de la sine că, imediat, Carmaux se gândi să ia câţiva, foarte folositori.

— Asta voiam să-ţi arăt, căpitane, spuse el apucând peştele cel mai mare.

— Dar la asta nu v-aţi gândit! strigă o voce.

Aceste cuvinte au fost urmate de o detunătură.

Carmaux, fără să strige sau să geamă, căzu în mijlocul unui tufiş şi rămase nemişcat, ca şi cum ar fi fost trăsnit de împuşcătură.

XXX
ASEDIAŢI

Auzind detunătura, Corsarul, care urca deja colina, se opri, apoi se întoarse. Neputând nici măcar să presupună că spaniolii se aventuraseră deja pe con, îşi spuse că însoţitorul lui trăsese într-un animal. Dar nu-l zări şi începu să strige:

— Carmaux! Carmaux! Unde eşti?

Îi răspunse doar un şuierat uşor, care semăna cu cel al unui şarpe. Atunci, în loc să meargă mai departe, se aruncă pe loc în spatele unui trunchi gros de *simaruba* şi privi în direcţia în care presupunea că putea să fie Carmaux.

Atunci, putu să vadă, la o oarecare distanţă, un norişor de fum plutind deasupra unui pâlc de palmieri.

— De-acolo s-a tras, spuse el. Dar unde s-a ascuns Carmaux?

Şi pentru că nu auzea şi nu vedea nimic care să-i ofere vreun indiciu, lipi urechea de pământ şi percepu un zgomot foarte uşor.

Se ridică şi, mai întâi, văzu la câţiva paşi iarba mişcându-se, apoi apăru capul lui Carmaux. Piratul venea spre el târându-se, asemenea unui animal carnivor care se pregăteşte să-şi atace prada prin surprindere.

— A, hoţomanul! exclamă el. Ăsta ştie să-şi salveze pielea. Probabil că în el au tras spaniolii, dar nu l-au nimerit. Şi, ca să nu-l ia din nou la ochi, se târăşte astfel.

Carmaux, zărindu-l pe căpitan, se ridică brusc şi veni la el în fugă.

— Eşti rănit? îl întrebă Corsarul.

— Nici măcar o zgârietură, răspunse el, râzând.

— Nu te-au nimerit?

— Când am auzit vocea, m-am aruncat imediat la pământ. Glonţul a trecut pe deasupra capului. Ticăloşii au crezut că au de-a face cu un indian nătâng. Dar...

— Unde ar putea fi cel care a tras în tine?

— Când a auzit că mă strigi, probabil că a spălat putina.

— Era singur?

— M-am uitat cu atenţie, dar n-am văzut nimic.

— Poate sunt mai mulţi; ne pândesc ascunşi în copaci.

— S-ar putea.

— Să ne întoarcem repede în vârf. Sunt îngrijorat în privinţa lui Van Stiller, care ar putea fi atacat din partea opusă celei în care ne aflăm.

— Da, să mergem repede la el.

În câteva minute, ajunseră la mica lor tabără întărită.

Zărindu-i, Van Stiller, care se dusese în vârful stâncii să observe împrejurimile, veni spre ei.

— Am auzit un foc de armă, le spuse el. Voi aţi tras?

— Nu. N-ai văzut de-aici pe nimeni în jur?

— Nimeni. Dar am zărit acolo o ceată de marinari părăsind coasta şi intrând printre copacii aflaţi sub noi.

— Şi caravela?

— În acelaşi loc.

— Dar bărcile?

— Împresoară insula.

— Ai putut să-ţi dai seama dacă Van Guld face parte dintre cei care ne atacă?

— Am zărit un bătrân, cu o barbă lungă şi albă.

— El el! exclamă Corsarul, strângând din dinţi. Dacă îl zăresc printre ceilalţi, vom vedea dacă îl mai apără cineva de gloanţele puştii mele!

— Căpitane, cred că n-ai să-l zăreşti, pentru că spaniolii, ştiindu-ne ascunşi în acest loc ridicat, de unde îi putem împuşca aproape fără să ratăm vreunul, îşi vor petrece ziua luând toate măsurile de precauţie în jurul poziţiei noastre şi ne vor ataca abia seara, spuse Carmaux.

— Şi eu cred la fel, confirmă căpitanul.

— Atunci, putem să ne pregătim masa, ca să mai prindem ceva puteri. Mărturisesc că simt cam de multişor un gol mare în stomac. Ei, Van Stiller, prepară-ne peştii ăştia!

— Dar dacă vin spaniolii? obiectă hamburghezul.

— Ei bine, vom băga în gură cu o mână şi ne vom bate cu cealaltă. Vom vedea apoi care dintre noi a avut cea mai bună digestie!

În timp ce Corsarul se întorcea la postul lui de observaţie, ceilalţi doi, care aprinseseră focul, se apucară de gătit cum se pricepeau mai bine.

După un sfert de ceas, Carmaux anunţă pe un ton triumfător că masa era gata.

Spaniolii nu-şi făcuseră apariţia până atunci.

Cei trei piraţi se aşezară şi, imediat ce începură să mănânce, dinspre mare se auzi o detunătură puternică, anunţând venirea unei ghiulele mari, care lovi şi sfărâmă stâncile de sus, exact în punctul în care se afla mai înainte căpitanul.

— Mii şi milioane de rechini! exclamă Carmaux, ridicându-se. Nu poate omul să ia masa liniştit pe malul blestematului ăsta de lac Maracaibo!

Corsarul se avântase deja spre zidul de apărare, ca să vadă de unde se trăsese.

— Mii şi milioane de antropofagi! exclamă iar Carmaux. Să-i ia toţi dracii pe Van Guld şi pe cei care ascultă de ordinele lui! S-a dus naibii masa noastră. Nişte peşti atât de bine preparaţi!

— Te vei revanşa mai târziu cu broasca ţestoasă, îl consolă Van Stiller.

— Dacă ne vor lăsa spaniolii, răspunse căpitanul. Par că vor să urce în pădure, iar caravela se pregăteşte de bombardament.

— Ei bine, căpitane, dacă vor să ne bombardeze, de ce n-am face şi noi la fel?

— Ai cumva nişte tunuri sau ai făcut insolaţie?

— Deloc. Dar, dacă spaniolii intră în pădure, înseamnă că vor să escaladeze pantele conului în vârful căruia ne aflăm. Şi vă spun că n-avem nevoie de tunuri ca să aruncăm în ei proiectilele de mare calibru pe care eu şi Van Stiller le-am adunat la marginea fortăreţei noastre.

— Ai dreptate, recunoscu celălalt. Şi chiar asta vom şi face, dacă vom băga de seamă că inamicul porneşte la asalt. Dar trebuie să aşteptăm momentul potrivit. Provizoriu, să ne postăm fiecare într-un punct diferit şi să supraveghem toate direcţiile.

Aşa şi făcură şi înţeleseră foarte curând că trupa de marinari spanioli se împărţise în două grupuri, care se pregătea fiecare să escaladeze înălţimea din altă parte, strecurându-se în desişul pădurii.

Curând, fără să-i vadă încă distinct, putură nu doar să audă vocile asediatorilor, care se apropiau, ci şi zgomotul pe care îl făceau rupând crengi sau tăind liane, ca să-şi croiască drum.

— Cred că se apropie momentul în care va trebui să începem bombardamentul, spuse Corsarul. Haideţi, prieteni, să ne ocupăm mai întâi de cei care urcă pe panta cea mai abruptă, apoi de ceilalţi.

— Gata?

— Când vreţi, căpitane, răspunse Carmaux, care, cu ajutorul camaradului său, rostogolise la marginea taberei lor un bloc de piatră greu de cel puţin o jumătate de chintal şi căruia îi făcură vânt la semnalul şefului lor, urmat aproape imediat de o duzină de alte blocuri de piatră.

Se produse atunci un fel de avalanşă, rostogolindu-se cu mare zgomot, sărind şi distrugând totul în calea ei.

După câteva secunde, cei trei bărbaţi putură să audă sub ei ţipete de spaimă şi de durere, urmate de câteva focuri de armă.

— Au înghiţit găluşca! exclamă Carmaux. Încă o mică încărcătură, prietene hamburghez.

— Sunt gata, Carmaux.

Şi alte stânci se rostogoliră, producând acelaşi efect ca şi primele, iar marinarii de pe caravelă o luară la sănătoasa printre copaci.

— Deocamdată, ăştia n-au să ne mai supere, spuse Carmaux, frecându-şi vesel mâinile. Au găsit ce-au căutat!

— Pe ceilalţi acum, spuse Corsarul.

— Oare ăştilalţi suferă cumva de colici? întrebă Van Stiller. Nu văd pe nimeni urcând.

— Linişte! le ceru Corsarul.

Se apropie de marginea micii esplanade din vârful conului şi ascultă cu atenţie.

— Nimic? întrebă Carmaux.

— Nu aud niciun zgomot, răspunse Corsarul.

— Poate că au băut *nika*.

— Doar dacă nu vin târându-se, ca să tragă în noi de aproape. Fiţi foarte atenţi!

— Presupun că s-au oprit, speriaţi de puterea artileriei noastre, mai periculoasă, deşi mai economică decât cea a caravelei, își dădu cu părerea Carmaux.

— Ca să ştim ce s-a întâmplat, trage un glonţ în pădure, şi vom vedea dacă răspund, spuse Corsarul, adresându-se hamburghezului.

Van Stiller se apropie de marginea esplanadei şi trase în direcţia indicată de Corsar.

Detunătura se auzi până departe printre copaci, fără să urmeze nicio ripostă. Cei trei piraţi, după ce ascultară şi scrutară cu atenţie împrejurimile, fără să vadă şi să audă ceva suspect, traseră cu arma în diferite direcţii.

Nu se întâmplă nici de data asta nimic. Unde era trupa pe care o văzuseră urcând dinspre micul iaz?

— Tăcerea asta mă îngrijorează şi mă face să mă tem de o surpriză neplăcută, spuse Carmaux.

— Asta e şi părerea mea, încuviinţă Corsarul. Haide să coborâm.

— Dar dacă spaniolii s-au ascuns foarte aproape şi vor profita ca să urce şi să ia cu asalt tabăra?

— Vreau să ştiu ce fac adversarii noştri.

— Vrei să ştii, căpitane? i se adresă Van Stiller, care se aplecase spre pantă. Văd acolo şapte-opt zvârcolindu-se ca nişte apucaţi.

— Unde?

— Acolo, lângă lac.

— Ha, ha! strigă Carmaux, râzând. Au degustat *nika*. Ar trebui să le trimitem un calmant.

— Sub formă de pilule de plumb, nu-i aşa? întrebă Van Stiller.

— Nu, lăsaţi-i în pace, le ceru Corsarul. Să ne păstrăm muniţiile pentru momentul decisiv. De altfel, e inutil să ucidem sau să rănim nişte oameni inofensivi. Mai bine, pentru că am câştigat acest răgaz, să-l folosim la întărirea taberei. Salvarea noastră stă mai mult ca sigur într-o rezistenţă prelungită.

— Şi vom profita astfel ca să ne terminăm masa; mai avem o broască ţestoasă.

— Să ne economisim merindele, continuă căpitanul. Asediul se poate prelungi o săptămână sau chiar mai mult. Olonezul ar putea zăbovi la Maracaibo. Şi e clar că doar el ne poate slava din situaţia grea în care ne aflăm.

— Atunci vom mai frige, pur şi simplu, alt peşte.

În timp ce Carmaux şi Van Stiller se îndeletniceau din nou cu arta culinară, Corsarul urcă pe stânca de sus, încercând să vadă ce se petrece pe malurile insulei.

Caravela se afla în acelaşi loc, iar pe punte, se putea observa o mişcare neobişnuită.

Câţiva oameni se agitau în jurul unui tun, care, plasat pe teuga din faţă, era îndreptat în sus, ca şi cum ar fi urmat să tragă în vârful conului.

Cele patru bărci mari se deplasau de-a lungul plajelor, gata să-i împiedice pe asediaţi să fugă: teamă prea puţin îndreptăţită, deoarece piraţii

nu aveau barcă şi nu se puteau gândi să traverseze înot distanţa mare care despărţea insula de gura râului Catatumbo.

Dintre cele două trupe care încercaseră ascensiunea conului, nici una, nici cealaltă nu părea să se fi întors pe coastă, iar pe plajă nu se vedea niciun grup de marinari.

„Poate că au tabăra în pădure, aşteptând momentul potrivit să acţioneze, îşi spuse Corsarul. Cred că avalanşa de blocuri de piatră şi *nika* au avut efectul scontat. Olonezul nu se vede încă şi tare mă tem că, dacă situaţia asta se va prelungi încă două zile, vom cădea în mâinile acelui bătrân blestemat.“

Corsarul coborî apoi la însoţitorii lui, cărora le împărtăşi temerile.

— Într-adevăr, lucrurile ar putea lua o întorsătură proastă, spuse Carmaux. Diseară ar putea încerca un asalt general.

— Mă tem că da.

— Cum vom ţine piept atâtor oameni?

— Pe legea mea, Carmaux, habar n-am!

— Dacă am forţa blocada?

— Şi pe urmă?

— De ce n-am încerca să punem mâna pe una dintre bărcile lor?

— Asta e o idee bună! spuse Corsarul, după un moment de gândire. Planul nu-i uşor de pus în aplicare, dar nu cred că e imposibil.

— Când încercăm?

— Diseară, înainte de răsăritul lunii.

— Ce distanţă crezi că e între insulă şi gura de vărsare a râului?

— Nu mai mult de şase mile.

— Adică, mai puţin de o oră, trăgând tare la vâsle.

— Dar caravela nu va porni în urmărirea noastră? întrebă Van Stiller.

— Ba da, dar lângă gura de vărsare a râului sunt praguri unde s-ar putea să eşueze, dacă se aventurează, continuă Corsarul.

— Atunci, diseară acţionăm, spuse Carmaux.

— Da. Fără să fim siguri că nu vom fi prinşi şi ucişi, preciză Corsarul.

— Căpitane, peştele e gata, anunţă Van Stiller.

XXXI
ÎN MÂINILE LUI VAN GULD

Ziua trecu, fără ca Van Guld sau marinarii de la bordul caravelei să dea vreun semn de viaţă. Probabil înţeleseseră că era inutil să încerce un asalt, care ar fi putut fi periculos, din moment ce, mai devreme sau mai târziu, fără luptă, tot i-ar fi capturat pe piraţii care ocupau vârful conului, pentru că foamea şi setea îi vor face la un moment dat să vină la mâna lor.

Carmaux şi Van Stiller voiseră să se asigure de prezenţa marinarilor şi, aventurându-se, cu foarte mare grijă, în pădure, descoperiseră prin frunziş grupuri de oameni instalate la baza conului, în partea unde se încercase primul atac, dar nu văzură pe nimeni pe celălalt versant, de altfel, mult mai povârnit.

La căderea serii, piraţii erau foarte hotărâţi să nu aştepte o moarte lentă în tabăra lor, aşa că se pregătiră să forţeze liniile inamicului.

Prin urmare, pe la zece, după ce-şi împărţiră cele câteva provizii şi muniţiile rămase, adică vreo treizeci de gloanţe fiecare, părăsiră fără zgomot citadela improvizată, ca să coboare la poalele pantei care nu li se părea a fi păzită.

Înainte să pornească la drum, identificaseră cât se putea de exact, punctele ocupate de soldaţii spanioli, ca să nu nimerească peste tabere sau santinele care, dând alarma, ar fi dus la eşuarea planului lor.

Târându-se ca nişte adevărate reptile, cu cea mai mare prudenţă, ca să nu facă să se rostogolească nicio piatră, ajunseră după câteva minute printre copacii mari, unde domnea o beznă totală, şi se opriră ca să asculte şi să exploreze cu privirea împrejurimile. Nu auziră niciun zgomot suspect. Descoperind la baza coastei focurile de tabără, unde totul părea calm, continuară să coboare lent, pipăind pământul cu mâinile ca să nu facă frunzele să foşnească şi să prevină căderea în vreo râpă.

Străbătură astfel o distanţă de aproximativ patru sute de paşi, când Carmaux, care mergea în faţă, se opri brusc şi se ghemui la poalele unui

copac.

— Ce-i? întrebă în şoaptă Corsarul, care se târa în spatele lui.

— Am auzit trosnind o creangă.

— Lângă tine?

— Da, aşa mi se pare.

— Poate e vreun animal.

— Nu ştiu.

— Sau o santinelă.

— E prea întuneric ca să poţi vedea ceva, ceea ce e bine pentru noi.

— Să stăm câteva clipe nemişcaţi.

Toţi trei, ghemuiţi pe pământ, traseră cu urechea, ţinându-şi respiraţia.

Şi auziră curând două persoane care stăteau de vorbă cu glas şoptit, nu departe de locul unde se aflau.

— Se apropie ora, spuse unul.

— Probabil că au părăsit tabăra, zise celălalt.

— Totuşi, încă mai văd lumina a două focuri.

— S-a hotărât să nu fie stinse, ca să-i înşelăm pe piraţi, care nu vor bănui că vrem să-i atacăm.

— Guvernatorul e şiret, Carlos.

— Crezi, Sebastiano, că vom reuşi să-i prindem?

— Cu siguranţă.

— Dar se vor apăra cu disperare. Corsarul Negru face cât douăzeci de oameni la un loc.

— Posibil, dar suntem mai mulţi de şaizeci şi în fruntea noastră e contele, care ştie să mânuiască sabia.

— N-are importanţă. Tare mă tem că mulţi dintre noi vor lua în noaptea asta calea spre lumea cealaltă.

— Da, dar supravieţuitorii vor putea să tragă un chiolhan pe cinste, cu cei zece mii de piaştri pe care guvernatorul i-a promis pentru această captură.

— O sumă frumuşică, n-am ce spune. Guvernatorul vrea cu orice preţ moartea acelui om.

— Vrea să-l prindem viu.

— Ca să aibă plăcerea să-l spânzure după aceea.

— Probabil... Ei, ai auzit?

— Da, camarazii noştri urcă panta.

— Ei bine, înainte! Avem şansa să câştigăm zece mii de piaştri!

Piraţii, care stătuseră nemişcaţi, putură să distingă vag umbra celor doi soldaţi, care se îndepărtau făcând să foşnească frunzele şi să trosnească crengile. Dar, după câţiva paşi, se opriră.

— Ei, Carlos, n-ai auzit?

— Ba da.

— Vreo insectă zburătoare!

— Sau vreun şarpe care se târăşte.

— Motiv întemeiat să nu mai întârziem pe aici. De altfel, nu vreau să fiu printre ultimii când va începe lupta.

Cei doi spanioli merseră mai departe şi, curând, nu-i mai auziră.

După câteva minute de aşteptare, Corsarul se ridică.

— În sfârşit! exclamă Carmaux, respirând zgomotos. Încep să cred că norocul ne ocroteşte.

— Pe legea mea! spuse hamburghezul. Mai adineauri, n-aş fi dat un piastru pe viaţa noastră. Unul dintre oamenii ăştia aproape că m-a atins.

— Credeţi că am făcut bine părăsind poziţia? întrebă Corsarul.

— Ce surpriză vor avea când vor găsi doar pietrele acoperite de crengi pline de spini! spuse Van Stiller.

— Le vor duce guvernatorului.

— Să ne grăbim, îi îndemnă Corsarul. Trebuie să ajungem pe plajă mai înainte să-şi fi dat seama că nu mai suntem acolo sus. Ar da alarma şi n-am mai putea pune mâna pe o barcă.

Informaţi acum despre mişcările spaniolilor şi siguri că nimic nu mai stătea în calea planului lor, cei trei piraţi se îndreptară cu toată rapiditatea de care erau în stare spre punctul de pe plajă cel mai îndepărtat de caravelă.

Coborârea, după cum prevăzuseră, se termină fără niciun obstacol şi ajunseră repede pe plajă. În faţa lor, la extremitatea unui mic promontoriu, una dintre bărci era trasă pe nisip. Dintre oamenii care formau echipajul, doar doi rămăseseră s-o păzească. Siguri că nu vor fi deranjaţi, deoarece toţi camarazii lor împresurau conul, acolo unde erau blocaţi piraţii, adormiseră liniştiţi lângă focul care arunca în jur şi spre apă o lumină tremurătoare.

— Să-i omorâm? întrebă Carmaux. N-ar fi greu.

— La ce bun să-i ucidem pe aceşti amărâţi, răspunse Corsarul, dacă somnul lor ne înlesneşte acţiunea? Vedeţi altă barcă?

— Mi se pare că mai e una acolo, lângă recife, la cinci sute de paşi de noi, răspunse Van Stiller.

— Foarte bine! Iute în barcă! Spaniolii vor observa foarte curând dispariţia noastră.

Ajunseră aşadar la promontoriu, mergând pe vârful picioarelor şi trecând foarte aproape de soldaţii care sforăiau. Împinseră cât ai clipi barca în apă, urcară şi se porniră imediat să vâslească.

Se aflau deja la vreo şaizeci de paşi de mal şi puteau spera că le va fi posibil să ajungă în larg fără niciun incident, când în vârful conului izbucniră focuri de puşcă, amestecate cu strigătele puternice ale spaniolilor, care probabil socoteau că îi vor surprinde şi deruta pe asediaţi.

Auzind acest vacarm, cei doi marinari adormiţi se treziră brusc şi, văzând barca îndepărtându-se, la bord cu câţiva oameni, o luară la fugă spre mal strigând:

— Opriţi-vă! Cine sunteţi?

Carmaux şi Van Stiller, în loc să răspundă, vâsliră şi mai energic.

— Alarmă! strigară cei doi spanioli, furioşi de renghiul jucat de piraţi.

Răsunară două împuşcături.

— Naiba să vă ia! strigă Carmaux, scuturat de şocul unui glonţ, care rupsese vâsla din mâna lui.

— Ia alta, îi spuse Corsarul.

— Pe toate tunetele din Hamburg! exclamă Van Stiller.

— Ce mai e?

— Cealaltă barcă se desprinde de mal, probabil ca să pornească în urmărirea noastră.

— Ei bine, ocupaţi-vă doar de vâslit, eu voi avea grijă să-i ţin la distanţă cu puşca.

În vârful conului răsunau în continuare detunături. Probabil că spaniolii, ajunşi la marginea perimetrului întărit, trăgeau la întâmplare ca să înfrângă o rezistenţă imaginară.

Barca, împinsă pe apă de cele patru vâsle, înainta spre gura de vărsare a râului, aflat acum la vreo cinci sau şase mile de acolo, unde fugarii ar fi ajuns cu uşurinţă dacă cei doi spanioli de pe plajă s-ar fi trezit puţin mai târziu.

A doua barcă pierduse puţin timp, pentru că se oprise lângă un promontoriu să permită urcarea la bord a doi marinari, care răcneau ca nişte apucaţi; iar piraţii profitară ca să ia un avans cât mai mare.

Dar, curând, văzură punându-se în mişcare şi celelalte două bărci, dintre care una foarte mare, înarmată cu un tun mic.

— Suntem pierduţi! exclamă fără să vrea Corsarul. Să ne pregătim să ne vindem scump pielea.

— Mii şi milioane de tunete! exclamă Carmaux. Norocul s-a şi plictisit de noi? Ei bine, înainte să plecăm din lumea asta, vom lua cu noi câţiva spanioli!

Drept pentru care, lăsând vâslele, apucă puşca.

Bărcile, având-o în frunte pe cea mai mare dintre ele, în care se aflau vreo doisprezece oameni, ajunseseră acum la vreo două sute de paşi.

— Predaţi-vă sau vă scufundăm! strigă o voce.

— Nu! răspunse Corsarul. „Fraţii de pe coastă“ mor, dar nu se predau.

— Guvernatorul vă promite că veţi fi lăsaţi în viaţă.

— Uite răspunsul meu!

Corsarul trase şi doborî un vâslaş. Strigăte de furie răsunară din cele trei bărci şi se auzi comanda: „Foc!“ Tunul mic bubui şi, în momentul următor, barca piraţilor se înclină la pupă. Străpunsă de proiectil, în ea pătrundea deja apa.

— Săriţi în apă! strigă Corsarul, lăsând arma.

Cei doi piraţi îşi descărcară puştile asupra bărcii mari şi se aruncară în apă, în timp ce ambarcaţiunea lor se ducea la fund.

— Cu sabia între dinţi şi la abordaj! strigă Corsarul, furios. Să murim pe puntea bărcii!

Deşi se menţineau cu greu la suprafaţă, îngreunaţi de apa care intra în cizmele evazate, cei trei piraţi începură să înoate spre ambarcaţiunea unde se aflau duşmanii lor, hotărâţi să lupte din răsputeri înainte de a fi ucişi.

Spaniolii, care, la rândul lor, voiau să-i captureze vii, se abţineau să-i lovească, mal ales că le venea foarte uşor, fie cu vâslele, fie cu sabia. În momentul în care toţi trei ajunseră la barcă şi încercară să urce în ea, douăzeci de braţe se întinseră şi, paralizând efortul înotătorilor, îi ridicară curând la bord.

Când putu să-şi dea seama de situaţie, Corsarul se afla întins la pupă, cu mâinile bine legate la spate, în timp ce însoţitorii lui fuseseră aşezaţi pe băncile din faţă.

Un bărbat, cu un costum elegant de ofiţer castilian, stătea în picioare lângă el, cu mâna pe timonă.

Zărindu-l, Corsarul exclamă, uimit:

— Contele de Lerma!

— Da, cavalere, răspunse acesta, schiţând un zâmbet.

— Da, da! N-aş fi bănuit, că nobilul conte de Lerma va uita atât de repede că i-am cruţat viaţa în casa notarului din Maracaibo, spuse cu amărăciune Corsarul.

— Şi ce-ţi spune, seniore de Ventimiglia că nu-mi amintesc de ziua în care am avut onoarea să te cunosc? răspunse contele cu glas şoptit.

— Mi se pare că m-ai făcut prizonier.

— Şi?

— Şi mă vei duce la ducele flamand.

— Şi dacă ar fi aşa?

— Nu ştii că Van Guld mi-a spânzurat fraţii?

— Ba da, cavalere.

— Cunoşti ura înverşunată dintre acest om şi mine?

— Da, cavalere, o cunosc.

— Şi că va dori să mă spânzure, cum a făcut cu ceilalţi doi fraţi ai mei?

— Aş!

— Mi se pare că te îndoieşti.

— E posibil ca ducele să aibă această dorinţă, dar nu uita că mă aflu şi eu aici. Pe de altă parte, caravela e a mea şi marinarii îmi dau ascultare numai mie.

— Van Guld e guvernator la Maracaibo şi toţi spaniolii din provincie îi datorează ascultare.

— Tocmai pentru a-i da ascultare v-am capturat. Dar, mai departe...

Şi contele, aplecându-se spre Corsar, adăugă în şoaptă, pe un ton misterios:

— Contele de Lerma poate să aibă alt gând. Dar, tăcere!

În acel moment, marea barcă, escortată de celelalte două, a ajuns lângă caravelă, la bordul căreia, la un semn al contelui, au fost transportaţi imediat cei trei piraţi.

Atunci, se auzi o voce spunând pe un ton triumfător:

— În sfârşit, iată-l şi pe ultimul în mâinile mele!

XXXII
PROMISIUNEA UNUI GENTILOM

Un bărbat coborî în grabă din castelul de la pupă şi se opri lângă Corsarul Negru, care fusese aşezat pe punte, împreună cu ceilalţi doi piraţi.

Era un bătrân cu un aspect impozant, cu o barbă lungă şi albă, avea umerii laţi şi părea foarte robust, în pofida celor cincizeci şi cinci-şaizeci de ani.

Bătrânul părea a fi unul dintre acei dogi veneţieni care duceau la victorie galerele puternicei republici.

Bărbatul avea la şold o sabie mare, pe care probabil că ştia s-o mânuiască cu vigoare şi abilitate.

Se uită o clipă fix la Corsar, cu ochi scăpărători, apoi spuse cu o voce lentă şi gravă:

— Vezi bine, cavalere, că norocul e de partea mea. Am jurat să vă spânzur pe toţi şi acum îmi voi putea ţine promisiunea.

Corsarul, auzind aceste cuvinte, ridică încet capul şi aruncă celui din faţa lui o privire plină de dispreţ.

— Trădătorii au norocul de partea lor în lumea asta. Cine ştie ce-i aşteaptă în altă parte? Asasin al fraţilor mei, sfârşeşte-ţi opera! Seniorii de Ventimiglia nu se tem de moarte.

— Ai vrut să te măsori cu mine, continuă cu răceală bătrânul. Ai pierdut şi vei plăti.

— Spânzură-mă, trădătorule!

— Nicio grabă.

— Ce-aştepţi?

— Aş fi preferat să te spânzur la Maracaibo. Dar, pentru că prietenii tăi se află în acest oraş, voi oferi acest spectacol locuitorilor din Gibraltar. Aşa că ai răbdare.

— Ticălosule! izbucni Corsarul. Moartea fraţilor mei nu-ţi e de ajuns?

Un fulger de cruzime trecu prin ochii bătrânului duce.

— Nu, răspunse el cu glas scăzut. Eşti un martor prea primejdios a ceea ce s-a întâmplat în Flandra, ca să te las în viaţă. În plus, dacă nu te ucid, mâine sau în altă zi, tu mă vei ucide pe mine. Poate că nu te urăsc pe cât îţi închipui, dar, pentru liniştea mea, e nevoie să scap de un adversar care vrea neapărat să-mi facă felul.

— Ei bine, scapă de mine! Pentru că, dacă aş evada, aş porni imediat lupta împotriva ta.

— Ştiu. Şi totuşi, dacă ai vrea, aş putea să te scutesc de moartea infamă pe care o meriţi în calitate de pirat.

— Ţi-am spus că moartea nu mă sperie, repetă Corsarul cu mândrie.

— Cunosc curajul seniorilor de Ventimiglia, replică ducele, încruntându-se. Am putut să le apreciez în multe ocazii valoarea şi dispreţul lor faţă de moarte.

Ducele păstră un moment de tăcere, făcând câţiva paşi pe punte, cu privirea tristă şi capul lăsat în piept. Apoi, reveni spre Corsar.

— Poate că n-ai să mă crezi, continuă el, dar m-am săturat de lupta pe care o duci împotriva mea, şi aş fi bucuros să se sfârşească.

— Şi, ca să-i pui capăt, îmi oferi spânzurătoarea, spuse ironic Corsarul.

Ducele ridică prompt capul şi se uită fix la Corsar.

— Dacă ţi-aş propune să-ţi redau libertatea, ce-ai face?

— Aş continua această luptă cu şi mai mare îndârjire, ca să răzbun moartea fraţilor mei.

— Atunci, mă obligi să-ţi pun capăt vieţii. Îţi spun sincer, ca să domolesc tulburarea pe care mi-o stârnesc uneori unele amintiri, ţi-aş cruţa bucuros viaţa, dacă mi-ai da cuvântul tău că te întorci în Europa, renunţând să mai pomeneşti despre aceste amintiri triste. Dar, pentru că nu mi se pare că ai vrea să accepţi această condiţie, sunt obligat să-ţi hărăzesc aceeaşi soartă pe care au avut-o Corsarul Verde şi Corsarul Roşu.

— Şi aşa cum ai făcut mai întâi în Flandra, cu fratele meu cel mare.

— Taci! exclamă ducele, cu o voce tulburată. De ce trezeşti un trecut pe care îl deplâng poate chiar mai mult decât tine?

— Sfârşeşte-ţi opera de trădător şi asasin! continuă Corsarul. Suprimă-l şi pe ultimul Ventimiglia. Dar te avertizez că, după ce voi muri şi eu, răzbunarea nu va pieri odată cu mine. Altul, care a preluat jurământul Corsarului Negru, îşi va face o datorie din îndeplinirea lui şi nu te va cruţa în ziua în care îi vei cădea în mână.

— Adică cine?

— Olonezul.

— Îl voi spânzura şi pe el ca pe toţi ceilalţi.

— Doar dacă nu-ţi va pune el funia de gât peste puţin timp. Ai grijă, poate că ziua în care vei simţi pe pielea ta furia Olonezului e foarte aproape.

— Vom vedea! Să vină, vom avea grijă de el, răspunse ducele.

Apoi, întorcându-se spre marinarii care fuseseră puşi de conte să-i păzească pe piraţi, le zise:

— Duceţi prizonierii în cală şi supravegheaţi-i cu multă grijă. Aţi câştigat recompensa promisă şi o veţi primi la Gibraltar.

Acestea fiind spuse, ducele se îndreptă spre pupa, ca să coboare în careu. În apropiere de scară, Van Guld se văzu oprit de conte.

— Domnule duce, sunteţi hotărât să-l spânzuraţi pe Corsar? îl întrebă el.

— Da, răspunse cu fermitate bătrânul. Pentru că e corsar şi pentru că, împreună cu Olonezul, a condus expediţia contra oraşului Maracaibo, trebuie să fie ucis.

— E un gentilom curajos, domnule duce.

— N-are importanţă.

— E regretabil să vezi murind un astfel de om.

— E un duşman al Spaniei, domnule conte.

— Totuşi, eu nu l-aş omorî.

— De ce?

— După cum ştiţi, domnule duce, s-a răspândit zvonul că fiica voastră ar fi fost capturată de piraţii din Tortuga.

— Adevărat, dar nu există niciun indiciu că nava pe care s-a îmbarcat la Veracruz a fost capturată, răspunse bătrânul oftând. De altfel, i-am recomandat să călătorească sub un alt nume.

— Şi dacă, totuşi, ar fi adevărat?

Ducele se uită la conte cu nelinişte.

— Aţi aflat ceva?

— Nu, domnule duce. Dar, dacă fiica voastră chiar a căzut în mâinile piraţilor, o puteţi schimba cu Corsarul Negru.

— În cazul în care s-ar întâmpla asta, o sumă foarte mare de bani ar fi mult mai bine primită de piraţii însetaţi de avuţii decât punerea în libertate a acestui om, răspunse ducele. Dar au fost luate toate măsurile de precauţie ca fiica mea să călătorească sub un alt nume. Lupta îndelungată purtată de

mine împotriva acestui corsar şi a fraţilor lui trebuie să se sfârşească. Dar să lăsăm asta, domnule conte. Adunaţi-vă echipajul şi să pornim spre Gibraltar.

Contele de Lerma se înclină şi, în timp ce se îndrepta spre proră, murmură doar pentru el:

— Gentilomul îşi va ţine promisiunea.

În acel moment, bărcile aduceau la bord toţi marinarii care participaseră la atacul inutil asupra taberei întărite din vârful conului.

Când ultimul dintre ei ajunse la bord, contele ordonă desfăşurarea pânzelor; totuşi, trecură câteva ore până când ridicară ancora. Şi, pentru că ducele era neliniştit din cauza acestei lungi întârzieri, motivă împotmolirea caravelei în praguri nisipoase şi necesitatea de a aştepta fluxul pentru a ieşi în larg. Ceea ce se şi întâmplă, dar abia pe la patru după-amiaza.

Şi, astfel, corabia se îndreptă spre gura de vărsare a râului Catatumba, unde rămase, ca să spunem aşa, în pană la aproximativ trei mile de coastă.

Ducele, care se grăbea să ajungă la Gibraltar, urcase de câteva ori pe punte şi îl întrebase pe conte dacă, în lipsa vântului, caravela nu putea fi remorcată de bărci; dar contele pretextase în acelaşi timp oboseala mare a echipajului şi existenţa pragurilor, printre care trebuia manevrat cu o mare grijă.

Pe la ora şapte, lăsându-se noaptea, briza începu să bată puţin mai tare, iar velierul putu să-şi reia mersul, dar fără să se depărteze mult de golf. Contele, după ce luase masa cu ducele, preluase el însuşi cârma şi putuse fi văzut stând de vorbă în şoaptă, foarte mult timp, cu pilotul, care rămăsese alături de el. Concluzia fusese că avea să-i dea instrucţiuni multe şi minuţioase pentru manevrarea vasului în cursul nopţii.

Această conversaţie ţinu până pe la zece, după care, lăsând cârma şi profitând de întunericul care domnea pe navă, se îndreptă spre un tambuchi şi coborî în cală. Ajuns acolo, aprinse un felinar mic, pe care îl ascunsese în cizmă, şi îndreptă lumina spre un om care părea că doarme liniştit.

— Cavalere! spuse el în şoaptă.

Omul se ridică prompt în capul oaselor, deşi avea încă braţele strâns legate.

— Cine mă deranjează? întrebă el.

— Eu.

— A, domnul conte! Ai venit să-mi ţii companie?

— Ba chiar mai mult, cavalere.

— Adică?

— Să-mi plătesc datoria.

— Nu înţeleg.

— Acum te întreb eu, cavalere, dacă ai uitat aventura noastră din casa notarului?

— Nu.

— Atunci îţi aminteşti că, în ziua aceea, mi-ai cruţat viaţa.

— Adevărat.

— Aşa că am venit acum să-mi ţin promisiunea făcută atunci.

— Şi?

— Am venit să te salvez, cavalere.

— Să mă salvezi! se miră Corsarul. Dar te-ai gândit la duce?

— Doarme, cavalere.

— Dar mâine, când se va trezi...

— Şi?

— Şi se va întoarce împotriva ta, te va face prizonier şi pe urmă te va spânzura în locul meu. Te-ai gândit la asta? Ştii că Van Guld nu glumeşte.

— Crezi, cavalere, că mă va bănui? Flamandul e viclean, ştiu asta, dar nu va îndrăzni să mă învinuiască. Fuga ta va părea foarte naturală, datorată doar proastei supravegheri, deplorabil, desigur, dar de care nu voi răspunde eu. În plus, fie ce-o fi! Probabil greşesc redându-ţi libertatea, mai ales în momentul în care Olonezul poate veni să asedieze Gibraltarul, dar, înainte de orice, sunt gentilom. Am o datorie şi trebuie să mă achit de ea. Pe urmă, vom fi chit unul faţă de celălalt. Iar dacă întâmplarea va face să ne reîntâlnim mai târziu, fie la Gibraltar, fie în altă parte, îţi vei face datoria de corsar, iar eu pe a mea de spaniol. Şi ne vom lupta ca doi duşmani neîmpăcaţi.

— Nu, domnule conte, ca doi gentilomi înrolaţi sub două stindarde diferite.

— Fie. Pleacă acum, cavalere. Iată o secure care îţi va servi să măreşti sabordul pe care vei ieşi; iată două pumnale ca să te aperi, dacă va fi cazul, contra animalelor, când vei ajunge pe uscat. Una dintre bărci pluteşte remorcată în spatele caravelei. Urcă în ea, cu cei care te însoţesc, tăie frânghia care o ţine legată şi vâsleşte spre coastă. Adio, cavalere, şi la revedere. Poate ne vom reîntâlni la Gibraltar unde vom putea încrucişa din nou săbiile.

Acestea fiind zise, contele tăie legăturile Corsarului, îi dădu armele, îi strânse mâna şi se îndepărtă în grabă, urcând imediat pe punte.

Corsarul rămase câteva clipe năucit. Şi, în timp ce încerca să-şi revină din acel vis ciudat, îi căută pe Van Stiller şi pe Carmaux care nu auziseră nimic.

— Prieteni, trebuie să plecăm, le spuse el.

— Să plecăm? repetă Carmaux. Suntem legaţi fedeleş. Cum să plecăm?

Corsarul tăie cu pumnalul legăturile.

— Mii şi milioane de tunete! exclamă Carmaux, întinzându-şi braţele.

— Liberi! Suntem liberi! spuse şi hamburghezul. Cum? Ce s-a întâmplat?

— Tăcere, şi urmaţi-mă.

Corsarul, care dăduse pumnalele însoţitorilor săi, se îndreptă, cu securea în mână, spre un sabord mare prevăzut cu două bare solide în formă de cruce. Apoi, profitând de un moment în care oamenii de cart făceau mare zgomot ca să execute un viraj la bord, dădu jos cele două bare şi în faţă îi apăru o deschizătură prin care un om putea să se strecoare cu destulă uşurinţă.

— Dacă ţineţi la viaţă, ieşiţi pe-aici fără nici cel mai mic zgomot, le spuse el în şoaptă.

Se înţelege de la sine că, dând exemplu, el ieşi primul. Afară, rămase un moment suspendat de sabordul deschis, cufundat în apă până la şale. Apoi, dându-şi drumul, înotă cât mai aproape de carenă, ca să nu fie văzut de oamenii de gardă; şi, lăsând caravela să treacă, se prinse cu mâinile de barcă, reţinută de o frânghie destul de lungă. Cei doi piraţi i se alăturară curând şi, când să taie frânghia, aceasta se desprinse singură, probabil desfăcută de un prieten.

Corsarul ridică repede capul spre pupa caravelei şi zări o siluetă care făcea un gest de adio.

— O inimă nobilă, murmură el. Dumnezeu să-l ferească de furia lui Van Guld!

Caravela, cu pânzele desfăşurate, aluneca în acel moment destul de rapid spre Gibraltar. O mai zăriră câteva minute, apoi dispăru în spatele unui grup de insuliţe împădurite.

— Mii şi milioane de tunete! exclamă Carmaux. Există în viaţă şi momente bune! Să fii liber ca pasărea cerului, când cu puţin timp înainte te puteai crede la un pas de ştreang... Cine a făcut acest miracol, căpitane?

— Contele de Lerma.

— A, acel gentilom atât de brav! Dacă îl vom reîntâlni la Gibraltar, îl vom cruţa, nu-i aşa, Van Stiller?

— Da, răspunse celălalt, îl vom considera un „frate de pe coastă“. Încotro mergem, căpitane?

Corsarul nu răspunse. Căzut pe gânduri, privea orizontul spre nord.

— Nu vedeţi nimic acolo? întrebă el.

Cei doi, care vâsleau în cadenţă, de ridicară ca să privească în direcţia indicată.

Pe linia unde cerul se unea cu marea, scânteiau două puncte luminoase, pe care cei de pe uscat le-ar fi putut lua drept stele, dar despre natura cărora ochii marinarilor nu se puteau înşela.

— Sunt luminile unei nave, spuse Corsarul.

— Care vine spre noi, adăugă hamburghezul.

— Să fie Olonezul în drum spre Gibraltar? întrebă Corsarul.

— Probabil, căpitane. Vezi, luminile se mişcă, se apropie sau se depărtează unele de altele.

— Hadeţi, să ajungem repede la ţărm, unde vom aprinde un foc, ca prietenii să vină după noi.

Carmaux şi Van Stiller începură din nou să vâslească şi, după o jumătate de oră, cei trei piraţi ajunseră în interiorul unui fel de golf care forma un port natural, în stare să adăpostească vreo şase veliere.

După ce traseră barca pe uscat, adunară în mare grabă crengi şi frunze uscate, aprinzându-le. Focul mare putea fi zărit de la câteva leghe în larg. Între timp, punctele luminoase deveneau mai clare.

— E mai mult ca sigur flotila Olonezului, spuse Corsarul, care se urcase pe o stâncă ca să scruteze mai bine orizontul.

XXXIII
OLONEZUL

Pe la două dimineaţa, patru bărci mari, atrase de focul întreţinut de fugari pe plajă, aruncară ancora în micul port.

În ele se aflau o sută douăzeci de corsari, conduşi de Olonez, şi formau avangarda flotilei care trebuia să încerce cucerirea Gibraltarului.

Faimosul pirat a fost foarte surprins când l-a zărit apărând pe Corsarul Negru, deoarece nu credea că îl va revedea atât de repede. Crezându-l încă pe urmele guvernatorului, în pădurea de pe coastă, nu spera să-l aibă alături în atacul puternicei fortăreţe.

Corsarul îi povesti pe scurt toate peripeţiile prin care trecuseră.

— Ah, bietul meu cavaler! spuse el. Zău că n-ai noroc cu blestematul ăsta de Van Guld. Dar, pe Sables d'Olonne, sper că de data asta îl vom putea captura! Pentru că vom avea grijă să cucerim întâi oraşul, ca să nu poată fugi, şi îl vom spânzura solemn de catargul cel mare al lui *Folgore*.

— Tare mi-e teamă că nu-l vom găsi la Gibraltar, răspunse Corsarul. Ştie că ne îndreptăm spre oraş, hotărâţi să-l invadăm; şi mai ştie că, după ce vom pătrunde acolo, îl voi căuta, dacă e nevoie, din casă în casă, ca să-mi răzbun fraţii.

— Nu l-ai văzut îndreptându-se spre Gibraltar cu caravela contelui?

— Ba da, Jean. Dar nici nu-ţi închipui cât e de viclean. E posibil ca mai târziu să fi schimbat direcţia, ca să nu rişte să fie prins între zidurile oraşului.

— Adevărat! recunoscu Olonezul, care devenise deodată gânditor. Coţcarul ăsta nu va intra în Gibraltar, punându-se la adăpost pe coasta orientală a lacului. Ştiu că are domenii mari la Porto Cavallo, în Honduras. E posibil să se fi gândit să se refugieze acolo.

— Vezi, Jean, cum îl protejează norocul pe acest bătrân şiret!

— Va veni momentul când îl va părăsi, cavalere. Dacă aş fi sigur că e la Porto Cavallo, n-aş ezita să-l caut acolo. De altfel, această insulă merită

să fie vizitată într-o zi. Şi sunt convins că toţi piraţii din Tortuga mă vor urma, ca să punem mâna pe marile bogăţii care se află acolo. Oricum, îţi promit că te voi ajuta, şi ştii că Olonezul îşi ţine întotdeauna cuvântul.

— Mulţumesc. Dar unde e acum vasul meu?

— L-am trimis la ieşirea din golf, cu cele două ale lui Harris, să nu lase navele spaniole să ne deranjeze.

— Câţi oameni ai cu tine?

— Doar o sută douăzeci. Dar Bascul, care soseşte diseară, aduce patru sute, iar mâine vom lua cu asalat Gibraltarul.

— Speri că vei reuşi?

— Sunt convins, deşi am aflat că spaniolii au opt sute de oameni hotărâţi şi s-au străduit să facă impracticabile împrejurimile oraşului. Sigur, avem „un os mare de ros“, care va duce la moartea multora dintre noi, dar vom reuşi, sunt sigur.

— Sunt gata să te urmez, Jean.

— Contam pe ajutorul tău, cavalere, şi aştept multe de la braţul şi de la exemplul tău. Hai la bordul bărcii mele să mănânci şi să te odihneşti puţin, pentru că sunt sigur că ai mare nevoie.

Corsarul, care, în realitate, se ţinea pe picioare doar printr-o minune, îşi urmă prietenul, în timp ce echipajul Olonezului debarca şi îşi instala tabăra pe plajă, în aşteptarea Basculului şi a însoţitorilor săi.

Dar nu aveau de gând să piardă timpul petrecut acolo. Un anumit număr de oameni porni imediat să exploreze împrejurimile, ca să-şi dea seama de măsurile luate de spanioli spre a face greu sau imposibil accesul în oraşul din apropiere.

După ce raportară şefului rezultatul explorărilor, acesta înţelese că ceea ce văzuseră oamenii lui îi descurajaseră puţin, deşi erau obişnuiţi să dispreţuiască obstacolele.

Peste tot găsiseră drumurile barate de palisade sau tăiate de tranşee înarmate cu tunuri; majoritatea câmpurilor erau inundate, nu puteai merge fără să nu te uzi până la jumătatea gambei. În plus, aflaseră că cel care comanda citadela, un războinic dintre cei mai abili şi mai curajoşi, pusese soldaţii să jure că mai curând s-ar lăsa ucişi decât să abandoneze stindardul patriei spaniole.

Olonezul, înţelegând că aceste informaţii ar fi putut să influenţeze moralul însoţitorilor săi, lăsă impresia că nu ţine deloc cont de ele; iar seara, după ce îi adună pe toţi şefii de grupuri, le vorbi astfel:

— Marinari, mâine va fi o zi care va marca istoria „fraţilor de pe coastă“. Va trebui să învingem, şi vom învinge. Dacă vom ceda, vom pierde, odată cu renumele şi viaţa, comorile care ne-au costat atâta sânge. Am dovedit inamici mai numeroşi şi mai de temut decât cei care vor încerca, dar fără să reuşească, să apere Gibraltarul. Şi vom dobândi bogăţii nemaiavute vreodată. Nu vă mai spun decât atât: staţi cu ochii pe şefii voştri şi urmaţi-le exemplul!

Pe la miezul nopţii, sosiră şi navele lui Michel Bascul, care aducea cu el cei patru sute de oameni. Imediat după debarcarea acestui efectiv, armata se puse în mişcare, sub conducerea Olonezului, Basculuı şi Corsarului Negru, lăsând doar vreo douăzeci de oameni să păzească ambarcaţiunile.

Carmaux şi Van Stiller, ghiftuiţi şi cât de cât odihniţi, îl urmau îndeaproape pe Corsar, vrând să ia parte foarte activ la asaltul oraşului.

— Prietene Stiller, să sperăm că de data asta vom putea să punem în sfârşit gheara pe banditul de Van Guld şi să-l predăm căpitanului nostru, spuse Carmaux.

— Imediat ce vom cuceri forturile, ne vom duce în mare grabă să-l căutăm în oraş, să nu fugă ca la Maracaibo. În plus, catalanul ne-a promis că va fi cu ochii pe el.

— Crezi că a ajuns la Gibraltar?

— Aş putea să jur. Şi, dacă nu va muri în timpul asaltului, cred că îl vom găsi în oraş.

— Cu siguranţă, rosti vocea unui bărbat, care îl bătu uşor pe umăr pe hamburghez.

Acesta se întoarse şi îl văzu pe african.

— Tu, frate Sac-de-Cărbuni! exclamă Carmaux. De unde naiba ai apărut?

— De zece ore vă caut pe plajă. E adevărat că guvernatorul v-a făcut prizonieri?

— Adevărat, dar am scăpat din mâinile lui ajutaţi de contele de Lerma.

— Nobilul castilian pe care l-am cunoscut în casa notarului din Maracaibo?

— Într-adevăr. Dar ce s-a întâmplat cu răniţii alături de care te-am lăsat împreună cu spaniolul?

— Au murit amândoi ieri-dimineaţă, răspunse negrul.

— Bieţii de ei! Şi catalanul?

— M-a părăsit, spunându-mi că se duce direct la Gibraltar.

— Crezi că oraşul va opune o rezistenţă puternică?

— De! exclamă africanul. După câte am auzit, tare mi-e teamă că mulţi de-ai noştri nu vor mai ajunge să mănânce în seara asta.

— Să sperăm că noi nu ne vom număra printre ei.

Piraţii, împărţiţi în patru coloane lungi, înaintau prin pădurea care înconjura atunci Gibraltarul, având înainte câţiva cercetaşi, aleşi de preferinţă dintre foştii bucanieri.

Toţi ştiau că spaniolii, avertizaţi de venirea duşmanilor lor neîmblânziţi, îi aşteptau cu fermitate; şi existau toate şansele ca bătrânul comandant al citadelei să fi pregătit ambuscade, ca să-i decimeze înainte să ajungă să ia cu asalt forturile.

Câteva focuri de armă trase de coloane indicară că se apropiau de oraş.

Cei trei şefi, gândindu-se la eventualele capcane, se deplasară în aceste puncte cu o sută de oameni. Dar primiră informaţia că era vorba doar de simple schimburi de împuşcături între avanposturi, nu de lupte în toată regula.

Alarma fiind dată, Olonezul se gândise că nu ar fi avut niciun avantaj dacă ar fi încercat un atac nocturn. Îşi opri trupele până la răsăritul soarelui: ceea ce îi permitea să-şi dea mai bine seama de natura terenului şi de mijloacele de apărare ale inamicului.

Urcând pe o mică pantă împădurită, se instală acolo cu Corsarul Negru, ca să poată explora direct, când se va face lumină, situaţia regiunii din jur.

La prima geană de lumină, zăriră în faţa lor o colină foarte înaltă, în vârful căreia se aflau două forturi cu ziduri crenelate, deasupra cărora flutura drapelul spaniol, dominând o întindere mare plină de case.

Olonezul se încruntă.

— Va fi greu să cucerim aceste două forturi fără artilerie şi chiar fără scări, spuse el.

— Mai ales, adăugă Corsarul, că drumurile care duc pe înălţime au fost, văd bine, blocate de palisade înzestrate cu tunuri. Jos se observă terenuri mocirloase, din cauza apelor care au fost lăsate să inunde câmpia. Multe greutăţi de învins.

— Avem drept adversar un comandant care ştie ce-i războiul şi se pricepe să conducă.

— Ce să facem, Jean?

— Să ne încercăm norocul, cavalere. La Gibraltar, sunt bogăţii mult mai mari decât la Maracaibo şi prada va fi pe măsură. Ce se va spune dacă vom ezita, dacă vom da înapoi? Nimeni nu va mai avea încredere în Olonez, nici în Corsarul Negru, nici în Michel Bascul.

— Ai dreptate, Jean. Dar, pe lângă faptul că ne vom pierde reputaţia de piraţi îndrăzneţi, invincibili, gândeşte-te că în spatele acestor forturi poate se află şi duşmanul meu de moarte.

— Da, şi vreau la fel de mult ca tine să-l facem prizonier. Prin urmare, cavalere, îţi las ţie şi Bascului cea mai mare parte a oamenilor mei. Treceţi peste pământurile inundate, degajaţi şi deschideţi drumurile muntelui. Eu, cu ceilalţi, voi face un ocol mare, încercând să sosim pe neaşteptate, ascunzându-ne în pădure, sub zidurile primului fort.

— Dar scările?

— Am un plan. Ai grijă să ţii în partea asta cât mai ocupată atenţia spaniolilor, să nu bănuiască mişcarea noastră. Restul, lasă în grija mea. Să nu-mi spui mie Olonezul dacă, în câteva ore, Gibraltarul nu va fi în mâinile noastre! Să ne îmbrăţişăm, cavalere. Nu se ştie dacă ne vom mai vedea!

Ce doi prieteni se îmbrăţişară strâns; apoi, la primele raze ale soarelui, urcară împreună colina.

Masa mare a piraţilor îşi avea momentan tabăra la marginea pădurii, în faţa pământurilor mlăştinoase care îi opriseră, şi dincolo de care zăriseră un fel de poziţie întărită, apărată de două tunuri.

Carmaux, Van Stiller şi alţi câţiva, ca să-i tragă după ei pe ceilalţi, demonstrându-le soliditatea pământului, au vrut să se aventureze întra-colo; dar se văzură obligaţi să recunoască imediat, simţind pământul cedând sub picioare, că acea cale era impracticabilă.

Acel obstacol neprevăzut, împreună cu cele pe care urmau să le întâlnească în câmpie şi apoi pe munte, înainte să poată ajunge la cele două forturi, domolise puţin entuziasmul piraţilor, fără însă ca vreunul să îndrăznească să vorbească despre retragere.

Dar întoarcerea celor doi corsari în mijlocul oamenilor şi hotărârea lor afirmată cu glas tare de a porni fără întârziere bătălia avu darul să-i încurajeze pe cei mai ezitanţi, dovedind încrederea oarbă pe care o aveau în şefii lor.

— Curaj, camarazi! le strigă Olonezul. În spatele acestor forturi se află un oraş plin de comori mai mari decât cele din Maracaibo. Să le arătăm duşmanilor noştri de moarte că suntem invincibili!

După ce le ceru oamenilor să formeze două coloane şi nimeni să nu dea înapoi în faţa vreunui obstacol, dădu ordin să se pornească imediat înaintarea.

Corsarul Negru şi Bascul se aşezară în fruntea celei mai numeroase trupe, în timp ce Olonezul, cu cealaltă parte, plecă pe lângă pădure, peste câmpia vălurită, încercând să ajungă sub zidurile forturilor fără să fie zăriţi.

XXXIV
ÎN GIBRALTAR

Coloana pe care Corsarul Negru şi Bascul urmau s-o conducă peste terenul mocirlos, apărat de o baterie de tunuri, era formată din trei sute de oameni înarmaţi cu săbii şi pistoale cu doar treizeci de cartuşe. Nu se considerase necesar să fie înzestraţi şi cu puşti, care sunt stânjenitoare în lupta corp la corp şi inutile contra forturilor.

La drept vorbind, aceşti oameni erau adevăraţi demoni, în stare de orice, gata să se năpustească contra oricărui obstacol, dacă aveau siguranţa că vor triumfa.

La prima comandă a şefilor, se puseră imediat în mişcare, majoritatea purtând crengi mari şi legături de vreascuri, pe care le aruncau peste pământul umed, ca să poată merge mai uşor.

Când ajunseră în apropierea acestui fel de mlaştină, bateria poziţionată dincolo de ea îi întâmpină cu o salvă de mitralii. Acest salut ucigaş nu avea să-i oprească pe piraţi.

Corsarul Negru şi Bascul răcniră:

— Piraţi, înainte!

Piraţii se năpustiră în mlaştină, aruncând înaintea lor crengile care aveau să servească drept punte sub picioare, fără să bage în seamă focul bateriei care, de la un minut la altul, devenea tot mai puternic. Dar, pe măsură ce se depărtau de pădure, mersul prin mocirlă devenea tot mai anevoios: crengile aruncate nu mai erau de ajuns pentru toţi oamenii.

Piraţii cădeau în stânga şi în dreapta, se rostogoleau, uneori se afundau până la brâu, incapabili apoi să mai iasă afară fără ajutorul camarazilor lor, care, ca să le vină în ajutor, se împotmoleau şi ei. Şi, înaintând cât se poate de anevoie, sub focul neîncetat la artileriei, ridicau cu mare greutate, ca să le pună în alt loc, crengile pe care merseseră mai înainte.

Focul spaniolilor devenea cu atât mai dezastruos pentru aventurieri, cu cât nu puteau să le răspundă cu pistoalele, care nu băteau foarte departe.

Cu toate acestea, Corsarul Negru şi Bascul nu-şi pierdeau stăpânirea de sine. Încurajându-şi oamenii cu vorba şi cu exemplul, se menţineau permanent în fruntea lor, făcând astfel să înainteze coloana.

Totuşi, mitraliile continuau să plouă peste asediatori, făcând morţi şi răniţi.

— Piraţi, înainte! repetau cei doi şefi. Înainte, răzbunători!

Această tenacitate îndrăzneaţă avea în sfârşit să obţină un rezultat notabil, deoarece, treptat, reuşiră să ajungă pe un teren solid. Atunci, cât ai clipi, se reorganizară şi porniră impetuos la asaltul bateriei.

Nimic nu mai putu rezista atacului lor. Cu sabia într-o mână şi pistolul în alta, alergau spre redută. O salvă de mitralii răsturnă câţiva din primele rânduri; dar ceilalţi, escaladând în masă reduta, căzură peste artilerişti, masacrându-i, în pofida rezistenţei acerbe a soldaţilor care ocupau acea poziţie.

Urale răsunătoare anunţară trupei Olonezului, care nu era prea departe, că tovarăşii lor trecuseră de primul obstacol.

Această bucurie avea să fie însă destul de scurtă, pentru că Bascul şi Corsarul Negru, care o luaseră puţin înainte, văzură la mică distanţă drapelul spaniol fluturând deasupra unui pâlc de copaci: ceea ce indica prezenţa în acel punct a unei alte baterii.

— Drace! exclamă Bascul. Iar un obstacol de trecut! Ce spui, cavalere?

— Că nici vorbă nu poate fi să dăm înapoi sau să ne oprim.

— Primul asalt ne-a costat scump şi probabil că oamenii sunt extenuaţi.

— Să-i lăsăm un moment să se odihnească, apoi ne vom năpusti asupra bateriei.

— O fi reuşit Olonezul să se apropie de fort?

— Chiar dacă n-am auzit nicio detunătură dinspre munte, se pare că a reuşit să ajungă până la pădure fără să fie zărit.

— Are întotdeauna baftă.

— Să nu ne plângem. Şi, în orice caz, să rezistăm cât mai mult posibil până când vom afla veşti de la Olonez, care nu poate fi departe, aşteptând succesul definitiv al joncţiunii noastre cu el. Deocamdată, să nu lăsăm să se răcească prea mult ardoarea oamenilor noştri. Să trimitem câţiva cercetaşi spre pădure şi, la întoarcerea lor, vom porni din nou înainte.

Cercetaşii se întoarseră, dar nu aduseră veşti prea bune. Descoperiseră că spaniolii erau răspândiţi în număr mare în pădure şi că, în câmpie se aflau locuri întărite, înarmate cu mai multe guri de foc. În plus, nimic nu anunţa încă apropierea Olonezului, pentru că nicio detunătură nu se auzise dinspre partea lui. Totuşi, Corsarul Negru îşi exprimă părerea că trebuia mers înainte.

Traversarea regiunii împădurite se făcu fără să întâmpine nicio rezistenţă. Dar, când piraţii ieşiră în câmpie, văzură în faţa lor o adevărată redută apărată de şanţuri, ziduri, dispunând de opt tunuri gata să tragă.

Cei doi şefi avură un moment de ezitare.

— Grea sarcină, spuse Bascul. Sub focul acestor tunuri, va fi greu de trecut câmpia.

— Şi totuşi, nici nu ne putem gândi să dăm înapoi. Spaniolii ar căpăta şi mai mult curaj, iar Olonezul, care contează pe noi, va avea o mare decepţie, dacă nu-i vom fi de ajutor după ce va intra în pădure.

— Dacă am fi avut şi noi tunuri!

— Spaniolii au făcut inutilizabile tunurile celeilalte baterii. Dar n-are importanţă! Să pornim la asalt, Michel.

Şi, Corsarul, fără să vadă dacă era sau nu urmat, se năpusti cu sabia în mână, strigând:

— Haideţi, camarazi, haideţi!

Un moment, piraţii părură nehotărâţi, dar, văzând că Van Stiller, Carmaux şi africanul alergau cu mult curaj pe urmele căpitanului lor, porniră şi ei, strigând cât îi ţinea gura.

Spaniolii lăsară coloanele să se apropie până la trei-patru sute de metri de redută; apoi începură să tragă cu toate tunurile.

Efectul acestei salve se dovedi dezastruos pentru atacatori. Primele rânduri au fost mult rărite; ceilalţi, speriaţi, s-au retras în masă, în pofida apelului şi exemplului şefilor lor. Văzând că se formau din nou câteva grupuri, spaniolii au tras din nou, provocându-le piraţilor noi pierderi, făcându-i să se alăture grosului trupei, care se retrăgea în dezordine spre pădure.

Corsarul Negru, în fruntea a nouă-zece fideli, printre care Carmaux, hamburghezul şi negrul, au mers tot înainte şi, ajungând într-o zonă cu tufişuri dese, au depăşit raza de tir a redutei şi au ajuns, fără pierderi, la poalele colinei, unde s-au ascuns printre copaci.

În momentul în care puneau piciorul în acel loc, auziră bubuiturile tunurilor mari ale forturilor, apoi strigăte, care probabil că erau ale însoţitorilor Olonezului, ajunşi la ţintă.

— Prieteni! strigă Corsarul Negru. Olonezul atacă pe partea lui. Să atacăm şi noi!

— Da, să luăm parte la cealaltă petrecere şi să sperăm că va fi mai fericită! spuse Carmaux.

Deşi erau foarte obosiţi, aventurierii au început imediat să escaladeze cu hotărâre colina, din vârful căreia trăgea continuu artileria grea a celor două forturi. Spaniolii, care zăriseră coloana Olonezului, se pregăteau pentru o apărare disperată.

La zgomotul produs de canonadă, oamenii faimosului corsar răspundeau cu strigăte puternice, în scopul evident de a-l face pe inamic să creadă că sunt mult mai numeroşi decât în realitate. Neavând puşti ca să riposteze, încercau să-i sperie pe apărătorii forturilor prin vacarm. Proiectilele tunurilor mari cădeau din toate direcţiile. Corsarul şi trupa lui, străbătând o cărare care tăia panta împădurită, întâlniră curând câţiva dintre oamenii Olonezului.

— Unde e şeful vostru? îi întrebă Corsarul.

— La marginea pădurii.

— A început atacul?

— Nu încă.

— Duceţi-mă la el.

Doi dintre piraţi îl îndrumară pe Corsar spre avanpostul prietenului său.

— Iată întăriri care vin la ţanc! exclamă Olonezul.

— Slabe întăriri, Jean. Am cu mine doar vreo doisprezece oameni.

— Unde sunt ceilalţi?

— După ce au cucerit cu mult curaj o baterie, au fost înspăimântaţi de replica necruţătoare a celei de a doua. Probabil că s-au retras spre câmpie.

— Mii de tunete! Şi eu care contam pe ei!

— Poate că au atacat din nou, pentru că am auzit iar tunul. E posibil să distrugă şi a doua baterie!

— Nu mai are importanţă, răspunse Olonezul. Vom încerca să luăm cu asalt fortul principal.

— Dar cum să-l luăm cu asalt fără scări?

— Fii liniştit, am prevăzut totul. Sper să-i oblig pe spanioli să iasă din fort.

— Cum?

— Simulând o fugă bruscă; oamenii mei sunt preveniţi.

— Atunci, să atacăm!

— Piraţi din Tortuga, la atac! strigă Olonezul.

Trupa de aventurieri, care până atunci stătuse la adăpost printre copaci, se repezi în masă spre esplanadă, condusă de cei doi şefi.

Garnizoana celui mai apropiat fort, care era şi cel mai bine înarmat, văzând că apărea această trupă, trimise asupra ei o salvă de mitralii. Dar, deşi decimaţi, corsarii trecură curând de raza de acţiune a artileriei şi ajunseră la taluzuri, trăgând cu pistoalele, ca să-i depărteze de metereze pe cei care le apărau.

Unii reuşiseră deja, în pofida apărării înverşunate a asediaţilor, să se caţere pe povârniş, când, deodată, răsună vocea tunătoare a Olonezului:

— Piraţi, retragerea! strigă el.

La aceste vorbe, piraţii, ca şi cum ar fi fost cuprinşi brusc de panică, se grăbiră să părăsească poziţiile cucerite cu atâta greutate şi să se îndepărteze în dezordine. Asediaţii, înşelaţi de mişcarea asediatorilor, în loc doar să-i bombardeze în continuare, crezură că va fi de ajuns să se năpustească peste ei să-i nimicească. Coborâră imediat podurile mobile şi ieşiră în masă să-i distrugă pe pretinşii fugari.

Asta aştepta şi Olonezul. Piraţii, oprindu-se şi întorcându-se brusc, i-au atacat pe spanioli, care, prinşi pe picior greşit de această ofensivă neaşteptată, au dat înapoi în dezordine, apoi, ajunşi lângă fort, s-au oprit să apere cu disperare intrarea.

Se porni atunci o luptă cumplită în faţa bastionului. Spaniolii şi piraţii să băteau cu aceeaşi ardoare, cu sabia, cu pistolul, iar de pe ziduri, soldaţii rămaşi în fort trăgeau fără încetare, lovind totodată şi pe ai lor.

La un moment dat, spaniolii, de altfel mult mai numeroşi, păreau a fi pe punctul de a-i forţa definitiv pe piraţi la o retragere reală. Atunci, au apărut însă oamenii lui Michel Bascul, care, conduşi de şeful lor, reuşiseră să-şi croiască drum pe pantele împădurite ale muntelui.

Sosirea celor trei sute de oameni avea să hotărască soarta înfruntării.

Spaniolii, presaţi din toate părţile, au fost respinşi în fort, unde a intrat în acelaşi timp un număr mare de piraţi, cu Olonezul, Corsarul Negru şi

Bascul, care, printr-o minune, nu fuseseră până atunci nici măcar răniţi, deşi merseseră întotdeauna în frunte.

Lupta continuă şi în interiorul fortului, cu aceeaşi înverşunare de ambele părţi: spaniolii fiind hotărâţi să moară cu arma în mână decât să cedeze.

Corsarul Negru, intrat printre primii, pătrunsese cu oamenii lui într-o curte mare, unde vreo sută de soldaţi se luptau cu disperare, încercând să deschidă o trecere printre asediatori.

Mulţi căzuseră deja sub loviturile piraţilor. Deodată, apăru un bărbat purtând haine de preţ şi o pălărie mare, împodobită cu o pană de struţ.

— În gardă, cavalere! strigă el, ridicând sabia. Te voi ucide.

Corsarul, care tocmai scăpase, nu fără greutate, de un căpitan care îl atacase şi acum zăcea la picioarele lui, se întoarse brusc şi exclamă surprins:

— Contele de Lerma!

— Da, cavalere, răspunse castilianul, salutând cu arma. Apără-te, pentru că, acum, nu ne mai leagă nimic. Lupţi de partea piraţilor, iar eu lupt pentru flamura vechii Castilii.

— Dă-mi voie să trec, replică prompt Corsarul, încercând să se arunce asupra unui grup de spanioli, care îi atacau oamenii.

— Mă vei ucide sau te voi ucide! spuse contele pe un ton hotărât.

— Conte, te rog, lasă-mă să trec, repetă Corsarul, nu mă obliga să ridic sabia contra ta. Dacă vrei să lupţi, am în spatele meu sute de oameni gata să te înfrunte. Eu însă am o datorie faţă de contele de Lerma.

— Nu, cavalere, suntem chit. Mai înainte ca drapelul spaniol să fie cucerit, dacă va fi, contele de Lerma va fi mort, după cum sunt deja bravul comandant al acestui fort şi majoritatea vitejilor lui ofiţeri.

Acestea fiind zise, se năpusti asupra Corsarului, atacându-l cu furie.

Seniorul de Ventimiglia, care era superior în luptă nobilului castilian şi ar fi regretat să-l ucidă pe loialul şi generosul gentilom, se dădu doi paşi înapoi, şi repetă:

— Te rog, nu mă forţa să te ucid.

— N-are importanţă! exclamă contele, zâmbind dispreţuitor. În gardă, seniore de Ventimiglia!

În sfârşit, între cei doi începu o luptă în toată regula.

Contele ataca impetuos, lovind periculos, dar Corsarul para mereu cu mare dibăcie.

De altfel, amândoi, mânuind sabia, luaseră şi pumnalul în mâna stângă. Înaintau, se retrăgeau, alunecau uneori pe sângele răspândit pe jos.

Deodată, Corsarul, care se încăpăţâna să-şi cruţe adversarul, execută o figură prin care îl făcu pe conte să scape sabia din mână, la fel cum procedase în casa notarului.

Contele ţipă de furie, se năpusti la cadavrul căpitanului şi îi smulse sabia pe care o mai ţinea în mână. Apoi, vru să atace din nou. În acelaşi timp, un soldat spaniol crezu că trebuie să-i vină în ajutor contra Corsarului.

Acesta, obligat să facă faţă celor doi adversari, nu mai ezită. Îl doborî pe soldat cu o mişcare fulgerătoare, apoi se repezi cu furie asupra contelui, care primi o lovitură drept în piept, fiind pur şi simplu străpuns dintr-o parte în alta de sabie.

— Conte! exclamă seniorul de Ventimiglia, prinzându-l în braţe. E cea mai tristă victorie a mea.

Castilianul, care avea ochii închişi, îi deschise un moment şi spuse cu o voce stinsă:

— Aşa a vrut destinul! Dar mor fără să fi văzut cucerit stindardul Castiliei.

— Carmaux, Van Stiller, la mine! strigă Corsarul.

— Inutil! şopti muribundul. Adio, cavalere...

Un val de sânge îi ieşi din gură, împiedicându-l să mai vorbească.

Corsarul, profund emoţionat, lăsă jos cadavrul nobilului şi mândrului castilian şi îi sărută fruntea cu respect. Apoi, luând iar în mână sabia plină de sânge, intră în luptă, care era la fel de înverşunată în unele puncte ale fortului, repetând, dar cu multă tristeţe:

— La mine, piraţi!

În turnuri, în cazemate, pe culoare, peste tot, spaniolii luptau cu furia disperării. Bătrânul şi valorosul comandant al Gibraltarului şi majoritatea ofiţerilor muriseră deja; ceilalţi făceau eforturi supraomeneşti să menţină rezistenţa. Lupta ţinu mai bine de o oră, în cursul căreia aproape toţi apărătorii fortului fură masacraţi sub stindardul patriei lor.

În timp ce oamenii Olonezului puneau definitiv stăpânire pe primul fort, Bascul şi ai lui plecau să-l atace pe celălalt, aflat la o distanţă mică. Garnizoana, înţelegând că nu putea spera în victorie, consimţi să se predea. Spaniolii cerură doar să li se cruţe viaţa.

Abia către seară luă sfârşit lupta cumplită care durase din zorii zilei, aducând moartea a patru sute de spanioli şi a peste o sută douăzeci de piraţi.

XXXV
JURĂMÂNTUL CORSARULUI NEGRU

În timp ce mulţimea piraţilor, însetată de jaf, se abătea ca un torent impetuos asupra oraşului, rămas acum fără apărători, ca să-i împiedice pe locuitori să fugă în pădurile din jur, luând cu ei obiectele cele mai preţioase, Corsarul Negru, Carmaux, Van Stiller şi Moko vizitau punctele unde avuseseră loc lupte, ca să afle dacă fostul guvernator al oraşului Maracaibo se afla printre morţi sau răniţi sau se ascunsese în vreun loc.

Căutară, întrebară în stânga şi în dreapta, dar fără rezultat.

La fiecare pas, li se înfăţişa acel spectacol oribil din urma unui asalt, când asediaţii şi asediatorii erau cuprinşi de aceeaşi furie: unii, hotărâţi să reziste până la ultima suflare şi să se apere cu furia disperării, ceilalţi, beţi de succes şi surescitaţi de pierderile suportate, lovind orbeşte, masacrând fără milă. Peste tot zăreai numai sânge şi grămezi de cadavre, muribunzi gemând, răniţi implorând ajutor şi proferând blesteme contra ucigaşilor.

Corsarul Negru care, în realitate, nu-i ura pe cei învinşi, căzuţi la datorie, devotaţi patriei lor, se simţea cuprins de o mare emoţie şi, ajutat de însoţitorii lui, făcea tot ce îi stătea în putinţă să uşureze suferinţele răniţilor, indiferent din ce tabără erau.

În drumul lor, cei patru bărbaţi intrară într-o curte unde lupta fusese foarte violentă şi mulţi piraţi şi soldaţi căzuseră claie peste grămadă. Atunci auziră o voce răzbătând de sub o grămadă de trupuri neînsufleţite.

— Apă! Daţi-mi să beau!

— La naiba! exclamă Carmaux. Mi se pare o voce cunoscută.

— S-ar zice că e catalanul nostru!

Corsarul şi negrul se repeziră imediat şi scoaseră dintre cadavre un cap plin de sânge, două braţe lungi şi un bust protejat de o platoşă din piele, pe care cursese sângele.

— El e, spuse Carmaux.

— *Caramba*! exclamă spaniolul. Ai picat la fix. Nu puteam să mai ies şi aş fi murit aici.

— Unde eşti rănit? întrebă Corsarul.

— Cred că am primit o lovitură de sabie la umăr şi la faţă. Dar trebuie să spun, nu vă fie cu supărare, căpitane, că l-am străpuns fără milă pe cel care m-a aranjat în halul ăsta. Aşa e la război!

— Nu sunt răni mortale.

— Nu, dar durerea a fost atât de mare, încât am leşinat. Daţi-mi să beau, vă rog, măcar o gură!

— Ţine, prietene, îi spuse Carmaux, oferindu-i plosca lui plină cu un amestec de apă şi rom. Te va pune pe picioare.

— Mulţumesc!

După ce bău, catalanul se adresă Corsarului:

— Probabil că l-ai căutat pe guvernator?

— Da. L-ai văzut?

— Căpitane, n-ai să-l găseşti!

— De ce?

— Pentru că, prevăzând victoria voastră, n-a intrat în oraş.

— Şi unde s-a dus?

— Am aflat de la câţiva soldaţi, care l-au însoţit, că a fost dus de caravela contelui de Lerma pe coasta orientală a lacului, ca să evite întâlnirea cu navele voastre. De acolo, trebuia să se ducă la Coro, unde speră să găsească o navă spaniolă care să-l ducă la Porto Cavallo, unde are proprietăţi şi rude.

— Eşti sigur?

— Repet ce mi-a spus un camarad, care l-a auzit chiar pe guvernator explicând toate astea unui ofiţer.

— La dracu' şi la toţi dracii! izbucni Corsarul, strângând pumnii. Mi-a scăpat iar. Dar chiar dacă s-ar duce în fundul iadului, tot am să-l găsesc. Trebuie să mă răzbun.

— Şi te voi însoţi, dacă n-ai nimic împotrivă, căpitane.

— Crezi că am putea pleca imediat pe urmele lui?

— O, nu! Până să ieşim din golf, el a şi ajuns pe coasta Nicaraguei.

— Ei bine, să fugă! Dar imediat ce se întorc „fraţii de pe coastă“ în Tortuga, vom organiza o expediţie cum nu s-a mai văzut pe aceste mări. Carmaux, Van Stiller, aveţi grijă de catalan, vi-l încredinţez vouă. Iar tu, Moko, hai cu mine în oraş. Vreau să vorbesc cu Olonezul.

Oraşul pe care piraţii îl invadaseră fără să întâmpine aproape nicio rezistenţă, oferea un spectacol la fel de trist ca forturile.

Toate casele erau jefuite şi din toate părţile se auzeau ţipete şi împuşcături.

Pe străzi alergau grupuri de locuitori, care se străduiau să scape de cupiditatea invadatorilor obiectele preţioase luate cu ei. Ici şi colo, între piraţi şi cetăţeni izbucneau încăierări, erau comise crime şi izbucneau incendii.

Corsarul, care îşi amintea că văzuse astfel de scene în timpul războiului din Flandra, mergea drept înainte, făcând gesturi pline de dezgust. Ajunse în piaţa centrală, în mijlocul unei bande de piraţi, care îi aduseseră acolo pe principalii locuitori ai oraşului, unde Olonezul supraveghea cântărirea aurului cerut de la aceşti oameni drept răscumpărare.

— Ei! strigă el, zărindu-l pe Corsar. Ai pus în sfârşit mâna şi l-ai spânzurat pe faimosul Van Guld? Nu pari mulţumit.

— Adevărat.

— Ia spune!

— Van Guld navighează în acest moment spre coasta Nicaraguei.

— Omul ăsta e protejat de diavolul în persoană. Şi acum ce vrei să faci?

— Am venit să-ţi spun că mă întorc în Tortuga, ca să organizez o nouă expediţie.

— Fără mine? Asta nu e deloc frumos, cavalere!

— Ai vrea să vii şi tu?

— Cum să nu! Vom pleca de-aici peste câteva zile şi, imediat ce vom ajunge în Tortuga, vom pune la cale această expediţie.

— Foarte bine, Jean. Mulţumesc. Contez pe tine.

……
……

Trei zile mai târziu, după ce au jefuit la sânge nefericitul oraş, piraţii au urcat în numeroasele bărci venite dinspre flotila lor, care nu părăsise intrarea lacului.

Ducând cu ei mai bine de două sute de captivi, de pe urma cărora sperau să obţină, mai devreme sau mai târziu, răscumpărări mari,

aventurierii mai luaseră o mare cantitate de alimente, obiecte de tot felul şi mai mult de două sute şaizeci de mii de piaştri, sumă considerabilă pe care, la întoarcerea în Tortuga, aveau s-o împartă, ca apoi să risipească banii în chefuri şi alte distracţii.

Traversarea lacului a fost făcută fără incidente, iar a doua zi, reveniţi pe corăbiile lor, corsarii au pornit spre Maracaibo. Intenţionau să mai viziteze o dată acel oraş, ca să-l stoarcă iar de bani, dacă mai era cu putinţă.

Corsarul Negru şi însoţitorii lui fuseseră nevoiţi să urce la bordul vaselor Olonezului, deoarece *Folgore* fusese trimis să supravegheze ieşirea din golf, spre a preveni venirea pe neaşteptate a escadrei spaniole, care patrula ca să protejeze numeroasele porturi din Mexic, Yucatan, Honduras, Nicaragua şi Costa Rica.

Carmaux şi Van Stiller nu uitaseră să-l ia cu ei pe catalan, ale cărui răni nu erau deloc grave.

După cum prevăzuseră piraţii, locuitorii din Maracaibo, gândindu-se că invadatorii nu se vor mai întoarce, reveniseră la casele lor. Şi, astfel, aceşti nefericiţi, după ce suferiseră deja o invazie dezastruoasă, au fost nevoiţi să se expună unui nou jaf şi unui incendiu general, şi să dea peste treizeci de mii de piaştri.

Dar, nemulţumiţi de prada considerabilă, piraţii au profitat de a doua şedere în oraş ca să ia din biserici potirele sacre, podoabele, tablourile şi clopotele, sub pretextul că toate acestea vor fi folosite la amenajarea unei capele splendide, pe care spuneau că vor s-o construiască în Tortuga, drept mulţumire pentru succesele ultimelor expediţii.

În după-amiaza aceleiaşi zile, flota piraţilor părăsea definitiv acele locuri, îndreptându-se spre ieşirea golfului.

Timpul devenise ameninţător. Dinspre Siera Santa Marta, veneau mase mari de nori, care întunecau soarele, iar briza se transformase într-un vânt puternic. Valurile, foarte mari, loveau cu putere flancurile corăbiilor.

Pe la opt seara, în timp ce fulgere dese brăzdau orizontul şi marea devenea fosforescentă, escadra recunoscu vasul *Folgore* care, sub ordinele lui Morgan, se lupta cu valurile.

Primi ordin de acostare printr-o fuzee colorată trasă de Olonez, în timp ce era lăsată la apă o barcă mare, în care urcară imediat Corsarul, Van Stiller, Carmaux, negrul şi catalanul.

Morgan, zărind acest semnal şi felinarele escadrei, îndreptase prora spre intrarea golfului. Nava Corsarului abordă rapid barca, apoi, căpitanul şi

însoţitorii lui ajunseră imediat la bord.

Când Corsarul puse piciorul pe punte, răsunară aclamaţii:

— Trăiască comandantul nostru!

Corsarul, urmat de Carmaux şi de Van Stiller, care îl susţineau pe catalan, mergând între cele două şiruri formate de marinari, se îndreptă grăbit spre o siluetă albă, care tocmai apăruse la uşa careului din spate.

Aventurierul exclamă cu o mare bucurie:

— Ducesă!

— Da, cavalere, răspunse cu o voce emoţionată tânăra ducesă, venindu-i în întâmpinare. Sunt fericită că te revăd...

În acel moment, un fulger orbitor, urmat de un tunet, risipi întunericul care domnea pe mare.

Fulgerul lumină faţa nobilei ducese, moment în care catalanul exclamă:

— Cum! Ea, fiica lui Van Guld, aici! Dumnezeule mare!

Corsarul, care se îndrepta grăbit spre ducesă, se întoarse brusc spre spaniol, care se uita ţintă la acea apariţie neprevăzută.

— Ce-ai spus? strigă el. Vorbeşte sau te ucid!

Catalanul nu răspunse. Aplecat în faţă, se uita la tânăra femeie, care se trăgea înapoi şi se clătina, ca şi cum ar fi primit o lovitură de pumnal în piept.

Preţ de câteva clipe, pe punte domni o tăcere tulburată doar de clipocitul valurilor care loveau pereţii vasului. Cei o sută douăzeci de oameni ai echipajului se uitau când la frumoasa flamandă, când la căpitan, care, cu pumnii strânşi, se apropia de catalan. Toţi păreau că aşteaptă un eveniment tragic.

— Vorbeşte! repetă Corsarul. Vorbeşte!

În sfârşit, catalanul spuse cu o voce fermă:

— Da, aceasta este fiica lui Van Guld.

— O recunoşti? Eşti sigur?

— Da.

— Jură că ea e!

— Jur!

La aceste cuvinte, Corsarul scoase un adevărat ţipăt de disperare, părând pur şi simplu strivit de spusele spaniolului. Apoi, îşi reveni brusc şi rosti cu o voce ciudată şi răsunătoare, care domina zgomotele mării:

— În noaptea în care cadavrul Corsarului Roşu şi-a găsit mormântul în apele oceanului, am rostit un jurământ cumplit. Blestemată fie acea noapte care a spulberat un vis frumos.

— Comandante..., vru să intervină Morgan, aflat alături de el.

— Tăcere! strigă Corsarul. Fraţii mei comandă aici la acest ceas din noapte.

Un fel de spaimă superstiţioasă îi făcu pe piraţi să se înfioare, remarcând în mare o scânteiere, ca în seara în care Corsarul rostise acel jurământ, părându-li-se că văd apărând din valuri cadavrele celor doi fraţi.

Tânăra flamandă continua să se îndrepte lent spre pupă, prinzându-şi cu amândouă mâinile părul care flutura în vânt. Corsarul Negru, cu privirea rătăcită, se apropia de ea pas cu pas. S-ar fi zis că amândoi îşi pierduseră glasul.

Oamenii din echipaj, amuţiţi, erau parcă terorizaţi de acea scenă. Morgan însuşi nu mai îndrăznise să se adreseze căpitanului.

Ajunsă la scara care ducea la careu, tânăra femeie se opri o clipă, făcând un gest de disperare; apoi coborî, urmată de Corsar.

Ajunsă în salon, se prăbuşi pe un jilţ.

Corsarul intră în urma ei, închise uşa şi exclamă:

— Nefericito!

— Da, murmură ea cu o voce sfârşită, da, sunt o nefericită!

Apoi începu să plângă.

— Jurământ blestemat! continuă Corsarul, cu disperare. Eşti fiica lui Van Guld, omul căruia i-am jurat ură veşnică! Fiica trădătorului care mi-a asasinat fraţii... Dumnezeule, e îngrozitor!

Se întrerupse, continuând apoi cu exaltare:

— Nu ştiai că am jurat să ucid, dacă voi putea, toate fiinţele care au nefericirea să facă parte din familia duşmanului meu? Am jurat asta în noaptea în care valurile au înghiţit trupul neînsufleţit al ultimului meu frate, ucis de tatăl tău. Dumnezeu, marea, oamenii au fost martorii acestui jurământ. El înseamnă condamnarea ta la moarte.

Auzind aceste cuvinte, tânăra flamandă se ridică imediat, cu o fermitate eroică.

— Ei bine! spuse ea. Dacă destinul a vrut ca tatăl meu să fie ţinta urii tale neîmpăcate, omoară-mă, răzbună-te doar pe mine! Moartea va fi plăcută, dacă îmi va fi adusă de mâna omului căruia i-am admirat atât de mult caracterul şi pe care aş fi dorit să-l pot iubi toată viaţa. Ucide-mă!

— Eu, să te ucid! izbucni Corsarul, cu un gest de spaimă. Eu, care aş fi vrut să te iubesc pe vecie! Numai că...

Vorbind astfel, o apucase pe tânără de braţ şi o dusese spre fereastra deschisă spre mare, care, atunci, scânteia ca şi cum ar fi fost incandescentă.

— Priveşte, spuse el. Marea clocoteşte ca în noaptea aceea. Cadavrele fraţilor mei sunt aici, mă supraveghează, cer răzbunare. Le văd plutind pe ape, le aud amintindu-mi ce-am jurat... Da, fraţi preaiubiţi, da, veţi fi răzbunaţi. Această tânără frumoasă mi s-a părut deosebită; am crezut că voi putea să-mi unesc într-o zi soarta cu a ei; şi gândul ăsta mă făcea fericit; dar această frumoasă, această deosebită creatură este fiica asasinului vostru...

Corsarul părea în acel moment cuprins de un acces de nebunie delirantă.

Deodată, întorcându-se spre tânăra ducesă, care scăpase din mâna lui, îi spuse pe un ton plin de ură:

— Pregăteşte-te să mori sau cere lui Dumnezeu sau fraţilor mei să te ocrotească. Te aştept pe punte.

Apoi, ieşi repede din salon, fără să mai întoarcă deloc capul. Traversă puntea superioară şi urcă la postul de comandă.

Oamenii din echipaj rămăseseră la locurile lor. Timonierul conducea *Folgore* spre nord, în urma escadrei de vase a piraţilor, ale cărei felinare se aflau la diferite distanţe.

— Locotenente, pregăteşte o barcă şi las-o la apă, spuse Corsarul adresându-se lui Morgan.

— Ce vrei să faci, comandante?

— Să-mi ţin jurământul, răspunse Corsarul, cu o voce înăbuşită.

— Cine va coborî în barcă?

— Fiica trădătorului.

— O, comandante!

— Tăcere! Fraţii se uită la mine, spuse Corsarul, dominat parcă de o halucinaţie. Execută ordinul, eu comand aici!

Totuşi, niciunul dintre oameni nu se mişca să execute ordinul comandantului. Aceşti aventurieri duri şi mândri care, la fel de curajoşi ca şeful lor, luptaseră de multe ori cu îndrăzneală, erau parcă dominaţi de o teroare de neînvins.

Vocea Corsarului, devenită ameninţătoare, răsună din nou:

— Piraţi, executaţi ordinul!

Atunci, şeful echipajului ieşi din rânduri, făcând semn câtorva oameni să-l urmeze; şi, curând, o mică ambarcaţiune cu câteva provizii, a fost coborâtă la apă la tribord.

Abia terminaseră aceste pregătiri că tânăra flamandă şi ieşi din careul din spate. Îmbrăcată în alb, cu părul desfăcut căzându-i pe umeri, le apăru tuturor ca o fantomă. Fără să rostească un cuvânt, parcă plutind, traversă puntea, cu spatele drept, pasul ferm, însufleţită de o hotărâre eroică.

Când ajunse lângă scară, şeful echipajului îi arătă barca plutind pe valurile foarte agitate. Tânăra se opri o clipă, apoi se întoarse spre pupă să-l privească pe Corsar, a cărui siluetă neagră se contura sinistru pe cerul luminat de mulţimea fulgerelor.

Îl privi preţ de câteva secunde pe implacabilul duşman al tatălui ei, care, cu braţele încrucişate, stătea nemişcat în postul de comandă. Îi făcu un semn de adio cu mâna şi coborî repede în barcă.

Şeful echipajului trase parâma, fără ca mândrul Corsar să facă vreun gest să-l reţină. Aplecat peste bordaj, părea că priveşte ca un automat barca, pe care valurile o duseră curând în larg, săltând-o ca pe o coajă de nucă.

Iar deasupra mării scânteietoare, treceau fulgere lungi, urmate de bubuiturile tunetului. La prora bărcii, care se depărta cu repeziciune, putea fi văzută silueta albă a tinerei ducese, care părea să se uite fix la *Folgore*.

Întreg echipajul, adunat la tribord, urmărea cu îngrijorare, în tăcere, ambarcaţiunea fragilă, care când era săltată pe culmea unui val, când părea că se prăbuşeşte într-o prăpastie.

Totul dură câteva minute, după care dispăru în negura orizontului, acoperit de nori negri ca de cerneală.

Când, nemaizărind-o, toţi piraţii îşi întoarseră ochii spre comandantul lor, îl văzură pe Corsarul Negru prăbuşindu-se pe un colac de frânghie, ascunzându-şi faţa în mâini. Şi li se păru că aud hohote de plâns amestecându-se cu zgomotul vântului şi valurilor.

Carmaux se apropie de Van Stiller şi îi spuse:

— Ia uită-te acolo sus: Corsarul Negru plânge!

Note

[1] Cuţit spaniol lung, cu lama subţire şi curbată (n.tr.).
[2] Ofiţeri de poliţie spanioli (n.tr.).
[3] Mamifer acvatic ierbivor (n.tr.).
[4] Jean David Nau, zis François Olonezul cel Crud, după locul de origine, Sables d'Olonne, Franţa (n.tr.).
[5] Botaniştii numesc acest copac ciudat *Hura crepitans* (n.a.).
[6] Agenţie comercială dintr-o colonie (n.tr.).